

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

இதனை
செனனைக கிரிஸடியன காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

ந - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்துநான்கு திருவுருவப் படங்களோடு

மேதாகமாதிவடநூனமேற்கோள்களோடு

வசனரூபமாகச்செய்து

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களால்

செனனை

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்

பதிப்பித்தனா.

—
1895.

வி ள ம் ப ர ம் .

இதனால் யாவாகு மறிவிப்பதென்னெனில், இய
தகம் வேண்டுமோ செனனை “ ஸடா ஆப இந்தியாபிர
தலைவா ம-நா-நாஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகரிடத்திலு
செனனைக்கிருஷ்ணமபேடடைஹா மிலடனவாராவதிரோ
23 - வது நெம்பா வீடழல ம-நா-நா-ஸ்ரீ, இரத்தின முத
யாரிடத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியில் புத்தகஷாபபு டை
திருக்கும் ம-நா-நா-ஸ்ரீ சந்திரசேகரமுதலியாரிடத்திலு
விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உடனே அச்சிடும் நூல்கள்,

ஹரிஹரதாரதமமியம்

நவதாண்டவம்.

சிவபராக்கிரமம்.

கசுமே நூர்பாகம் பீடத்தின அதோபாகத்தின அடிநானகு
 பிரமபாகம் நடுவின எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றை
 பாகம் நபும்சகலிங்கம் விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம் உருத்திர
 மபுள்ளிங்கமாம் இதுவே பிரணவமுதற்பொருள் இதனசோதி
 யமே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும் அகார வாச்சியமே
 ம் உகாரவாச்சியமே சந்தி மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும்,
 ரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்
 ம இவை சிவனது அவ்யகதஉருவாகிய நிஷ்களம் இவ்வேவோங்
 சிவசத்தி லிங்கத்திற சதாசிவாதியா தோற்றலயமாவா அகாரங்
 டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாககியம்-
 ரத்திசாதாககியம் - மூரத்திசாதாககியம் - சாததிருசாதாககியம்-
 ரசாதாககியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரண
 ததியதீதமாய் அதிருக்கும்மாய் மகாசோதியுருவாய் நிரஞ்சனமா
 ராசத்தியால அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயததானம்.
 க யதிஷ்டிக்ககுஞ் சத்தி சாந்தியதீதை அழர்த்திசாதாக்கிய
 து வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக்கப்பாற்பட்டு அநேக சூரிய ருதி
 ரதயொத்த தானுலிங்க மத்தியத்திற காண்டறகரிய திருவுருப
 றெழுந்தருளியிருப்பது. இது அமூரத்தமாகிய சாந்தி யென
 றந்தியால அதிஷ்டிக்கப்பட்டுமிருக்கும் மூர்த்திசாதாக்கிய
 வநாணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாககினி தேஜஸை
 வதாய் இலிங்கவடிவாகி ஊராதவபாகத்து ஒரு திருவதனமு
 ளானக்கிரியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும் அகண்டி,
 ஶர்த்தமுமுடையது. இது வித்தை எனனுஞ்சத்தியால அதிஷ
 ட்டமிருக்கும். கர்த்திசாதாக்கியமாவது சத்தாய், சத்தபடிச
 கொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நானு திருமுகமுந் துவாதச திர
 ஶங்களு முடைத்தாய் வலப்புல சூலம் கட்கம் வாள் அபய
 ஶல் நாகம் பாசம் மணி வரதம் எனனு மவைகளைப் பெற்ற

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பரமபதியே நம

முதலாவது

இலிங்கமூர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலனக ளினறி மனோ வாகுகளுக கெட்ட
நாய, அளவிலலாத பேரொளியாயத தனக்குமேல நாயக மில
நாய அருவமாய நிரமலமாயக குணரகிதமாய அநந்தகுணமணிய
பிண்ணமற்றதாய நாசரகிதமாயச சாவஜகததுககும் ஏ துவாய அவ
மேனப பழமறை பகாவதாதி யுள்ளது சுத்தசிவம் மேற்க
லககணங்களை யுடைய அப பரசிவம் ஆனமாககளின தியா
னாமிததம் லிடகள் சகளத திருவுருககொண்ட நிலை இ
மனப்பமே. அவவிலிங்கத்தின பிண்டிகை யானது சத்தியுரு
பிங்கமானது சிவரூபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்திவடி
ம கிரியாசத்தி வடிவம் ஆதலின இவ்விரண்டு சிவனதிவ
க தேகம். இததேகத்தை யதிஷ்டித துள்ளவனாகிய பரசிவன
கியாம். முன்னாக கூறிய அவ் விலிங்கம், வியகதம் - விய
கதம்-அவயகத மேன மூலிதமாம். அவற்றுட சந்திரசேகர
பல திருவுருவங்களை யுடைய சகள வருவமே வியகீதம்.
களமே வியகீதாவியகீதம். கீத்களமே அவ்யகீத மே

உ

சிவமயம்.
நீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.
திருவி னாயகன், மருக னாகிய,

உ

கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்.

கானேந் துருழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுவிவாகனிந துபோற்ற,
தேனேந துமலாபபொழிலருழ தில்லைநடநதனை கருயிறறுநதே
வானேந துமைமபூதவகையனைத துநதன்னுருவாயவயங்ககக
மானேந் துகரத்தொருவனமலரோந துசரணமலாவழுத திவாழ

சிவகாமியம்மையார்.

சிலையொருகையடக்கியலைகடலொருகையடக்கியபினசெநத
நிலையதனை வயகருமமாமுனிவனுக்கோமொழியுதவுநிமலனை
தலைமகளை கலைமகளை யணிவிழியாககொண்டகிலமளிகருநதெ
மலையொயனபயநதபரமபொயழையயிறைஞ்சிமனவாட்டநத

குமாரக்கடவுள்.

அனரோங்கிசஞாதடிநதிட்டறனோங்குமமரா துயரனைத துமோ
செனரோங்கிவருநதகரையூநதிமையாவிழிபடைத்ததேவாக
2.னரோங்குவவருறையுநாடுதவிககலலாரநலககமேவு
யுனரோங்கு மொருகுகனைக குறைநீங்க நெஞ்சகத்தாற குறித

சமயதூவர்

தநதநாணமலரயனருழகாழி வருமறைககனறைககலைதனை
யநதமில்சீனாயாற்றிறகண்டவருடபெருங்கடலையானையூநது
கொநதவிழுமலாககொனறை யானபறமபுகண்டகுணக்குணை
நதிராகளபெருநதகையாயவாதவூவருமணியைவழுத துவாம

அறுபத்துழவர்.

சித்த மாசகல, முததி சேரறு,
பத்து மூவாநங், கத்த ராவோ.

அவையடக்கம்.

மதிவளா சடாடவி மனற வாணனா
விதியுளி பூசைபோல விதியில பூசையுங்
கதுமெனக் கோடலாற கடையன் புனசொலு
மதியுடை யறிஞரு மரபிற் கொள்வோ.

நூல வரலாறு.

மமஹாதேவா அடியாககுற்ற இடுககண களைநது
 ததிகளை யருளுமபடி சகளீகரித்த அவசரங்க ளெ
 ஷ்டாஷ்டமூர்த்தமாகிய சிவபராககிரமத்தை நன
 டி அநுககிரகஞ்செய்யவேண்டுமே” என்று விண்ண
 தமுநிவா “நைமிசாரணணியவாசிகளே! பெரி
 ஷேவித்தது வீண போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப்
 செய்தீர்கள்” என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் அசைவா
 காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந் தோளொருந்
 சுடர்முக மைநதுமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிர
 ளத்திருத்தி “நீங்கள் விருப்பிப சரிதை பதினெண்
 களிலுஞ்சிறந்த புராணரத்தினமாகவிளங்கும ஸ்ரீமக
 புராணத்திலுள்ள சனற்குமாரசங்கிதை சூதசங்கிதை
 சங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை-சூரிய
 பாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சனற்குமாரசங்கிதை
 கதிமானமிய முரைத்த சாககத்திடு, திருந்திதேவா
 மாரமுவிவருககுக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை
 நெரிந்த வியாதமுநிவா எனக் குபதேசித்தருளினா
 ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன். திரிகரண சுத்தியா
 பிராகளாக” என்று சூதமுநிவா கூறக்கேட்டு உ
 உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளமபெருக
 பாடினா-ஆந்தககூத்தாழிநர் பரவசராய் அதி
 னை யருச்சித்தது அரிய புண்ணியத்தைக் கைக்கெ

உ

சிவமயம்.

நூல் வரலாறு.

—

சாவ மங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே
நீருளென னுணர்ந்த உண்மைஞானத்தை யுடைய
வேதாரணியா-புலத்தியா-துருவாசா-சுகா - மாண்ட
வாததா-சுருசேசபா-சமபுபததா -சதாநந்தா - ஆத்தி
நாகா-புலகா-சமதக்கினி-சங்கா - மாதேசா - லிகிதா
சூறசா-கறகா-நாரதா-விசுவாமித்திரா-பரததுவாசா
ஸகா - காசிபா - வாமதேவா-கண்ணுபா முதலாகிய
பெரியோர்கள் முன்னொரு காலத்தில் நைமிசாரணிய,
வெண்ணீறுசண்ணிதது,திரிபுண்டரமணிநது அக்க
புத்திசிவத்தியானபரராய வேதாகமங்களாற் பரமபதி
சித்ததுவாழ்ந்திருந்தனா. அக்காலத்துச்சதுவேத ஷ்ட
ஷ்டாதசபுராணங்களை வியாதமுனிவாபால ஐயந தி
நாரத புண்ணியவடிவினராகிய சூதபுராணிகா அங்
நளககண்டு முனிவர்கள் எதிரொண்டழைத்து அரு
த்திய ஆசமநாதிகளா லுபசரித்ததுத தருதஆதந்ததிரு
மமலமற்ற முனிபுங்கவரோ ! எமதுதவப்பேற்றால் தே
டெழுந்தருளப்பெற்றோம். சிவபிரானே அகில தே
ஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரண னென்றும், அவரது
யே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும், அவரை
செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரமே யென்றும் யாந்
நாரதிருந்தும், அபபெருமானது புகழைக்குறிக்கும்
பணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட் குபதேசித்திருந்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிகே
அடையாறு செனனை-20.

சிவமயம்.

கையொப்ப ஜாபிதா

திமபரம ஸ்ரீமத- இராமலிங்க
சுவாமிகள்

Accountant General's Office

M முநிசாமிசெட்டியார்
C. தங்கவேலுமுதலியார்.
C சிவராமமுதலியார்
V கலியாணசுந்திரமள்ளை.
A. குருசாமிமுதலியார்
C. கணபதிமுதலியார்.
P. குமாரசாமிமுதலியார்.
A. முருகேசமுதலியார்.
பு சிங்கரவேலுமுதலியார்.
P. சபாபதிசெட்டியார்.
T. பதராயமுதலியார்.
A. கோபாலமுதலியார்.

Pay Examiner's Office.

C. பச்சையப்பநாயகர்.
S. தியாகராயசெட்டியார்.
C. தங்கவேலுசெட்டியார்.
C. நடேசமுதலியார்.
P. பாலசுந்திரமுதலியார்.
M. அப்பாதுரைமுதலியார்.
M. பாலுமுதலியார்.

Tamil Translatio

T. பாலசுந்தரமுதலி

High Con

A. சோமசுந்திரமுதலி
Com Examiner
M. இராஜவேலுமுதலி

Port Off

P. சிவகுருநாதமுதலி

Madras C

V. M. அண்ணாசாமி
T. இராஜரத்தினம்
M. காளிதாஸலால்
N. C. சின்னையமு
B. திருமூர்த்திமுதலி
B. புருஷோத்தமநா
V. கோவிந்தராஜத

Post Of

P. M. கந்தசாமி
A. முருகேசமுதலி
T. செங்கலவராய
சி, மாணிக்கமுதலி

கையொப்ப ஜாபிதா.

Hindu Office	Supt. of Pensions Office
M. கொழந்தைவேலுமுதலியார். 2 வி. சபாபதிமுதலியார்.	P. சுந்திரமூர்த்திசெட்டியார். சுந்திரசேகரராவ்.
Gun Carriage Factory	C சிங்காரவேலுமுதலியார். P. S. சுப்பராயஆச்சாரி T. வெங்கடகிருஷ்ணபிள்ளை
V. வடிவேலாச்சாரி. குமாரசாமிஆச்சாரி	M W D Office.
Bank of Madras	P சிவசங்கரமபிள்ளை.
N. கலியாணசுந்தரமுதலியார். 10	Clothing Examiner's Office
Board of Revenue	I ஆதிமூலமுதலியார் C பாலசுந்திரம்.
த). M. சிவசங்கரமுதலியார்.	Amy Clothing Office
த Rev. Settlement Office	தி. இரத்தினசெட்டியார்.
M. நாதமுனிமுதலியார் 2 ^ஆ சஷாசலமுதலியார்	Sea Customs Office
Rev Survey Office	N S. தங்கவேலுமுதலியார். அருமபுநாயகர்.
தி. சங்கரநாராயணபிள்ளை. 10 C. S. தங்கவேலுமுதலியார்.	Commissariat Department
Messrs Spencer & Co	T. V. இரங்கசுவாமி
ஆ. வேதாசலமுதலியார் குமாரசாமிமுதலியார்.	Messrs. Higginbotham & Co
P Orr & Sons.	அருணாசலநாயகர்.
T. அண்ணாமலைமுதலியார்.	Messrs Wilson & Co
Messrs Rutherford & Co.	T. V. முருகேசமுதலியார்.
P. கிருஷ்ணசாமிமுதலியார்.	Messrs. Deschamps & Co.
	C. அப்பாசாமிமுதலியார்.

கையொப்ப ஜாபிதா.

P W Secretariat.
M. ஆறுமுகமுதலியார்.
Municipal Office.
N. சீமாரசாமிபிள்ளை. 2
P. விஜயானந்தரங்கமுதலியார்.
Mail Office.
பொன்னுகவாமிமுதலியார்.
Inspector General of Police
M. C நித்யானந்தமுதலியார்.
M. ஷண்முகமுதலியார்.
M. கோவிந்தசாமிமுதலியார்.
Govt. Office Rev Dept.
T. முனிசாமிமுதலியார்.
Small Cause Court
C. இரங்ககவாமிமுதலியார்.
C. A. வீராசாமிமுதலியார். 2
M. Ry Co.
ப. சாமிநாதமுதலியார்.
வக்கீல குமஸ்தாக்கள்.
T. தெய்வசிகாமணிமுதலியார்.
P. தனிகாசலமுதலியார்.
Teacher.
க. வ. திருவேங்கிடநாயுடு.

Students.
P அரங்கசுவாமி.
M. நாராயணசுவாமி.
V. முருகையசெட்டியார்.
திருவெலிக்கேணி.
தி. க மாணிக்கசெட்டியார்.
சீ கோ பாததசாரதிசெட்டியார்.
அப்புசெட்டியார்
ஆ கோவிந்தசெட்டியார்.
ஆ முருகப்பசெட்டியார்.
லால மாணிக்கசெட்டியார்.
தங்கவேலுமுதலியார்.
M ஷண்முகசெட்டியார்.
பெரியதனம். குப்புசெட்டியார்.
மளிகை பபராய நாயகர்.
வெ கங்காதரமுதலியார்.
A கோவிந்தராஜசெட்டியார்.
T A அப்பாசாமிசெட்டியார்.
முனிசாமிசெட்டியார்.
மாணிக்காசாரி.
கா. இரத்தினசாரி.
முத்தாசாரி.
கன்னியாசாரி.
கோவிந்தசெட்டியார் ஷராப.
திருமயிலை.
க. விநாயகமுதலியார்.
சபாபதிமுதலியார்.
சி. சிங்காரமுதலியார்.
ரங். பாததசாரதிசெட்டியார்.
மயிலை தாண்டவராயசெட்டியார்
செங்கழனிசெட்டியார்.

உ

சிவமயம்.

இவ்வசனநூல் ஆண்டாண்டுத்துநகரித்த
சமஸ்கிருதபிரமாணநூல்கள்.

ரதுளாகமம்
ராமநபுராணம்.
தேதாநதபுராணம்.
புதாவணவேதம்.
கவலயோபநிஷத்து.
ருதிகள.
ராநசமஹிதை.
ரஹமோததரகாண்டம்.
வரஹஸ்யம்.
மாயணம்.
மஸகநதம்.
ஷ்ணுபுராணம்.
காநதபுராணம்.
புஷ்ஸம்ஹிதை.
யிம்நஸ்துதி.
சிம்ஹபுராணம்.
கவதபுராணம்.
வாஸமஹிதை.
வகபுராணம்.
திதயபுராணம்.
ரவபுராணம்.
நந்தலஹரி.

ஸௌந்தரயலஹரி.
நருஸிமஹோததபுராணம்.
தாருவநகரீடாவிலாஸம்.
ருகவேதம்.
தைத்திரீயகம்-ஸருதி.
காஸிகண்டம்.
பரஹமாண்டபுராணம்.
பராஸரபுராணம்.
வாயுஸமஹிதை
அதாவஸிகோபநிஷத்து
காமபுராணம்.
காளிகாகண்டம்.
ஸவேதாஸவதரோபநிஷத்து
நிகண்டு.
மநதரோபநிஷத்து.
ஸமருதி.
ஹரதததாவாக்யம்.
ருதரகோடிமஹாதம்யம்.
பாரதம்.
அநுஸாஸநீகபர்வம்.
சாநதிபர்வம்.
ஸோப்திகபாவம்.

உ

ப்ர ஹமஸ்ரீ

முலுகுட்ல - விசுவநாத சாவ்தரினும் விரசித

சு லா கௌ.

ஸ்ரீரதநவேலமுதலியா ரவந்தேலேதய சாநீயயஸாவ பரிவஸமமத
மூலதரதரான - அஷ்டாஷ்ட விகரஹ ஸமாஹவய ஸாவ லீலாக்ர
ஸகார பரிவபகதபராயணேஸௌ-க.

ஸ்ருஷ்டோஹயேததகரத ஸௌவஸருதிஸார ஸமமதோஜயதி
சிதரபடைஸ ஸயுகத ஸசிதரதயா ஸகலபகத ஸுஸேவய, -உ.

புஷ்டி- மூலகூட்ட. விஷ்ணுநாதஸுப்ரீண விரசிஷ்டீகா.

சுரதூபேலுதலியாரவந்தேதய சாநீய்யசர்வஹஸமூத மூ
லகூட்டா | அஷ்டாஷ்ட விகரஹ ஸமாஹவய ஸாவ லீலாக்ர
ஸகார பரிவபகதபராயணேஸௌ-க.

புஷ்டிபேததூர்த் ஸுரதூபேலுதலியார ஸமாஹவய |

சிதரபடைஸ ஸயுகத ஸசிதரதயா ஸகலபகத ஸுஸேவய, -உ.

சிவபராக கிரமமா முவமையின மானமியம
 மாசிலாத தவாககிறை கேசிமா முநிவரன
 சீரியல போங்க வாரியத தமைததனன
 செபபரு மேனமை யபபெரு நூலை
 எண்டகு சோத்தித தண்டமிழப பாலைவயின
 மொழிபெயாத தெவரும் பழுதறத தோவான
 இமிழதரு வேதா கமவுப நிததப்
 பிரமா ணங்குள திரமுறக காடடி
 வசனகா வியமா விசைதர வியற்றினன
 ஆககமே பெருகு மீககா டதனகண
 கங்கையங் குலமவி ளங்கவந துதித்தோன
 புங்கவா புகழு மரங்க சாமிமால
 நறறவ மனைததும் பெற்றிசே ருருவா
 யுதித்ததென றறிஞா மதித்திடு புதலவன
 ஒழுகக மனைததும் விழுததக வமைநதோன
 கலைவலார புகழ்தரு நிலைமை யாளன
 அரனடி யவரை யரனெனப போற்றறுறாம
 பத்திமை தழைநத ரத்தினவே லேநதலே.

உ
சிவமயம்.
மு க வு ளை .

அஷ்டாஷ்டக விகரக லீலை எனபது சிவபிரான அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைநது அடியாகட கருளசெய்த திருவினையாடலெனப்படும. இதனையே அஷ்டாஷ்ட - மூத்ததமெனவும சிவபராகரம மெனவும ஒழங்குவா.

இவ விகரஹலீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும, ஆகமம் அதனைவிரித்துச் சகளத்திருமேனியில அடியார்கள வழிபட மெய்யுமபொருட்டு கரியாரூபமாகவும, புராணங்கள் அவவாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவனெனக் கதாரூபமாகவும்கூறும். இன்னுமபலவாக்ககூறுஞ் சரிதங்களியாவு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்களகூறுஞ் சரிதங்களின்கருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணருமவண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், தயானிப்போருக்குப் பயன்பட தயான ஸலோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது.

இதனை நன்காராயநது தத்தமக்குவேண்டிய பலன்கள சித்திக் குமபொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவ்வவற்றின நியமப்படி தயானித்தும பூஜித்தும வழிபடுவோரக் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை, திண்ணம்

இநநூல பல வருடங்களாகப் பலரால அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸவயலாபத தேட்டத்தாற்சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுததனா. மில்லா துணாககலவிச்சங்கத்து உபாதயாயா ஈ-இரத்தினவேலுமுதலியாரொன்பவா இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கணதீரநது இஷ்டசித்திக ளடைநது சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொள்ச செய்தனரால, இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணிபத்தைப்பெற்றுச் சிவாநந்தமுற்று வாழ்வாரொன்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!

சிந்தாதிரிப்பேட்டை } இஙஙனம் :
ஜயஸ்ரீ மாகழிஸ் } கோ-ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்.

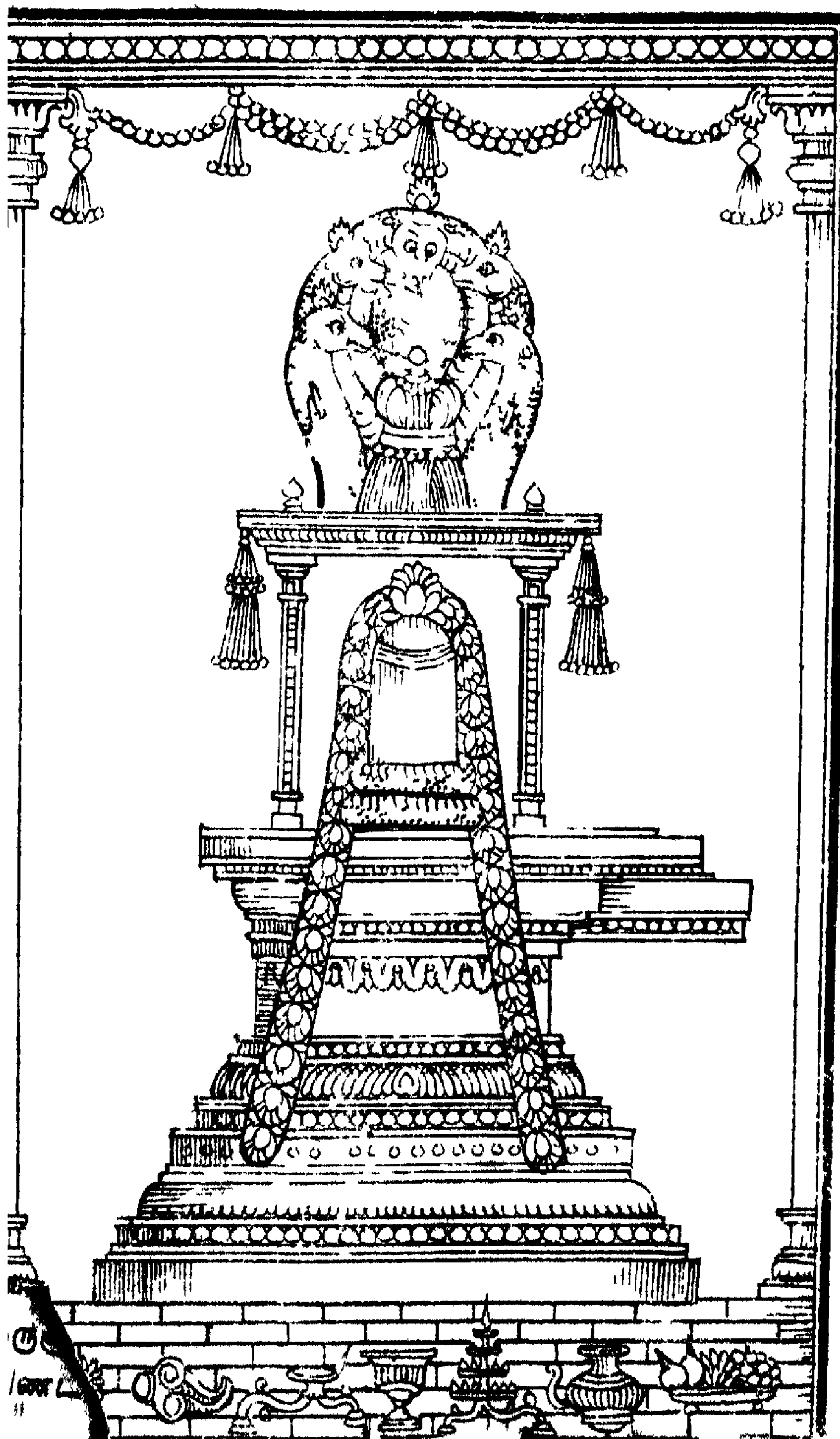
உ
சிவமயம்.
நீருச்சிற்றப்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியானம்.

லிங்கமலிங்கோதபவஞ்சைவ முகலிங்கமசதாஸிவம
மஹாஸ்தாஸிவஞ்சைவோ மாமலேஸமத பரம
ஸகாஸநமுமேஸநது ஸோமாஸ்கநதநததைவச
சநதரஸேகரமூர்த்ததிஞ்ச வருஷாஸுடமவருஷாநதிகம
புஜங்கவளிதஞ்சைவ புஜங்கதராஸமேவச
ஸந்தயாநருத்தமஸதாநருத்தம தாண்டவமஜாஹநவீதரம
கங்காவிஸாஜநஞ்சைவ தரிபுராநதகமேவச
கலயாணஸகாஸதரஞ்சைவ அர்த்தநாரீஸவரநததா
சஜ்யுத்தமஜுவராபகநம ஸாராத தூலஹரவிகரஹம
ததாபாஸகபதஞ்சைவ கங்காளமகேஸவாராததகம
பிஷாடநததுஸிமஹகநம சண்டேஸவரபீஸாதகம
தக்ஷிணமூர்த்தித்தபேதம யோகவீணாதரநததா
காலாநதகநதுகாமாரிம லகுளேஸவரபைரவம
ஆபதுததாரணஞ்சைவ வடுகமகேஷதரபாலகம
வீரபதரமகோராஸதரம தக்ஷயஜஞஹரநததா
கிராதமகுருமூர்த்ததிஞ்ச அஸவாஸுடமகஜாநதிகம
ஜலநதரவதநஞ்சைவ மேகபாதந்தரிமூர்த்திகம
தரிமூர்த்திதரிபதஞ்சைவ ததாஹேளரீவரபரதம்
சகரதாநஸவஸுபஞ்ச கௌரீலீலாஸமநவிதம
வீஷாபஹரணஞ்சைவ கருடாநதிகமேவச
ததாபரஹமஸிரஸசேதம கூாமஸமஹாரமேவச
மதஸயாரிநதுவராஹரிம பராரத்தநாமூர்த்திமேவச
ரக்தபிஷாபரதாநஞ்ச ஸிஷ்யபாவநததைவச
ஷ்டாநநந்ததாடாஷ்ட லீக்ரஹம்பாவயேதசதா.

అష్టాష్టవిగ్రహనామధ్యానమ్.

లింగంలింగోద్భవంచైవ ముఖలింగంసదాశివం ।
మహాసదాశివంచైవో మామహేశమతఃపరం ।
సుఖాసనముమేశంతు సోనూస్కందంతదైవచ ।
చ, ద్రశేఖరమూర్తించ వృషారూడంవృషాంతికం॥
భుజంగలలితంచైవ భుజంగత్రాసమేవచ ।
సంధ్యానృత్తంసదానృత్తం తాండవంకౌహ్నవీధరం ।
గంగావిసర్జనంచైవ త్రిపురాంతకమేవచ ।
కల్యాణసుందరంచైవ అర్ధనారీశ్వరంతథా॥
గజయుద్ధంజ్వరాపఘ్నం శార్దూలహరవిగ్రహం ।
తథాపాశపతంచైవ కంకాశంకేశవార్ధకం ।
భీమోటనంతుసింహఘ్నం చండేశ్వరప్రసాదకం ।
దక్షిణామూర్తితద్భేదం యోగవీణాధరంతథా ।
కాలాంతికంతుకామారిం లకు శేష్వరభైరవం ।
ఆపదుద్ధారణంచైవ వటుకంక్షేత్రపాలకం ।
వీరభద్రమఘోరాస్త్రం దక్షయజ్ఞహరంతథా ।
కిరాతంగురుమూర్తించ అశ్వరూఢంగజాంతికం ।
జలంధరవధంచైవ మేకపాదంత్రిమూర్తికం ।
త్రిమూర్తిత్రిపదంచైవ తథాగౌరీవరప్రదం॥
చక్రదానస్వరూపంచ గౌరీలీలాసమన్వితం ।
విమాపహరణంచైవ గరుడాంతికమేవచ ।
తథాబ్రహ్మశిరశ్చేదం కూర్మసంహారమేవచ ।
మత్స్యరింతువరాహారిం ప్రార్థనామూర్తిమేవచ॥
రక్తభిక్షాప్రదానంచ శిష్యభావంతదైవచ ।
షడాననంతథాష్టాష్ట విగ్రహంభావయేత్సదా । ఇతికాశికే.

கன்மசாதாக்கியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமததையடை
ந்து நாதமயமான ஞானவிவகமும், அபேதவிநதுமயமான கிரியாபீட
முககூடிப் பஞ்சகிருத்தியிஞ செயவது. இது நிவர்த்திசக்தி யுடன
கூடியிருக்கும். சிவ சாதாககியம் அமூர்த்தி சாதாககியம் மூர்த்தி
சாதாககியம் காததிரு சாதாககியம் இவை நான்கும் நாதததுததொ
ழில் அறுதி. கன்மசாதாககியம் தொழில் நிவர்த்தி பிரதிடடை வித
தை சாந்தி யென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் விநதுவிற்றொழில் சாந்தி
யதீதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைததொழிறகொண்ட நிவர்த்தியே
முதலான பீடமும், தொழில் லறுதியான காததிருமுதலான விவிவக
மும், கன்மசாதாககியமானவிவிவகமும், சாந்தியதீதையான நான்கும்,
தந தொழிலகளை யுள்ளடக்கித் திரண்ட குடிலாபீடத்து வியாபிநி
நிதவியசத்திகளாற பிரோரிககப்பட்டுள்ள இநதிகை யாதியாய நாத
கலைகளைநதும பொருநதின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம்.
இந நாதமயமான விவிவகத்தின்கண் இடை குடககு வடககு தெற்கு
கிழககு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன ஈசன பிரமன ஈசுரன
ஈசானன முதலிய மூர்த்திகளிடத்துச் சாதாககிய முதலிய ஐந்
தும் பொருநதியுள்ள அவசரம் கன்மசாதாககியமாம். முன்னாமொழி
நத ஐவகைச் சாதாககியங்களுட சிவசாதாககியம் பரமசிவததையும்,
அமூர்த்திசாதாககியஞ் சிவசாதாக்கியததையும், மூர்த்திசாதாககியம்
அமூர்த்திசாதாககியததையும், காததிருசாதாககியம் மூர்த்திசாதாக்
கியததையும், கன்மசாதாககியங் காததிருசாதாககியததையும் பொரு
நதிநிற்கும். இது அழிவிலலாப பொருளாகட்கெல்லா மாதாரமாய்
அழிபொருளகளை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளு
டைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டநகட்
குயிராய நின்றலாலும், பிண்டிகை யெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தரு
ளியிருத்தலாலும், பிண்டமான சத்திதானே திருமேனியாதலாலும்,
கருணாநிலையான நிஷ்களமும் பெருமை யுற்ற சகலமும் திரண்டு
பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரனா யதிஷ்டிககப்பட்ட ிடமும், அத்
றகு ஏதுவான மஹேஸ்வரனா யதிஷ்டிககப்பட்ட கல்லபத்திரமும்,
இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவமூர்த்தியான
சதாசிவமும், அவா திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிகக்குஞ்
சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமா
னாகிற சிவோபாதி ஐந்தும், அபரநாதம் அபரவிநதுவையும் பரநாதம்
பரவிநதுவையும் அதிஷ்டிககப்பட்ட சாதாககியமென்று பெயருற
றதே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ
ரெழுந்தருளியிருக்கும் ப்துமத்தின கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிரி
திவித்ததுவம். அப்பு முதலிய கலையீராகச் சொல்லிய இருபத்தொன
பது தத்துவமும் நாளம். அமோசமுதலிய புவன மெழுபத்திரண்டும
நாளத்தின கண்டங்களாகிய முளாளுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச
சர்ப்பாவம் நாளத்தின ருத்திரமானநூல். புறவிதழைச் சுமந்துநிற்கும்
முடிச்சுப்படம் மாயாதத்துவம் உள்ளிதழ் சுததவித்தியா தத்துவம்
சுததவித்தியா புவன கலாசத்திக ளறுபத்து நான்குங் கன்னிகை
கலை யறுபத்துநான்குங் குண்டலி வித்தை ஐம்பத்தேராக்ஷரம்.
வட்டம் நான்கும ஞானக-கிரியை-யிசசையாதி சத்திகளால வியாபி
ககப்பட்ட ரூரியன-சந்திரன-அக்கினி மண்டலமாம். பிருதிவி முத
லிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களை யு மதிஷ்டிகக்குஞ் சுததவித்தையி
னுடைய வியாததியான சத்திமண்டல மென்னும் அபரவிநது,
அபரநாதம், பரவிநது, பரநாதமாயநிற்பது சிவாதநமாம். சுதததத்துவ
மிருபத்துமுன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள்
திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுறறதே தீயானலிங்க
மாம்.

இலிங்கம்=லயம், கம்=தோற்றம்; ஆகவே சிருஷ்டியாதி பஞ்ச
கிருத்தியத்தைச் செய்யு மீசரப்பிரபாவம் இலிங்க மெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

- “ ஸௌவீரயமநாஸதிததேதேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
இநதரசாபஇவாகாஸே தாபபணேபரதிபிமபவத.
அமூாதததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூராயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயாநதாககதாமூாததீரமூாததாதிரிஹோசயதே.”
- “ ஏததவைதிவயலிங்கநது மூலஸதமபமிஹோசயதே
லிங்கேஸாவமஸமுதபநநம லயஸததனாவசோசயதே
ஸருஷ்டிஸஸமஹாரஏவோகதமலிங்காநாமஸயசோசயதே.”

சாஹீர்யம்நாஸ்திததேதேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
இநதரசாபஇவாகாஸே தாபபணேபரதிபிமபவத.
அமூாதததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூராயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயாநதாககதாமூாததீரமூாததாதிரிஹோசயதே.”

சாஹீர்யம்நாஸ்திததேதேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
இநதரசாபஇவாகாஸே தாபபணேபரதிபிமபவத.
அமூாதததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூராயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயாநதாககதாமூாததீரமூாததாதிரிஹோசயதே.”

நீருமநீரம்.

- “ மலாநதஅயனமாஸ்திததேதேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
பலநதருமைமமுககஸ்திததேதேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
நலநதருசததி சிவனவமஸ்திததேதேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
பலநதருலிங்கம பராநதருமே.

அகாரமுதலா யுனைததுமாயதீற்கும
உகாரமுதலா வுயிபபெய்துதீற்கும
அகாரவுகார மிரண்டுமறியில
அகாரவுகார மிலிங்கமதாமே.”

இலிங்கமூாததீயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

இ ர ண் ட ா வ து இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரஞ் சதூயுகம் பிரமனுக்கொருநாளாதலின,
ஆயிரஞ் சதூயுக மொழிய ஓ பகல கழிதலாற் பிரமன் துயினற
னன. அப்பொழுது சூரியா சூதிரா நக்ஷத்திரங்கள் நவகிரகங்
கள இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மாறியபதினான்கு மனுககள் யாவ
ரும் மகலோக முற்றனா கற்பாந்த வெள்ளந்தோன்றி உலகிலுள்ள
உயிர்களை யழித்தது. முனிவா சனலோகஞ்சோந்தனா. கடற்பெரு
க்கால உலகமறையத் தீருமால் ஓ ராலிலையின்பேரிற குழந்தைவடிவு
கொண்டு சிவத்தியானத்தூடன நித்தினாசெய்தனா. அதைச் சன
லோகத்துள்ள முனிவா கண்டு அதிக் கவிழித்த பழைய வுலகைத்
தேட, அது பாதலத் தமிழ்நததால வராகவுந வேற்றப் பிலத்தின
வழியே சென்று கண்டு தன கொம்பிற குத்தி யெடுத்தவநது
முறைப்படி நிறுத்திப் பாற்றிப் படுத்த யோகநித்தினாயி விரு
ந்தனா. இதனுள் ஆயிரஞ் சதூயுகங் கழிய, பிரமனுக்கு இரவு நீங்கிப்
பகற்கால மெய்தியதால, கண்விழித் துலகைப் பார்த்துத் தேவா அசு
ரா மனிதா விலங்கு முதலிய தாவர சங்கமங்களைச் சிருட்டித்தது
தேவலோகம் பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்திரனை அரசிலிருத்தி அட்ட
திக்குப் பாலகணா அவரவா பதவியில் வைத்தது தான் துயின்ரூல்
உலகந் துயிலும், தானெழுந்தால உலக மெழும் ஆதலின தனனை
விட வேறே கடவுளிலலை யென்று தருக்கெய்தித் தரணிமுழுவதும்
பார்த்து வருகையில், சுந்தரபதியிலே திருமால் இறுமாந்து கண்டியில்

வது கண்டு அகந்தையால மாபிறறட்டி “ எழுந்திரு ” என, விண்டு விழிக்க, பிரமன “ நீ யானொன்று வினாவு, “ யானுன தந்தை ” என, “ நீ யினனும விழிக்கவில்லை நீ யெனமகன யானே யுனைப் படைத்தேன் ” என, திருமால் “ நீ யென்னுந்தியிற பிறந்தோ னன்றோ ” என, பிரமன “ பிருது முனிவன சாபத்தா லுனைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனபா ” என, திருமால் “ நானமுக! உனது நடுச்சிரத்தைச் சிவபிரான கிள்ளியபோது அச்சமுற்றதை மறந்தாய ” என்று பலவகையாகக் கூற, கமலாசனன கடுஞ்சினங் கொண்டு “ நாமிருவரும் போர்புரிந்தால நமமில் வெற்றியுற்றவனே பெரியவன் ” என இருவருஞ் சமமதித்துப் போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லைவளைத்துப் பலவகைப் பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமா புரி கையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனிமுழுவதும் திரிந்தனவாதலால், பல ரிறந்தனா. பலா கரிந்தனா. பலா கயிலைமலையையடைந்தனா மேகங்கள்கரிந்தன தேவலோகமும் பூவுலகமு மெரிந்தன. கடலநீர் முழுவதும் வறந்தன. இவ்வாறு செருசெய்கையிற் சிவாக்கினையினால் நாராத்முனிவா அங்குவந்து “ நீங்க ளிருவரும் நானமுதல் நானமுத லென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவரும்ல்ல. முதலவா சிவபிரான இன்னும் போசெயவீலோ முதறபொருள் சோதிவடிவாய வரும் ” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமாவிடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான, இன்னுஞ் சமனாததெக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங் கொண்டு, யாவாககு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய ஓரக்கினித்தம்ப மாய இருவருமஞ்சும்படி அவாக்கிடையேதோன்றினா அப்பொழுது அகரீரி “ சிறுவர்களே ! உங்கள் வலலமையைச் சோதிகக் கருதிச் சிவபெருமானே சோதிவடிவாய எழுந்தருளினா இத னடிமுடிகளை யறியுங்கள் ” என, அவ வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவாகளாய்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் “ இதன் முடியையும் அடியையுந் தேடுவோம்

அவற்றி லொன்றைக் கண்டவனோ மேலோர்” எனச் சபதஞ்செய்து
 பிரமன் “யான முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு
 “அடியைக் காண்பேன்” என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.
 மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூமியைத் தோண்டி
 அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதல மென
 னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செலலுகையில்
 அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்
 கிக காதடைபுற்றுச் சலிதக் திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணாவு
 தோன்றியது மீண்டு வரவுஞ் சகதியற்றத் திரிநேத்திரனைப் பல
 வகையாகத் துதித்து “அடியேன அறியாமையாற் செயத் பிழை
 யைப் பொறுப்பீராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானருளாற்
 சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியை யடைந்து சோதிமலையைச் சமீபித்து
 வணங்கி நின்றனா இதுநிறக. முடிகாண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிர
 மன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புவாலோகம் சுவா
 லோகம் சனலோகம் தபோலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமென
 னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரமவருஷந் திரிந்துதிரிந் துழல
 வும் முடியைக் காணாமல் திரும்ப வீருமபானாய் “திருமால் அடி
 கண்டு வருவான். தலைவனாவானே, யான முடிகண்டலலது திரும்
 ப்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண் சுழன்று சிறகுகள்
 கொடுத்து காலோய்ந்து மனந் திரிந்து துன்புறுகையில் “ஐயோ இவ
 வன்னம் இன்னுஞ் சிறிதநேரம் பறந்தாலிதற்கும், சோதியைச் சிவ
 மென றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியுமோ? திருமாலே அடி
 யைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திரும்பிச் சோதியை
 யடைந்தான்” எனச் சித்தர் சிலர் செப்புகக்கேட்டு அவரை உண
 ங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிறித்தித்து, சிவாசசனை செயயத் துணி
 ந்து திரும்பிப் பூலோகத்தை யடைந்து சோதியருகே தொழுது நிற
 கும் வாகுதேவனைக் கண்டு “மாலே! நான் மிருவரும் மால்கொண்டு
 கெட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியாமற் போனோம். இனிப் பெரு

மாண யருச்சித்துக காண்போம்” என, இருவரு மொத்தது ஆங்
கோ சிவலிங்கப பிரதிடடைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை
பியற்றி முறைப்படி பூசிக்க, பெருமான நீலகண்டமும், மானமழு
வரதாபயம் பொருந்திய சதூபபுஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி
நடையும, பாரபதிபாகமுமாகக்காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்டாங்க
அஞ்சாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து “யாங்க ளறியாமற் செயதபிழை
யை க்ஷமிக்கவேண்டும். புத்திரா செயத குற்றத்தைப் பெற்றவடே
பொறுக்கவேண்டுமன்றோ” என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க,
சிவபெருமான, “மைந்தர்களே! அஞ்சாதீர்கள் உங்கள் பிழையைய
பொறுத்தோம் நீங்கள்செய்த பூசைக்குக்களித்தோம் உங்கள் பத
வியை யளித்தோம் வேண்டியவரங்களைக் கேளுங்கள்” என, பிரம
விஷ்ணுக்கள் “தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அதுககிரகிக்க
வேண்டும்” என்று வேண்ட, அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கிறா.

காமபுராணம்.

“மைந்தநினைனெனவலப்புறத்தளித்தனன்றிய
பைந துழாயம துவண்ணையென திடப்பாலிற்
றந்தளித்தனனீவிரவெங்கரிமுகனறழலவேற
கந்தனெனெனக்கருணையினுச்சிமோந துரைத்தான.”— என
றபடியே “பிரமனே! நீ யென வலப்புறத்திற பிறந்தாய். திருமால
என்னிடப் புறத்திறபிறந்தான நீங்களிருவரும் எனக்குக் கணபதி
யுங் கந்தனும்போலவீர். பகையினறி ஒற்றுமையாக வாழ்க்கடவீர்.”
என்றருளசெய்து “உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது” என்றா
கோவதித்து அந்தாததானமாயினா. சோதிசிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி
முலைவழவாய உலகத்தாரால துதிசெய்ய நின்றது. இஃது அருண
சலம் எனபா. பிரமவிஷ்ணுக்கள் அவவருணகிரியை மும்முறை
வலஞ்செய்து பணிந்து தத்தம் பதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்
திருந்தனர். இவ்வகைய அததானாவில, தோன்றிய திருவுருவமே
இலிங்கோற்பவமெனப் பெயர்ந்தம்.

வாமநபுராணம்.

தத'பிதாமஹோதேவ கேஸவஸசஜகதபதி
 ஆஜகமதுஸதமுதகிரய யதரலிங்கமபவஸயது இதயாதி
 நைவாநதமமபராதபரஹமா விஸமித:புநராகத
 விஷ்ணுாகதவாதபாதாளாநஸபதலோகபராயண
 சகரபாணிரவிநிஷ்கராதோ விங்கமநஸபதேமுநே
 விஷ்ணு.பிதாமஹஸசோபௌ ஹரலிங்கமஸமேதயஹி
 கருதாமஜலிபுடௌபுதவா ஸதோதரமதேவஸ்யசகரது '

தத:பிதாமஹோதேவ: கேஸவஸசஜகதபதி: ।

அஜகமதுஸதமுதகிரய யதரலிங்கமபவஸயது—இதயாதி

நைவாநதமமபராதபரஹமா விஸமித:புநராகத: ।

விஷ்ணுாகதவாதபாதாளாநஸபதலோகபராயண: ।

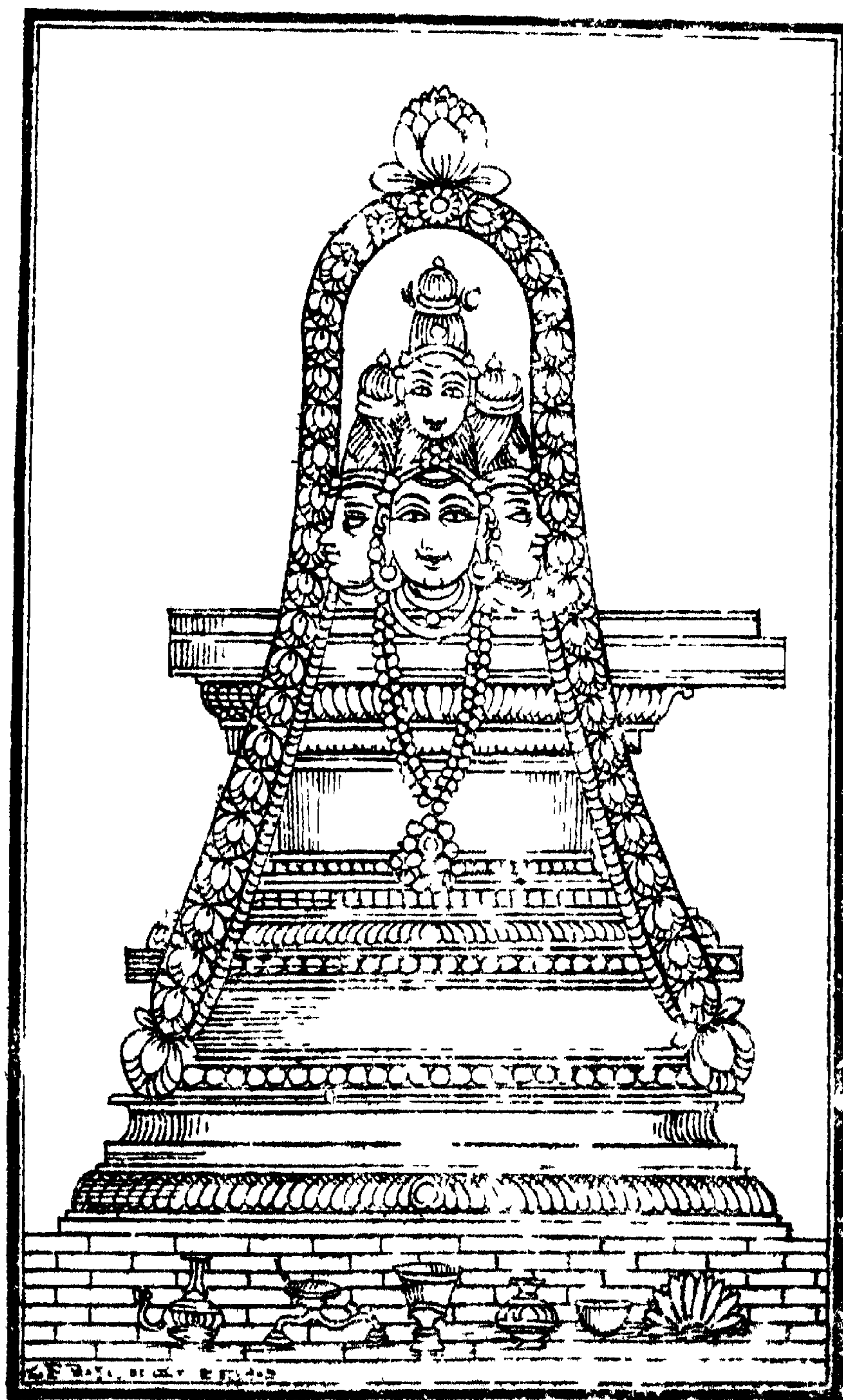
சகரபாணிரவிநிஷ்கராதோ விங்கமநஸபதேமுநே ।

விஷ்ணு:பிதாமஹஸசோபௌ ஹரலிங்கமஸமேதயஹி ।

கருதாமஜலிபுடௌபுதவா ஸதோதரமதேவஸ்யசகரது:॥ வாமநபுராணம்.

இலிங்ககோதபவாயநம்

3. முகவிலக முர்த்தி.

உ

சிவமயம்,

திருச்சிறைமபலம்

மூன்றாவது

முகலிங்கமூர்த்தி.

மேலிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திரு முகங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற முகலிங்கமென்பபெறும் அதுதான் ஆடயம், அநாடயம், ஸுடோட்யம், ஸாவஸமம் என நான்கு வகைப்படுகி. ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது ஸுடோட்யம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது அநாடய ஸுடோடயலிங்கங்கள் திருமுகங்களபெறா. ஸர்வஸம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகை ஐந்து முகபேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசானமொழிந்த நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாம தேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத மிரண்டும், தற்புருஷ மொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸாவஸமமாகும்.

மேற்கூறிய ஸாவஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாசிருதா அநாதா அநந்தா வியோமரூபர் வியாபகனென னும் மூர்த்திக னாவரும், பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆதிசத்திய னென்னும் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கன்மசாதாக்கியம் தீர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியம் என்றால், அசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை அநாசிருதருடைய அவதரகாரியமென்னுங் கன்மசாதாக்கியருக்குச் சத்தாசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்க

H

சித்தாந்த சாராவளி.

“ ஏகாதிகமலிங்கஸஹஸரமாத்யே
த்வஷ்டோததர்மலிங்கஸுதமஸு-ரோடயே
விஸேஷதஸ்ஸாவஸமேஸவக்தர
மாத்யேபயமாத்யேவிநதேவபூஜயே.”

ఏకాదికం లింగ స్వరూపే త్వజ్జాతరం లింగ శతంసురేభ్యే ।
విశేషతస్సర్వ సమేనాత్మకైస్యనాభ్యే వివదవపూజ్యే ॥

வினாக்கள்:

4. சதாசிவ மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

நானகாவது சதாசிவமூர்த்தி.

சாதாராயம் சாவகாததாவாயம் அவயயராயம் சாவஞ்ஞராயம்
ஸவபாவபிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாதி
பாயம் அதுலராயம் சூக்ஷ்மராயம் மஹானாகியும் சிதகன ராகியும்
வியாபிமாகியும், முததபபிரியராகியும் அமலராகியும் பராசத்தியுடன்
ஈடியமுள்ள சதாசிவமூர்த்தி, ஈசானம்-கற்புருஷம்-வாமம்-அகோரம்
ஸத்திபோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுடனியைந்து எழு
ந்தருளி ஆனமாககளின பாசசசேதநிமித்தம் சித்தாந்தமாகிய காரு
டம்-வாமம்-பூததந்தரம்-பைரவ மீராகிய ஆகம் பீதங்களை ஈசான
மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாக
மங்களை ஈசானமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனா. அக காமிகாதி ஆகம்
ங்க ளாவன :— காமிகம் - யோகசம் - சித்தியம் - காரணம் - அசி
தம் - தீபதம்-சூக்ஷ்மம்-ஸஹஸரம் - அமசுமான சுபரபேதம் - விஜயம்
ஈஸவாஸம் - ஸவயம்பூதம் - ஆகநேயம் - வீரம் - லௌரவம் - மரு
டம் - விமலம் - சந்தாஞானம் - முகபிம்பம் - ப்ரோதகீதம் - லளிதம்-
சித்தம்-சந்தானம் - சாவோத்தமம் - பாரமேசுவரம்-கிரணம் - வானுள
மெனபன. இவைகளைக் கேட்டோர் பரணவா - திரிகலா - ஹரா -
சுதர் - பஸமா - காரணா-சாவருத்திரா - பிரதாபதி - சுசிவா - சிவா
அச்சுதா - ஈசா - ஈசானா - ஹந்தாஸநர் - சூக்ஷ்மர் - வைச்சிரவணா
ப்ரபஞ்சநா - காலா - பீமா - தாமர் - அமுபுஅக்ரர் - ரவி - தசேசா -
விக்ரேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருதரர் - பரமேசர் - தசார்ணர் - சைல
ஜா - நிதநேசா - பிரமா - வியோமர் - ஹந்தாஸநா - தேஜசு - ப்ர

ஜரபதி - பிராமஹணேசா - நந்திகேசர் - சிவர் மஹாபேஷ்வா - சாவாத்
மகா - வீரபத்திரா - அநந்தா - பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தா - ததீசி
சூலி - கவசா - ஆலயேசா - லளிதா பிரதூ - சண்டிகேசகவரா - சிவ
நிஷ்டா - அசமவாயா - சோமா - நருசிமஹா - ஸ்ரீதேவி - உசநா
தேவவிபவா - சமவாததகா - சிவா - மஹாகாளா முதலியோரா இவ
வாகமங்களுள் முதலிறகூறியபததும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய பதி
னெட்டு உருத்திரபேதங்களாம். இச சிவாகமங்க ளிருபததெட்டு உட
வக்தீராரம் முதல விஸ்வாதமகம் ஈரூயுள்ள இருநூற்றெட்டு உட
பிரிவுடையன. அவற்றைக காமிகந் தந்தீராவதாரப்படலத்துட்
காண்க.

இவ்வாகமங்கள் சாதாகியமூர்த்தியாகிய இப பெருமானுட
குத திருவடிகள் - கணைக்கால - அங்குலி - கெண்டைக்கால - முழி
தாள்கள் ஊருக்கள் - குஹயம் - கழித்தாநம் - முதுகு - கொப்பூழ
வயிறு - ஹருதயம் - ஸதநங்கள் - நயநம் - கண்டம் - செவிகள் -
கிரீடங்கள் - கரங்கள் - மார்பு - முகம் - நா - கன்னம் - நெற்றி -
குண்டலங்கள் - உபவீதம் - ஹாரம் - ஆபரண முதலியவாய்த திரு
மேனியாகக் கூறப்படும். [திருவை ஏனைய அங்கங்களுக்குக் கூட
டிக் கொள்க].

இவா பழகநீறம் - சடைமுடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்து
கரங்கள் - ஒருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சா
ஞாநக கிரியை யென்னுமமூவிலைச சூலமும், பராசத்தி ரூபமாய
மழுவும், காததுருபாவமான கடவங்கமும், வாஞ்ம், பீஜாபூரகமும்,
வசரமும், ஜநந பயத்தைப் போகக்குவதான அபயமும், இடக்கரத்து
ரித்திசூணமாகிய நாகமும், தூல குக்கும பூதங்களை நடத்தும் மாயா
ரூபமாகிய பாசமும், சூணமாகிய நீலோற்பலமும், அங்குசமும், சுத்தா
சுத்த அத்துவாவைப் பிரவாததிகுங் சூணமான தமருகமும், போக
த்தைத்தரும் வரதமும், நாக்சூணமாகிய மணியும், சங்காரசூணமா
கிய அகநீனியும், திரோதாயி யென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய

25

தேசமம்.

నాగార్జునసూత్రస్థిలాబ్ధం భిక్షాణంపంచవి.శ్లోకైః ॥ అగమమ్.

உ

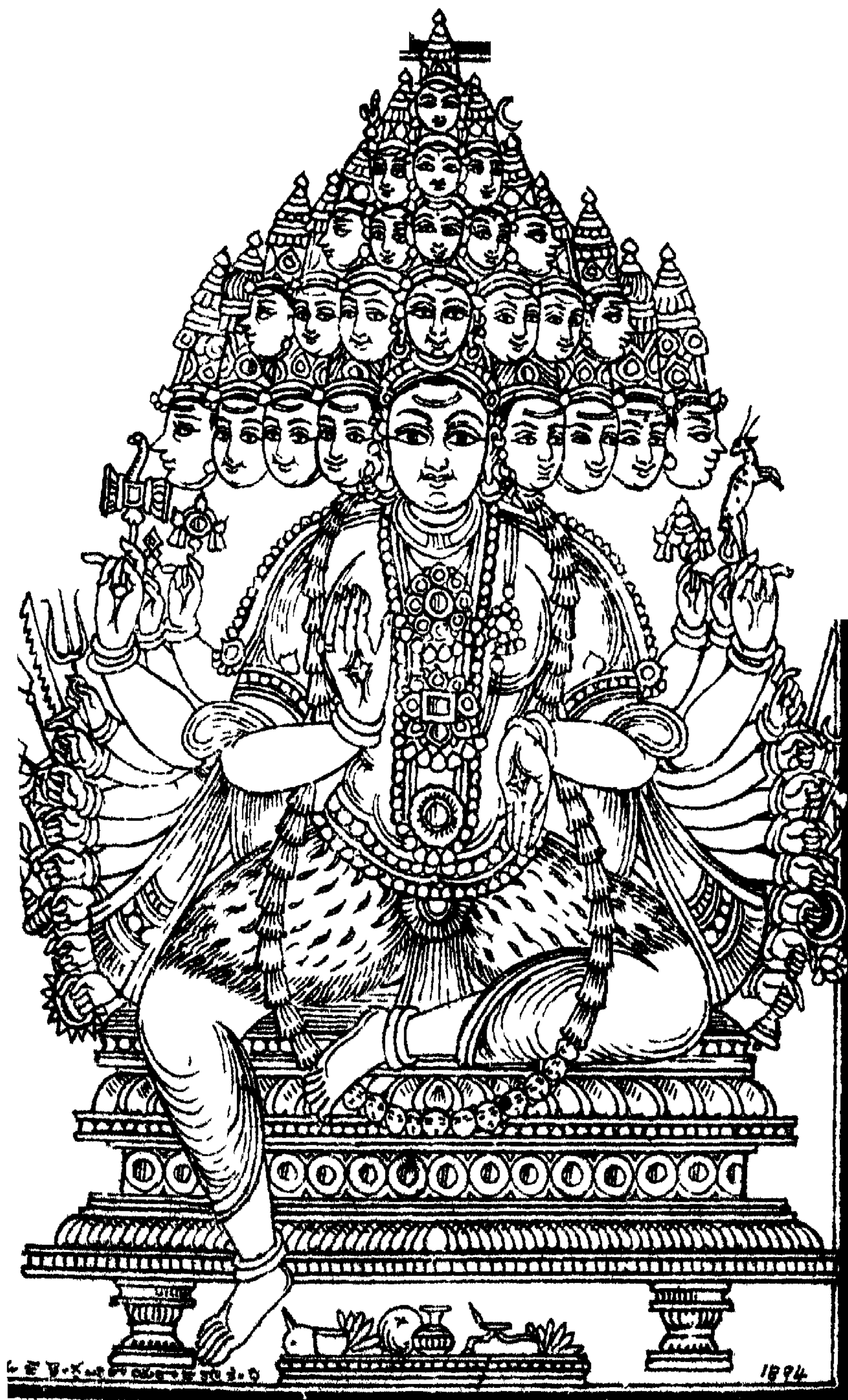
சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவ மூர்த்தி.

உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் பரபும தரிஸோசனம் நீலகண்டம் பரஸாதம் தயாதவாமுநீகச சதிபூதயோநிம் ஸமஸதஸாக்ஷிம தமஸஃ பரஸதாத்” எனுங் கைவல்யோபநிஷத்தாலும் “நாஸதாஸீந நுஸ ஏவாஸீத தமஆஸீத” எனனுஞ் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டும், படகாரியத்திற்குக் குவிந்தனபோல நிமித்தகாரணமான எந்த நிஷ்களச் சோதியினால் ஐங்கம ஸதாலர ரூபமான சராசரங்களினதும் எக்காலத்தும் ஒதப் புரோதரூபமாய் மேற்கீழாகச் சிருடழிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, விஞ்ஞானகலப் பிரளயாகல சகலராகிய மூவகைப்பட்ட ஆனமாகச் சூழ்ந்த, மல மாயை கனமம் விந்து திரோதானசத்தி யென்னும் ஐவகைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவப் பிரசாதம் திரோசசாரண தவனிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஸ்வர ருத்ர விஷ்ணு பிரமாதிகளுக்கும் தேஜசைக்கொடுப்பதாயும், வியாபிநிக்ரு மேற்பட்ட வியோம வென்னுஞ் சமனை யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திற்கு மேலானதாயப் பரிபூரணமாய் நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவபெருமான, இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக்கொண்டு ஆனமாகக்கூடியதுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டித்த சதாசிவநாயனா, நிவாததி-பிரதிஷ்டை வித்தை-சாந்தி-சாந்திய தீதைமுதலிய அபாவிநீது கலைகளானும், இரதிகை - தீபிகை - ரோசிகை - மோசிகை ஊர்த்துவகாமினி யென்னும் அபரநாத கலைகளானும், குக்குமை-அதிருக்குமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபிநி யென

ஸ்ரீ. மகாசதாசிவ மூர்த்தி.

பரவிந்து கலைகளானும், வியாபிந - வியோமரூபை - அநந்
யநாதை - அநாசிருதை யெனனும் பரநாதகலாபேதத்தாலும்,
ததைநது திருமுகத்ததுடன் கூடிப் பரசிவாபேகையுற்ற திரு
மே மகாசதாசிவம்.

இச சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும தாமாதாமி ஸ்வரூபமாத
சதாசிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் சதாசிவ அநதாயா
வுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அசசதாசிவ பரசிவ மிரண்டுஞ்
தது பாவாகார மெனபா.

இன்னு மிவற்றின விரிவெல்லா மெழுதப்புகின, சாஸ்திரசங்
காதலின, அசசாஸ்திரமுகிசசி யுடையோராகனறி ஏனையோ
அருத்திபுகாது அருசிபிறகருமாதலின இவ்வகை நிறுத்தினன.
விததாரம காமிகாதி சிவாகமப் பெருங்கடலுட காணக.

ॐ வஸ்யே பரிஷத்.

ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥ ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥ ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥
ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥ ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥ ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥
ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥ ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥ ॐ வஸ்யே பரிஷத் ॥

மேற்கூறிய விலககணமேயனறி, இப்பெருமான கண்ககிட
தற கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த
மனியையுடையராகவு மிருப்பா எனவுங் கொளக.

திருவிசைப்பா.

எண்ணிலபலகோடி சேவடிமுடிக ளெண்ணிலபல்கோடிதிண
க, ளெண்ணிலபலகோடி திருவுருநாமமோகொண முககண முக
பு, மெண்ணிலபலகோடியெலலைகபபாலாய்வின ஹைநூற்றந
தது, மெண்ணிலபலகோடிருணத்தரோவீழியிவாநமமையா
யாரோ."

மஹா சதாசிவாயநம:.

உ

சிவமயம்

திருச்சிறைமபலம்

ஆரூவது

உமாமே ஹச்சுவர மூர்த்தி .

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப்பினவண்ணம் பஞ்ச கிருத்திய மியற்றி அககினிக குஷணமபோல அபிநாபாவமாயிருப்பாள். அககருணையுருவாகியசத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால ஐவகைப்படும. அவை முறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி எனபனவாம் அவற்றுள் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆம்மாகளுக்கு விஷய சுகததைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி சிருஷ்டியைச்செய்யும். ஞானசத்தி சாவானமாகளுடைய கனமங்கனையும், அநதக்கனமங்களுக்கீடான தநு கரண புவந போகங்கனையும், உபாதானத்திரயங்களினின்று முண்டாகும். கிரியாசத்தி சிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்யும்.

வாதுளாகமம்.

“தக்கிவேதுபராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராமஸாதஜாயத

தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராமஸா தாதிரக்திஸமுதபவ:

அஸ்யாஸ்கதேஸ்ஸஹ்ராமஸா நிச்சாஸக்திஸமுத்பவ:

தச்சகதேஸ்துஸஹஸ்ராமஸாத் ஜ்ஞாஸக்திஸமுத்பவ:

அஸ்யாஸ்கதேஸ்ஸஹஸ்ராமஸாத் கிரியாஸக்திஸமுத்பவ :

மகாமகேசுவராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையா நூல நியைம்
புதிதாய் செப்டெம்பர் 20, 1920.

தி. உமாமகேசுவர முத்தி.

ஸ்ரீவஸருஷ்டிரியமபரோகதே” இதி.

తచ్చివేతుపరాశక్తి స్సహస్రాంశాదజాయత ।
 తచ్చక్తేస్తుసహస్రాంశా దాదిశక్తిసముద్భవః ॥
 అస్మాశ్చక్తేస్సహస్రాంశా దిచ్ఛాశక్తిసముద్భవః ॥
 తచ్చక్తేస్తుసహస్రాంశాత్ జ్ఞానశక్తిసముద్భవః ॥
 అస్మాశ్చక్తేస్సహస్రాంశాత్ క్రియాశక్తిసముద్భవః ।
 సతావైశక్తయఃపంచ నిష్కలైవనకీర్తితాః ॥
 శివస్మష్టిరియంప్రాక్తే ॥ ఇతి

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐவகைச்சக்திகளில், பின்வரும்
ராசத்தியானது பகருவமலராகிய ஆனமாகக்களைக் கருணையால அநு
கிரகிக்கும். ஆதிசத்தியானது ஆணவமலம் பகருவமாகுமபடி செ
ய்தும். ஞானாசத்தி சத்தாககு ஞானவொளியாகிச் சாமசக்தி-ராதி
கராஹியமான தேஜோரூபமாம். இப் பஞ்சசக்திகளின் தசாமச
பத்ததரால் சகளநிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாம். இக்கருததுபபற்
யே “சத்தீதான் சிவத்தையின்னும்” என அருணந்தீசிவாசாரி
நீ திருவாய்மலாநதனா. “கறைககண்டனுக்கு மூத்தவளே” என்ற
ம இப்பெற்றறிநோக்கியே யெனக. தசாம்சம் என்றதாற் பத்தி
லானது அகனமாகிய சாதாக்கீயமாம்.

வாதுளாகமம்.

“பராஸக்தோதாராமஸேந ஸிவஸாதாதயஸம்பவ
பராஸக்தயுதபவதவாசச ஸுததத்வாச்சிவஉசயதே.”

పరాశక్తేర్దశాంశేన కివసాదాఖ్యసంభవః ॥
పరాశక్త్యుద్భవత్వాచ్చ కుద్ధత్వాచ్చివఉచ్యతే ॥ ఇతివాతు తే

கிரியாசத்தியினால் சதாசிவத்தில ஸஹஸ்ராமஸமாக அநந்தேஸ
வா ரூபமாய இருபததைநது விககிரஹபேதமாகிக கிருத்தியபேத
தைச செய்யும். அவவுமையோடுகூடிய அழகனே உமாமஹேஸ
வரழர்த்தி யென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறும்

வாதுளாகமம்.

“காமேஸஸயஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸஸயஸமுதபவ
மஹேஸமஸகளமவிநதயாத ஸருஷ்டிஸ்திதிலயாதமக:
பஞ்சவிமஸதிபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸதி
ஸுததேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி ’

ததுத் தம் வாதுலே.

கர்த்தேஸ்யஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸஸயஸமுதபவ:
மஹேஸமஸகளமவிநதயாத ஸருஷ்டிஸ்திதிலயாதமக:
பஞ்சவிமஸதிபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸதி
ஸுததேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி

உமாமஹேஸாயநம.

சுமரபுத்தி.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஏழாவது
சுகாசநமூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி சூரி
யோதய மாநாறபோன றொளியீசும நவரதநமயமான ஆயிரககால
மண்டபத்தில, பகதாநுககிரஹ காரணமாக ஹரி பரஹ்மாதி தேவாக
ளும், பதினொருகோடி யுருத்திராகளும், இந்திராதி திககுபபாலகாக
ளும், அஷ்டவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்தமூன்றுகோடி தேவாக
ளும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும், சரகராதி மகாருஷிக
ளும், நவசித்தர்களும், கருட காரதாவ சித்த வித்தியாகர யக்ஷ கி
நரா முதலாகிய பதினெண் கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்தி லுறை
ந்து ஹரஹர சிவசுப கங்காதர சங்கர மகாதேவா வென்று ததித்து
நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், துமபுரு நாரதா பாட
வும், அரமபையா நடிக்கவும், திருநந்திதேவா கூட்டத்தைப் பொற
பிரமபுகொண டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியாராததங்களைப்
பெற வெண்ணினோ வரங்கேட்கெ கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீஉமா
தேவியாருடன் இரதனசிவகாதனத்தில் இறைவா திருவோலக்கங்
கொண டெழுந்தருளியிருந்து, பகதியே வடிவமாக வுள்ள ப்ருங்கி
மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண சாததிப
பின் அவரவாகடகுத தக்கபடி சிரகமபன மந்தஹாஸாதிகளான
குறிப்புடன் அவரவர்கள் விருமபினவறறை யநுககிரித்துத் தத்த
மிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்தனா

அதன்பின்னா அருளவடிவாகிய அனனையா அரியாதனத்
திருந்து எழுந்து டணிகது, சிறிதுபொழுது கையேற்றுகின்ற, 'எம்

பெருமானே! தேவரீர் திருவாயமலாநதருளிய வேதசிவாகமங்களி-
 உண்மை இததகையினதென எளியேன எளிதிலுணருமபடி தி-
 வுளஞ் செயது திருவாயமலாநதருள வேணமே” என றிசைக-
 உமபூபெருமான “உமையே! இரு” எனத் தமது வாமபாகத்
 விருத்தி, ஒரு திருமுகமும் ஆறுதிருக்கரங்களுமுடையராய “ந-
 காய! நன்று வினாவினாய். இஃதுனக்கே யன்றி ஏனைய அண்டங்-
 ளிலுமுள்ள அகிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அத-
 னையுனக்குக் கூறுவேன” என்று [ஐ வகைப் பாசபநதத்தின நீல-
 மையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீங்கினு ரடையுந் தன்மை-
 யும், வேத சிவாகமாதியின தோற்றமும், அவை அநாதியென வறிவி-
 ப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டிய வைகீர் யாதிய வாக்ருகளுக்கு அதிஷ-
 டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம் மாயை பராசத்தியா-
 கிய உன்னிடத்துள்ளதும், நீ என வாமபாகத் தமாநததும் இவ்விவ-
 வரலாற்றா னென்று] திருவாயமலாநதருளினா. இததகைய வேத-
 சிவாகமப்பொருளை உமா தேவியா கேட்டு நிற்பத் தாம எல்லா ஆச-
 நத்திலு முயாநத் சுகாசநத்தி விருநது திருவாய் மலாநததால,
 சிவபெருமான சுகாசநமூர்த்தி யெனப் பெயாபெற்றனா.

[] இக் குறியினுட கூறப்படடுள்ள விஷயங்களை ஆசிரியாமூல-
 மாக அறிந்துகொள்ளவும்.

8. உமேச மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமபலம்.

எ ட ட ா வ து
உமேச மூர்த்தி.

முன்னொரு பிரம் கற்பத்தில், நானமுகன் வழக்கப்படி பல
கோடி ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்யக் கருதிச் சநகன் - சநந்த
னன் - சநாதனன் - சநற்குமாரன் எனனும் நான்கு புத்திரர்களை
யுண்டுசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிராத்தி செய்ய உத்தேசித்
திருப்ப, அப புதலவா நாலவரும் நானமுகன் விருப்பிற் கிணங்கா
ராய நல்லுணர்வுற்றுத் தவச்செயலை நாடினா அதன்பிறகு வேதா
யாதுவழியிலும் சிருட்டிச செயல் செவ்வைப்படாமையால், சித்
தந் திகைத்து மெத்தவும் பிரமித்துத் தான் முன்பெற்ற தநய
ரோடு தாமோதரனைச் சாரந்து தமாமேல வீழ்ந்து பணிந்து தனக்
குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையைக் கழறி நின்றான். கமலை
கேள்வன் “பிரமனே! உன் கருத்து நம் மிருவராலு முற்றுறாது.
பன்னகாபரணன்பாற் கூறின பதப்படும” என்று, பிரமனு முனி
வரு முடனவர, விஷ்ணு வெள்ளிமலையையடைந்து விடைபூதிபால
தமது வருகையை விண்ணப்பிக்கும்படி நீதிதேவரை நமஸ்கரித்துக்
கூற, அவர் அவவாறே ஆண்டவா சநந்தியில்டைந்துசாற்ற, சங்கரன்
“அவர்களைத் தருக” என்று ஆகஞாபிக், திருநந்திதேவா அவா
களைச் செல்லுமபடி விடைதந்தனர்.

கட்டளைப்படி உடசென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்து யாவரும்
நிறைகயில், திருமால் “பெருமானே! பிரமன் சிருட்டிசெய்ய வெ
ண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகவில்லை, அக்குறையை
யகற்றவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான தனது தீவிழி

யால திருமால-திசைமுகன்-புதலவாநாலவா ஆகிய இவரைச் சா-
 ராக்கினா அககாலத தலவிடத்து ஒன்றியாக நின்ற பரமன தயி-
 வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோனைப் பாகக அதினின்று அப் பெ-
 மானது சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவற்றது அவ வுழை-
 மையாராத தமது இடப்புறத்திலிருத்தி இருவருமாக ஓர் திருவி-
 யாடலசெய்து விவ்னு-பிரமன-நான்கு முனிவர்களையும் முனவ-
 வண்ணமே படைத்தனா அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும்
 உமையம்மையாரையும் பணிந்து பரவிநிறகையில், பரமபதி பன்னக
 சயனனைப் பார்த்து “நாரண! நம தருளாகிய சத்தியோடு கூடிநினை-
 ரோம ஆதலின், பணிபோற்றப் துமனுக்குப் படைப்புத்தொழில் கைவ-
 ரும்” என்று திருவாய்மலாநதருள், அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து
 அமமையையும் அப்பரையும் பணிந்து வலமவந்து விடை பெற்று அப்-
 பாறபோயினா. அதுமுதல ஆரணன ஆனமாகக்ளை யாகக் மாற்றல
 பெற்றனன். உமாதேவியாருடன் அககாலத்தில ஆதிநாதன் கூடி-
 நின்றதால அகிலமெல்லாம் விருத்தியாயிற்று சத்தி=வல்லமை

சிவபெருமான உலகத்தி லுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும்
 படைத்துக்காத்தது துடைக்கும் கையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது
 திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக்
 கொண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசுழர்த்தி பென ஓர் திருநாம
 முற்றனா.

“கந்தபுராணம்.

“தந துழியீசன் றனைத்தன யருமயனுமாலும
 வந்தனைசெய்து போற்றமாயவனவதனநோக்கி
 நந்தமதருள தாகுநவகையோடினி துசோந்தா
 முந்தையினவேதாசசெய்கைமுற்றிமேபோதியென்றான.”

உமேசாயநம;

9. சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமலம்

ஒ ன ப த ா வ து
சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான பாபபதி சமேதராயத திருக்கயிலாயகீரியில
திருவோலககங்கொண டெழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்களெல்
லாங் டட்டி அமமலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங் காவலாக
வீற்றிருக்கும் திருநந்தி தேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்ச
தானத்தினுட சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி
வாய்பொத்திநின்று, “ மகாதேவனே ! தேவரீர் உமையமமையாரை
மகிழ்ந்தும், என்களை நெடுநாளாகத் துன்புறுத்தி மகேந்திரபுரியி லரசு
பெய்யுஞ் சூரபன்மனைச் சங்கரிககத்தக்க தேவரீரைப்போன்ற ஓர்
புது கிரணப்பெற்று இன்னும் என்களசங்கடத்தை ஒழிக்கவிலலையே.
விலாவில அருளபுரியவேண்டி” என விண்ணப்பித்தனா.

ஆதிமூர்த்தி அவாகட கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றி
ருந்து தமது திருமுகங்களோடும் விளங்கும் நெற்றித் தீக்கண்களா
கிய ஆறு திருவிழிகளி னினறும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் வெப்
பத்துடன் வெளிவருமபடி யருளசெய்ய, அப்பொறிகள் பாாமுழுவ
தும்புரநதிடக்கண்டு, பாபபதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன்
ருன்று மோதுமபடி விலாவிற சென்று அந்தப்புர மடைந்த
னா. தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும திகைத்துச் சிறிது ஓடித்
திரும்பி அதனை நாடி “ ஐயனே ! தீயோரைச் செயிக்கத்தக்க சிறு
வனை யிரந்த என்கட்குத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால எவ்வாறு
பிழைப்போம்” என நடுங்கிக கூறினா. சிவபெருமான் திருமுடி
மொன்றுடனிருந்து தீப்பொறிகள் தம்பால்வரத் திருவுளஞ் செய்த

னா. பொறிகளாறும புராரிமுன்னாடபுக, அம்பிகாபதி அக்கினி
யும் வாயுவையும் நோக்கி, “ இப் பொறிகளை நீங்க ளிருவருமதா
க்கொண்டுபோயக கங்கையில் விடுங்கள் ” என்று கட்டளையிட்ட
தக்க பலமுந் தந்தனா. மாதேவன திருவாணைப்படி அவர்கள் மா
மாறி யெடுத்தகொண்டுபோயக கங்கையில் வைத்தனர். தகு
யாகிய அக் கங்கையும் சரவணத்தில் விடுப்ப, பத்துத்திகளுகளிலு
விண்டுமுதலானா கண்டு காததுகொண்டிருந்தனா. அப்பொழுது
அச் சரவணப்பொய்கையில் ஆறுதிருமுகங்களுடனும் பன்னிரண்டு
திருப்புகளுடனும் அரணே முருகேசனாகத் தோன்றியிருக்க அம
ரா தெரிசித்து, அக் குழந்தைக்குப் பாலூட்ட ஆரூகிய கார்த்திகை
நக்ஷத்திரத்தை யனுப்ப; அறுமுகப்பெருமான ஆறு சிறுவர்களாகி
அவர்கள் பாலுண்டிருந்தனா.

இது நிறக: அநதப்புரமடைந்த அமமையா முக்கணருடன்
சிங்காதனத் துட்காரந்தனா. ஈஸ்வரியா முன்னெழுந்தசெல்லுகை
யில், திருவழிச் சிலம்பினின்று சிதறிய நவரத்தினங்கள் பாவதி
யின் சாயை யுற்று, பரமனைழக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகு
நோக்கிக் கருப்பமடைய கவுரிகண்டு கடுங்கோப்பங்கொண்டு, “ கருப்
பயவாமல தாங்குமின ” எனச் சபித்தனா. அவ வந்தையா கருப்ப
வாதனையால வருந்துகையில், உடல வியாவையில் இலக்கமவீர
ருதித்தனா. பின் பொருநாள பெருமாட்டி விருப்பினப்படி அவா
கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேந்திரன் - வீரமகேசன - வீரபுரந
தரன் - வீரராக்காசன் - வீரமார்த்தாண்டன - வீரரார்த்தகன் - வீரதீரன
என்னும் ஒன்பது புதல்வனா யுதவினா. ஈசன இமயவலியை
நோக்கி “ இந்நதலக்ஷத்தொன்பதினமரும் நமது புத்திரர்கள் ” என்று,
அவர்களை நோக்கி “ எனது மைந்தனேவலைச் செய்திருங்கள் ” என
றிசைத்து, அமமையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய்
கையைச் சார்ந்து “ உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்டுவா ”
என, தேவியா விடையினின்றிழிந்து வீசையுடன் சென்று, ஆறுரு

தனை அமமை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன
திருக்கரமும் ஒரோ திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்தது, உண்ணு
யாதலின தனது திருமுலைப்பாலை வளளத்திற் கறந்து திருவ
செயலிதது ஈசனைப் பணிவிததனள. ஸ்கந்தன் என்று அப்
முது திருநாமமுற்ற முருகேசனை முன்னவன மாபிலனைத்து
தவகொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்தி லேற்றி, (காத்தி
நக்ஷத்திர மாகிய மாதாகட்கும, பராசர புதல்வாக்கும திருவ
ருள புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவரவரிடத்திற் கேக விடைதந்து,
எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து, தேவியாருக்
கும தமக்கு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனா. இதனால்
சிவன் ருமான ச+உமா+ஸ்கந்தா=சோமா ஸ்கந்தனெனப் பெய
ருற்றனா.

லக்ஷ்ம வீரரும், நவவீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணிந்தனா.
பிறகு குமாரக்கடவுள ஸ்கந்தகிரியில இலக்ஷத்தொன்பது வீரரு
டன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, குரபனமனாகி
யனாத தொலைத்து, தேவா சிறையை விடுத்தது, இசைச கிரியைக்
ளாகிய தேய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை
மணந் தெழுந்தருளியிருந்தனா.

கந்தபுராணம்.

எந்தைசத்திகளாயிலொமொடுகுறுமெல்லை
முந்துபோலவொன்றாகியேகூடியமுறைபோ
லந்தமிலலதோமூவீருவடிவுமொன்றாகிக்
கந்தனென்றுபோபெற்றனனகவுரிதனகுமரன.

ஏலவாரகுழலிறைவிக்குமெம்பிரானறனக்கும்
பாலனாகியகுமரவேண்டுவுறுமபானமை
ஞாலமேலுறுமிரவொடுபகலுக்குநடுவாய்
மாலையானதொன்றழிவினறிவைகுமாறொக்கும்.

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியேந;

சிவமயம்
திருச்சிறறம்பலம்.

பத்தாவது
சந்திரசேகர மூர்த்தி.

பிரமதேவனது மாந்தபுத்திராகளி லொருவனாகிய தக்ஷப் பிரசாபநீ தானபெற்ற அக்ஷினிமுதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இரு பததெழு பெண்களையும், அந்தீரிமுனிவர் மனைவியாகிய அநுநயைய யீனற சந்திரன் அழகிறசிறந்தோனாயிருத்தல கருதி மணமபுணாததி அவனை நோக்கி “நீ இப்பெண்கள யாவரிடத்தும் பாரபக்ஷமின்றிச் சமானமாக அனபுகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதலவிய னாச சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனனுமதிப்படிச் சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அனபுடையவனாயிருந்து, பின்னா கிருந்தீகை உரோகணி எனனும் மாத நிருவனோ தமது மனைவியருள பேரழ குடையராயிருத்தலால, அவவிரண்டுமனைவியரிடத்திலேயே அதிக அனபு பாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காநாயினன். “அக்கன்னி யா நெடுநாட்பொறுத்துப் பாரத்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது குழைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனை யழைத்துப் பலவகையாகப்புத்திமதிகளைக்கூறி விடுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தையிலார் மயலிற பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” எனனும் ஆன்றோர் வாசகத்தினபடி, தக்கனசொல்லிய வற்றைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல், பண்டுபோல நடத்தலகண்ட அப் பேதையா மீண்டும் தந்தைபாற்சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் எமமை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றனன்” எனக் குறை கூறக்கேட்ட தக்ஷன் வெகுண்டு “நானுக்கொரு கலையாய்க் குறைந்து இறக்கக்கடவன்” என்று சாபமிட, சந்திரன் அவவாமே கக்கன

10. கந்திரோகர ஸ்ரீ பீட.

MAHAMAHOPADHYAYA

சாபத்தால நாளுக்கோ கலையாகப் பதினேநதுதினங்களில் தனகலை
 ளெல்லாமழிந்து, ஓர் கலையோடு மனமவருநதி, தனக்குநோநது துன
 பத்தை இரதிரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, இந்நீரன் “நீ பிரமதேவ
 னிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் ஒருகால தனபுதலவ
 கினாய தகூனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல
 கூடும்” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதமன்
 “சந்திரா! தககனுந் தந்தையென நெனசொல்லைக கேளான. யானு
 மநீனென நவனிடஞ் செவ்வேன நீ கைலையையடைந்து கருண
 மூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின அவர் உனது குறை
 தீர்ப்பா” என, அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கயிலாயகிரியை
 யடைந்து, திருநந்திதேவா அநுகஞையால் மஹாசநநிதானத்துட்
 சென்று அருடபெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து
 அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்தது தனக்குநோநது சாபத்தை
 விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பாரப்பதிபாகராகிய பரமன் எஞ்சி
 யுள்ள ஒருகலையைத் தமது சடைமுடியிலதரித்து “உனது கலைகள்
 லொன்று எனமுடிமீ திருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளாநதும்,
 தகூன சாபத்தால நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்
 கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுனைவிட்டு நீங்காது” என அநுக
 கிரகித்தனா. இதுகாரணத்தால எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர்
 எனபதோர் திருநாமமெய்தியது.

சந்திரசேகரமூர்த்ததேவநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

—

பதினொருவது

ருஷ்பாருட மூர்த்தி.

—o—o—o—

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவர், திரிபுரத்தவர்களால் உலகநுனபுறுகின்ற தாதலின, அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள் மேல அமர்க்கோலங்கொண்டெழுமபடி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள, அவர்கள் வவாறே ஆயத்தஞ்செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநகரத்தேவாமூலமாக அறிவிகக, ஐயா அமமையாருடன் தநுமதேவதையாகிய தாவளயமான இடபவாகனத்தினைப் பெரி லாரோகணிதது, திருக்கயிலாயகிரியினின்றிறங்குகையில், திருமால் முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாரத் தரிசித்துச் சிரசினமேற கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன அமரராலாகிய இரத்ததைக் கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவலவியுடனீழ்நது, மேருமலையாகிய விலலுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதனசகமுரிந்தது.

அதுகண்ட அச்சுதர் அரனிடத்துள்ள அன்பின மேலீட்டால் அப்பொழுதே ஓர் வெள்ளிய விடையுருவேற்றுத் தாங்கினா. சங்கரனைத் தாங்கினின்ற சாங்கன “எனனையன்றி எம்பெருமானைப் பரிப்போ யாவா? எனத் தவமே தவம். இறைவன் எனக்களித்த வரமேவரம்” என விதுபோற்பல நினைத்து இறுமாந்தனன். பத்தி வலையிற்படுவோனாகிய பரமபதி, மாயவனமனத்திலுற்ற மமையை யறிந்த ஓர் திருவினையாடல் புரிந்தனர். அதனால் அச்சுதா ஐயனைத்

தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாயவழியிலும் நாசியிலும் உதிர வெள்ளமொழுக, இருவிழிகளும் பிதுங்க, காலகளை மடித்துக்கொண்டு நிலத்தின்பேரில் விழுந்தனா. அப்பொழுது தேவர்களபயந்து “அததா சரணம்-அரணேசரணம்-முததா சரணம்-முதலவா சரணம் சித்தாசரணம்-சிவனேசரணம்-நித்தாசரணம்-நிமலாசரணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனா. கருணாநிதி கமலேகேளவனவிஷயத்தில் மனங்கனிந்து பூமியிலிறங்கினா. ஈசன இறங்கியபின்னா கேசவன வலி பெற்றோனாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனா. சிவ பிரான புன்கிரிபபுகொண்டு திருமாலேநோக்கி “கீதாரா! யாதுவேண்டினை விருமபியவறறைக கேட்பின, இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன மனமகிழ்ச்சியுற்று “தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகத்தினின்றும் பிரியாது ஒரு சத்தியிருக்கவும், அடியேன விருமபியபடி எனையும் ஒருசத்தியாகக் கொண்டா. தொண்டருள்ளத்தில அவா வியவறறைண்ணியாகியும் அருடகற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் தரும விடை யொன நிருபபினும், மால்விடை யென யானுந தேவரீனாத தாங்க வலிபெறவேண்டும்” என்று வருந்தி யாசித்தநிற்க, அருட்பெருங்கடல தமது அடியவருட் சிறந்த திருமாலுக்கு அததகைய பெருமபே றெயத்ததக்க அரியவரததையும் வலியையும் அதுக்கிர கித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதனபேரில் லாரோகணித்தனா. (எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுரதகனத்திற கண்டு கொள்க.)

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு அதனபேரில் ஆரோகணித்தலின சிவபிரானுக்கு ருஷ்பாருடமூர்த்தி யெனப்பேரார் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஸூரநசம்ஹிதை.

“சதுஷ்பாதவருஷரூபீதவம பரஹ்மண:புதரதாங்கத: தாமஸஸாவாசிதஸஸஸ்வத் வாஹ்நோமெபவாஸீஸூ தவஜேபிமமகோலிந்த தேநமாம்வ்ருஷ்பதவஜம் அஹம்வ்ருஷ்பவாஹஞ்ச ஸூரயோவேததத்பரா:”

చతుష్పాద్యృషరూపీత్వం బ్రహ్మణఃపుత్రతాంకతః ।
 ధర్మస్సర్వాచితశ్శశ్వద్వాహనోమేభవానిశం ॥
 ధ్వజేపిమమగోవింద తేనమాంవృషభద్వజం ।
 అహంవృషభవాహంచ సూరయోషేదతత్పరాః ॥

மூரீவெள்ளியிலே றுவிட்டழிந்தனன முதலவன்
மேருமாலவனாயொருதனிவிலலொடுமேவித
தேரினோதனியெடுத்தாறமிதித்தலுந்தெறித்தது
பாருமச்சுமற்றழிந்ததுதோத்தடம்பரப்பு
மடுத்தெடுத்தனனவெளவியெருக்கொடுமாறு
னெடுத்தவப்பரம்பொறுக்கலானிருதொனைநாடி
விடுத்தெழுந்தனகுருதிநீர்விழித்ததுணைபிதுங்கிப்
படுத்தவாயவழியுமிழந்தனனகுருதிநீர்ப்படவை,
எனதையேயுனக்கபயமற்றெவவுயிரத்தொனக்கருந்
தனதையேயுனக்கபயமெத்தலைவாககுமுதலா
முநதையேயுனக்கபயமென்றிரந்தனாமொழிந்தா
ரிந்துசேகரனமாயவற்குறித்தனனிரங்கி.
சத்தியோபாபுடையிருக்கவுமயானுமோசத்தி
யொத்திட்டபுரிந்தருளினையாதுபோலுடையாய
வித்தகத்தனியேறுளையாயினுமவினையே
னத்தனித்திறலேறெனத்தாங்குத்தற்கருளவாய

ருஷ்யபாஸூடமூர்த்ததேயநம:

12. விருஷபாந்திக ஸூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமபலம்.

பன்னிரண்டாவது
ருஷபாந்திக மூர்த்தி.

சிவாக்ஷினைப்படி இரண்டாயிரஞ் சதாயுகங்கொண்ட காலம்
பிரமனுக்கொருநாள - அத்தகைய நாட்களா லாகிய நூறுவருடம்
பிரமனுக்கூரிய ஆயுட்காலம் அதுவே திருமாலுக்கொருநாள. அத்
தனமையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின உலகிலுள்ள சா
வானமாககளு மொழியும். அக்காலத்திற சமஸ்த லோகங்களும்
மஹாமயானமயமாகும். அச்சமயத்தில ளுஞ்சிறித பரம்பொருளா
கிய சிவபெருமான தமது சத்தியாகிய உமையமமை தரிசிகுமபடி
திருநடம்புரிந்தருளவா. இத்தனமைத்தான தேயுப்பீரளயத்தீல்எல
லாத தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை
தானுமிறக்கவருமே யெனசெயவே னென நெண்ணி, சிவபிராணைச
சரணடைந்தால மரணத்தீமைநீங்கி யாண்டு முயிரொகொண்டிருப்பே
னெனத்தெளிந்தது ஓரிடபவடிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து “நச
னே ! யானிறவாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமானதனமையும் சமான
மில்லாவலியுடைமையும் பெற றுயிராவாழ அடியேனுக்கருளவேண
மே” எனப் பிரார்த்திக்க. அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி “அஞ்சா
தே” என்றபயமளித்தது அதன சிரமேற மமது அருமைத் திருக்கர
மாகிய திதித்தொழிற்கூரிய அபயாஸ்தத்தைச் சூட்டிப் பினவருமாறு
திருவாய்மலாந்தருளினார். “ தருமதேய்வதமே ! நீ விருமபியவாரே
யவற்றை யடைக : அன்றியும், தருமத்தின காலநிலை யிஃதென்று
கண்டோருணர் முற்பட்ட திதோதாயுகத்தில் நான்குகாலகளும், இர
ண்டாவதாகிய திதோதாயுகத்தில் மூன்றுகால்களும், மூன்றாவதாகிய

18. புஜங்கலனித மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

பதின்மூன்றாவது புஜங்கலளித மூர்த்தி.

காசிபன மனைவியா பதினமூவரில் கற்பின மேம்பட்ட கத்
துரு விநதை யென்னுங் காரிகையரிருவா தாம அழகிறசிறந்தவனொன
ஒருவரோ டொருவா வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினாவி, அவா தீர்
மானித்தவண்ணந் தோற்றவள சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொ
ண்டு முனிவரை யணுகிக் கேட்க, கத்துரு சிறந்தவனென, மறறவள
சிறையிலகப்படடனள சிறையிலிருக்கும் விநதை தனமாற்றவனை
நோக்கித்தனைவிடுமபடி வேண்ட, “ தேவலோகத்துள்ள அமிாத
மளித்தால, சிறை நீக்குவேன் ” என, விநதை தன குமாரனாகிய கரு
டனுக் கறிவிகக, கருடன் தேவலோகஞ் சோதது அமுதகலசத்தைக்
காததிருநத அநதரத்தவரைச் செய்ததுக கைக்கொண்டு வருகையில்
திருமால எதிர்த்துச் செருசெய்து செயிககமாட்டாமல “ பக்ஷி
ராசனே ! உன பராகிரமத்தை மெச்சினேன, வேண்டிய ஒருவரத்
தைக கேள் ” என, கருடன் சிரித்து “ கமலாக்ஷ ! உன வலிமை
க்குக் களித்தேன. நீ விருமபிய இரண்டு வரங்களைக் கேள் ” என,
விண்டு இதுதான சமயமென றுட்கொண்டு “ சாப்பங்கட் கமுதூட்
டாதிருக்கவொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாவக மறறொரு
வரமும் வேண்டி ” என, கருடன் அவவாறே யியைந்து அமுதகலசத்
தைத் தாயினிடஞ் சோதது, சாப்பங்கட் கமுதூட்டா வகையாகக்
கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜைசெய்யப்பெருமான் களித்துப்
பிரசன்னமாய்ப் பல வர மளித்து “ விட்டுனு நம தடியரிற் சிறந்
தோன். நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக்களித்தோம்.” என்று திரு
வாய்மலர்ந்தருளக் கருடன் மனம்பூரித்து மாலுக்குவாகனமாயினன்.

காசீகண்டம்.

“ கலுழ னுற்றிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தூங்கிளம பிறையணி நீளசடைக கடவு
ளலகில நலவர மளித்தூநம மடியரிற் சிறந்தோ
னுலகு பூததசெந தாமரை யுந்தியங் கடவுள்
ஆங்க வறகுநீ யூதியா யடைதுமென றறைந்த
தீங்கி னலவர முவந்தனஞ் செலகெனக் கலுமுன
வீங்கி னுனறடம புயமுளங் குளிப்புற விழிநீர்
தூங்க மெயமமயிர் சிலிர்ப்புறத் தொழுதிவை சொலவான்

கருடன் சிவாசசனை செயதுபெற்ற வலலமையால, த
மாற்றாந்தாயாகிய கத்தூரு வென்பாள் பெற்ற கட்செவிகளைக் க
கோபத்துடன் கொன்று துன்புறுத்தி வருதல கண்டு, நாகங்
“ நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைந்தேயனால் மாயாத வரமுந்
வேண்டி ” என றுலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்குறிைய
தாபித்து, விதிமுறையே சிவாசசனைசெய்து நோதினது “ ஆதிமத்
யாந்த ரகிதராகிய அருடபெருங்கடலே ! தேவரீரது பூஜாபலத்
லும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாந்தாய மை
னாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவ
ணம் அருளபுரியவேண்டி ” என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரா
அசசாப்பங்கடகுத் திருவுள மிரங்கித் தம தருமைத் திருமேனி
லாபரணமாக அவைஅழகுறுமபடி அணிந்துகொண்டனா. இதுநீற.

பின்னொரு காலத்தில் விஷ்ணு சிவதரிசனாததமாக வந
பொழுது அச சாப்பங்குள் அசசமின்றிக் கருடனை நோக்கி “ ஏ
கருடா சுகமா ” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்க
சொல்லாகக்கூறுகின்றனா. அஃதெற்றுகெனில சிறியோரைச்சே
தலினும் பெரியோரைக்கூடுதல சிறந்ததென றுணாததற்கெனவறி

புஜங்கம் = பாம்பு, லளிதம் = அழகுசெய்தல்.

புஜங்கலளிதமூததயேநம:

14. புகழ்கதாச முத்தி.

உ.
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினான்காவது புலங்கத்ராச முர்த்தி.

தாருகவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும், அவா
பன்னியா கற்பேமிருந்ததென்றுங் கருதிக் கடவுளா பெருமானாகிய
கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந
திருக்குறாளில், சிவபெருமான் திகம்பரராயப் பிஷ்டாடனத் திருக்
கோலங்கொண்டு, தீருமால் மோகினிவடிவேற்றஞ் சென்று அம்
முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவாதவதையு மழித்தனா.
அககாலத்தில அரிவையா முயக்கி லவாவுற்றுத் தமதிருக்கைநாடிய
அவ்வநதணா தத்தமவீதியிற் கற்பழிந்துழலுங் காரிகையரைப்பாத்த
துத் தமது ஞானத்தால் “நம தவத்தை யழித்து நமது மனைவியா
கற்பையொழித்தவன சிவன், அவனேவலால் ஆயிழையா யடைந்த
வன அச்சுதன்” எனற்றிந்து விஷவிருக்ஷங்களைச் சமிதையாகிக்
வேம்புமுதலியவற்றின நெய்யினால் அவிசாரவேள்வி செய்து அதி
னீனறெழுந்த பல பொருள்களையும் பரம்பதியினபேரில் பிரயோ
கிக்க, சிவபிரான அவற்றை எண்ணியவன்கயெலாம் உடை, பாத்தச்
சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமலை, சேனைமுதலியவாகச் செய்துகொண்
டனா

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாருக
வனமுனிவா யாகாக்கினியினினை நெழுந்த சாப்பங்களை யுஞ் சங்கரன
மேலவிட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியுமவண்ணம் அதிவேக
மாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன - யமதூதன் எனனும் நான்கு

நசுபபறகளிலுள்ள தொனைவழி வீஷ்ஞ் சிந்திககொண்டு நாதனை
நண்ண, அண்ணல ஆதிநானையில் விண்ணிவினவாகனமாகிய கருடனுக்
கஞ்சித தமபால சரணபுகுநத சாபபகளைத தமதுடலிற றுங்கியிரு
நததுடன இப்பாமபுகளையும் ஏற்று “ உமது குலததாருடன ஒன்று
கூடி வாழுகள ” என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாமபுக ளஞ்சும
படி திருக்கரத்தாறபறறிச சிறிதுபொழுது நடித்தது, திருக்கரம் திரு
வடி அரை முதலியவிடங்களிற கங்கணம் - காலணி - அரைநாண் -
கடிசுத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினா.

தாருகவனதது முனிவா செலுத்திய சாபபகளை அச்சுறுத்தி
னமையால, சிவபெருமான் புஜங்கதராச மூர்த்தியெனத திருநாம
மெய்தினா.

[இச்சரித்ததின ஏனைய விஷயங்கள் பிக்ஷாடனம் சாரத்தூல
ஹத மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

கந்தபுராணம்.

ஏந்தியபினனா “ வேளவியெரியதற்கிடையேயெண்ணில
பாநதளங்கொழுந்துதியோபணியிறைசீற்றங்கொண்டு
போநதனவவறமைமாயோன்புள ளினுககஞ்சிததமபால
சோநத்தோபணிகளோடுசெவவிதிறபுனைநதானென்கோன.”

புஜங்கதராசமூர்த்தயேநம

—

15. சந்திராபிர்த்த மூர்த்தி.

திருச்சிற்றமபலம்.

ப தி னே ந் தா வ து ச ந் தியா நிருத் த மூர்த் தி .

தேவாகள சிவாககிணையினறித தீருப்பாங்கடலை மாததித்த
பொழுது அதிலநாடடிய மந்தரமலையாகிய மத்திறகுப்பூட்டப்பட்ட
தாமபாகிய வாசுகி யென்னும் பாம்பு தனதலைவாலகளைப் பற்றியீக்
குந தேனாகரா வலிகாற்றாமல வாயவழி நஞ்சு கககியது. அவவிஷம
யாவரையுமெதிராகத திருமால் அதனையெதிராது உடலகருகி உம
பாகுமூவுடன் வெள்ளிமலையையடைந்து சிவபிரானுக்கு விண்ணப்
பஞ் செயதுகொள்ள, அருளவள்ளல் அதனை அமுதுசெயதனா.

[இதனவிததாரம விஷாபஹரணத்திற காண்க.]

ஆகமத்தீரட்டு.

“பொருங்குகங்காதரனகாளமயினறையொன்றும
புகலாமலிருந்தனனோகண்பொழுதுபுலவோ
அநகவணையிடவிடாதருச்சனைமுனபுரிந்தார
அத்திதியேகாதசியாமதேசத்தியதனிற்
புகவாபாரணமபுசித்தேபூத்தியுற்றாரிதனமேற்
பொருநதுதிதிதனிவிமவான பொற்கொடியைவைத்தே
சங்கரனகுலஞ்சுழற்றிநடித்தனனோயாமஞ்
சதுர்மறைநூலதுபிரதோடமமெனவேசாற்றும்” —

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான் தேவர்துயர்தொலையும்படி விஷபானஞ்செய்த
காலத்தில், அதனால் தாமொருதீமையு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓர்
திருவினையாடல் செயக்கருகி ஓர்க்கணப்பொழுது ஒன்றுங்கூறாய.

உமாதேவியார தமமை யுபசரிக்குமபடி மௌனமாயச சயனத்திடு
தனா. அதுகண்ட அமரா அரணை யருசசித்தனா. அதிதிதியை ஆ
ரோ ஏகாதசி யெனபா. அறறையநாள முற்றும் உணவிலலா,
அனறிரவெலலாம நித்தினாயினின்றுநீங்கி மறுநாளாகிய துவாத
யிற பண்ணவா பாரணஞ்செய்தனா அதனமேறபட்ட திதியாகி
தீரயோதசியிற சிவபிரான மலையரசபுத்திரியாராகிய உமாதேவிய
னா நிறுத்திச சூலத்தைச சழற்றி, கையில தமருகமேந்தி ஓர் சா
காலம் நிருத்தஞ்செய்தனா. அக்காலத்தையே வேதசிவாகமங்க
பிரதோஷ மெனக் கூறும். இதுபற்றி பதினெந்துதினங்கட கோ
முறை வரும் திரயோதசியைப் பிரதோஷமெனப்பதன்றி, தினந்தே
றும் மாலை யு மிரவுங்கலக்கும் ஒருசாமப்பொழுதையும் பிரதோஷ
கால மெனவும், வருடத்திற்கோமுறை யெய்தும் மகாசிவராத்திரி
யை வருடப்பிரதோஷ மெனவுங் கூறாநிற்பா ஒவ்வொருதினமுப்
பதயாதி இருபத்தாறேகால நாழிகைமுதல இரவு மூன்றேழுககால
நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழனா இதில ரஜநிமுக காலத்திற சம்ப
விப்பது பிரதோஷ மெனவும், மத்தியான முகூடத்த மெட்டனுள
ஏழு கழித்தது எஞ்சிய எட்டாவது முகூடத்தமே பிரதோஷமெனவும்
ஆகமங்கள கூறும். இம் முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாத
சிவராத்திரி யெனபா.

இதுநிறக. சிவபிரான நிருத்தஞ்செய்ககண்ட தேவா களித்தது
இருகரங்கனையுஞ் சிரமேற்குவித்தது மனதை மகாதேவனபால் பதி
த்தது அரணை பரனெனமதித்தது ஆநந்தக்கூததாடினா. அனபுருகிப்
பாடினா. ஐயனைக் கொண்டாடினா. அருளாளா விடைபெற்றுத்
தமதிடத்தைநாடினா. இதத்கைய நிருத்தகாலத்தில தேவாக்கள் தத்
தமக்கியைநத வாசசியங்களும், தீருமால் மீருதங்கழம் வாசித்தனா.

பெருமான் திருக்கயிலாயகிரியில் உமாதேவியார் முதலானா
காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் சந்தியாநிரு
த்தமூர்த்த மெனப்படும்.

५६

வாகதேவீ தருதவல்லகீஸாதமகோவேணுமத்ததபதமஜ
ஸதாளோநநிதரகரோரமாபகவதீகேயபரயோகாஞ்சிதா
விஷ்ணுஸஸாநதரமருதங்கவாதநபொதேவாஸஸமநதாதஸதிதா
ஸேவந் தேதமநுபரதோஷஸமயேதேவமமருடாநீபதிம.

వాగ్దేవీధృతవల్లకీశతమభోవేణుందధత్పద్మజః ।
స్తాలోన్నిద్రకరోరమాభగవతీగేయప్రయోగాంచితా ॥
విష్ణుస్సాంద్రమృదంగవాదనపటుదేవాస్సమంతాత్స్థితాః ।
సేవంతేతమసుప్రదోషసమయేదేవంమృడానీపతిం ॥

சந்தியாநிருததமூததயேநம

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமபலம.

ப தி ரு ரு வ து ச தா நி ரு த் த மூ ர் த் தி.

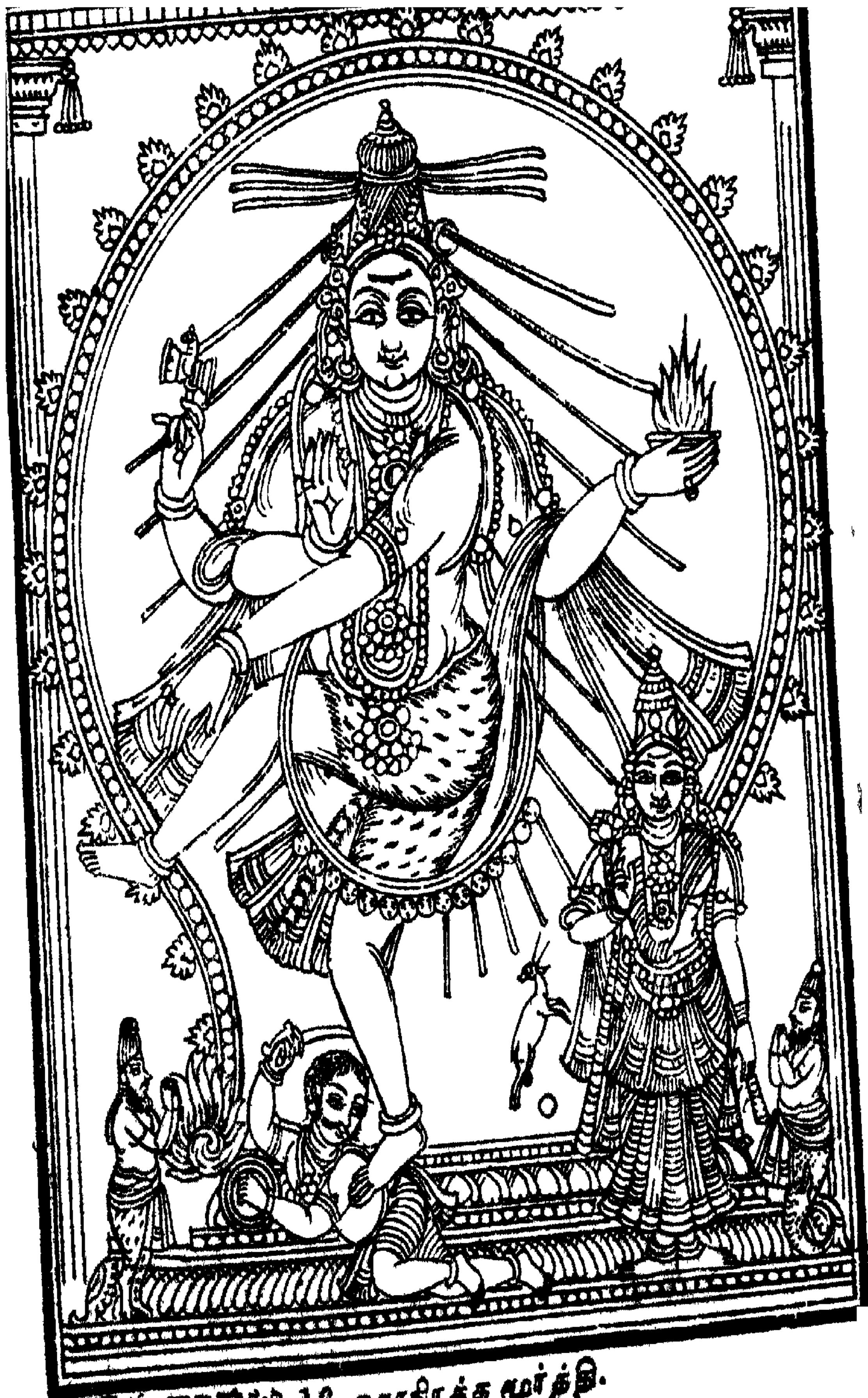
சிவபெருமான ஆனமாககளுக்குப் பெதத முததிகனைத திரு
வருள்செயதறபொருட்டுப் பஞ்சாககரமே திருமேனியாககொண்டு
பஞ்சகிருத்தியத திருநடனத்தை யெஞ்ஞானம இயற்றாநிற்பா.

“தோற்றநதடியதனிறரோயுநதிதியமைப்பிற
சாற்றியிமெங்கியிலேசங்காரம—ஊற்றமாய
ஊனறுமலாபபதத்திலுற்றதிரோதமுத்தி
நானறமலாபபதத்தேநாடு”

“மாயைதனையுதறிவலவினையைச்சுடமெலஞ
சாயவழுகியருடானெடுத்தது—நேயத்தால
ஆந்தவாரிதியிலானமாவைத்தானமுத்தல்
தனெந்தையாபாதநதான.” எனனும உண்மைவிளக்

கத்தின்படி, பெருமான மூன்றிருக்கரங்களாலும் இரண்டு திரு
வடிகளாலும் பஞ்சகிருத்தியமியற்றுகின்றா. எவ்வாறெனில தமருக
மேந்திய கரத்தினுற் சீருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினுல் தீதீயும்,
மழுவேந்தியகையினுற் சங்காரமும், முயலகன முதுகிலுன்றிய திரு
வடியினுல் தீரோபவமும், அநவரதநடமபயிலும் அடித்தாமரையி
னுல் அநுக்கிரகமும் புரிவா. அன்றியும்,

“உரையுணர்வுக்கெட்டாவொருவன்மிகுபஞ்சாக்
கரத்தால்வமைகடான்பாதி—பரையிடமாய்க்
காணும்படியேகருணையுருக்கொண்டாடல்
பேணுமவாக்குண்டோபிறப்பு.”—என்றபடியே, ஆன்மக்

சு. சி. சி. சி. சி. சி. 16 சதாவித்த முத்தி.

களை அநாதியே பந்திககப்பட்டுள்ள பாசவீககமபோககி முததியடை
தறபொருட்டே, அருளவழிவாகிய அமமையார பகதாநுக்கிரககார
ணமாய, பஞ்சாககரவழிவாகிய அவ வாநநதத திருநடனததை வாம
பாகததின்னின்று தெரிசிப்பா மேலும்,

“ஆடுமபழிகேணலலமபலத்திலையனே

நாடுநதிருவழியிலேநகரம்—கூடும

மகரமுதரம் வளாதோளசிகரம்

பகருமுகமவா முடியப்பா.”—எனறபடியே சிவபிரான்

நிருததகோலங்கொண்ட ஞானறு திருவழியில நகரமும், திருவயிற்
றில மகரமும், திருத்தோளில சிகரமும், திருமுகத்தில வாகாரமும்,
திருமுடியில யகரமும்மாககொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக
நின்று ஆனமாககளினமீ துள்ள கருணையால ஐவகையவான கிரு
த்தியங்களை யு மியற்றா நிற்பா. இனி இநநடனம் ஊனநடனம் ஞான
நடனம் என இருவகைப்படும. சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை - ஸ்ரீ
மேருமலை - வடாரணயம் - திருத்திலலை - திருவாலவாய - திருநெல்
வேலி - திருக்குறறாலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக கூறப்படும
பல விடங்களிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதமபெயாததாடி
பிருப்பினும் ஸ்ரீபஞ்சாககரமே திருமேனியாககொண்டு பஞ்சகிருத
கியகாரணமாக எப்போதும் உமையமமையார தரிசித்து நிற்குமபடி
கிருமால் திருநந்திதேவா பிரமதகணங்கள் முதலானாறு தோற்கருவி
தொனைக்கருவி நரமபுக்கருவி கஞ்சககருவி மிடற்றுக்கருவிமுதலிய
வற்றினோசையோடு திருநடனஞ்செய்திருத்தலின, சதாநிததமூ
கதியெனப் பெயருறறனா.

சதாநிருத்தமூர்த்தயேநம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

ப தி னே ழா வ து
ச ண்ட தா ண்ட வ மூ ர் த் தி .

ஸ்ரீவடாரணயத்தின மகிமையைச் சிவபிரானா சொவலககே
ட்ட சுநந்தமுநீவர், பெருமான அநுககிரகிததவண்ணந தாண்டவ
தரிசனத்தை விருமபி ஆங்கடைநது தவத்திருநதனா, அவவாறிரு
க்கையிற கண்ணுதல கைவிரலணியாகிய கார்க்கோடகன், திருவிர
லில விஷத்தைக ககக, விடையூதி “நமமை மனத்திற கருதாது
மமதையோடு நீசெய்த தீமைககாகத திருக்கலையை நீங்குக” என,
நாகம் நடுங்கிப் பணிய, நாதன “வடாரணயத்தலத்திற பலவாண்டுக
ளிருநது அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுநந்தருடன சண்டதாண்டவத்தைத்
தரிசித்துப் பிறகுவருதி” என, கடசெவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட,
இறைவா “இததீர்த்தத்தில மூழ்கி ஆண்டொள முந்தீர்த்தத்தீர்த்தில்
முனைக்க” என, அரவு அவவாறே ஆலவன மடைநது அருந்தவஞ்
செய்யுஞ் சுநந்தனாக கண்டு நீதாமூது தனது வரலாற்றைசொல்ல,
சுநந்தமுநீவர் மகிழநது சன பககலிற நவமியறறப் பணித்து, பழய
படி நெடுங்காலந் தவத்திருப்ப, முநிவரைப் புறறுமூடி முடிமேல்
முஞ்சிப்புல் முனைத்தமையால், அவா முஞ்சிக்கேசமுநீவ் னொனப்
பெயாபெற்றனர். இது நிறக:

நிகழ்பன் கழ்பன் எனனும் நிசாசர நிருவர் செய்துவருந்
தீமையைப் பொறுத தேவர்கள், பார்வதியாளை நோக்கிப் பலகால
தவஞ் செய்ய, இறைவி இமையவர்முன் தோன்றி “அமரனோ நீய்
ளவாலிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்” என நருளிச்செய்து

17. காளிதாண்டவ முர்த்தி.

மலைச்சாரலை யடைந்து தவவழிவேற்று வசித்திருக்கையில், சண்டன்
முண்டன் எனனுந் தானவ் நிருவர் சாமபவியைச் சாரந்து, “தார்
குழலே ! தனித்திருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சும்பனி
டஞ் சூக” எனச் சொல்ல, அம்பிகை “அருந்தவமாற்றும யான்
ஆடவரோ டொயாடேன. அனாககணத தகலுமின” என றறைய,
அவாகள சுமபாசரணபால, தேவியின பொலிவை வியந்து செப்பி,
அவ னேவலாற சில படையுடன் மீட்டுஞ் செனறழைத்து வராமை
நோக்கி வலிதிற கைப்பறறி யீக்கக கருதுகையில், விமலை வெருளி
கொள்ள, அமமையாதோளிலிருந்து அநேகஞ்சேனையும் ஒரு சந்தி
யும் அவதரித்தது, அவ விருவனாயுஞ் சேனையுடன் சங்கரித்தனா.
“சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற சாமுண்டி யெனப்
பெயாபெற்றுத் தரணியோர தொழ வாழுதி” என அச சததிக கரு
ளினா. அவறறை யறிந்த நிகமபன-சுமபன எனபோர அநேக அசுர
ருடன் ஆபபரித்தது வந்து அமமையை யெடுத்தது அஸ்திரமாரி
சொரிய, உமாதேவியார தமதுடலினின்று சந்தமாதர்களை யுஞ் சிவ
தூதீயனாயும் உதிப்பித்தது யுத்தத்திற கனுப்பி அவாகளால அசுரச்
சேனையை யழிப்பித்தது, தாமே முதலில் நிகமபனையும் பிறகு சுமப
னையு மாய்த்தனா.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண் டசுராகட் கிளையா ளாகிய
குரோதி யெனபவள பெற்ற இரத்தபீசன், தன துடற சோரியில
ஒருதுளி தனாமேல விழுந்தால் அததுளி தனைபபோலத் தானவ
னாக வரம்பெற்றவன. இச்செய்தியையறிந்து இமைப்பொழுதி லெதிர்
த்தனன். அந்நிருத்தனுடன் சந்தமாதர்கள் சமாசெய்கையில், உதிரத்
துளிகட் கொவ்வோர உருவேற்றதுகண டோழவந்து உமையம்மை
யோ டொப்ப, தேவியார சின மிகத் திருத்தோளினின்று காளி
தோன்றினள். “பெண்ணே ! யான இரத்தபீசனைச் சங்கரிக்கையில்
உதிரத்துளி யொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக்கபாலத்தேந்தி
புண்ணக்கடவாய்” என்று பணித்து, அவ னுதிரபானஞ்செய்துவர,

இறைவீ இரததபீசனை இமைப்பி லழிதது, இமையவரை அவரவா நாடழிற் கேக விசைதது, காளியைக் களித்தது அவளுக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருததஞ்செய்தது அவா பககலில வசித்தலும் ஆகிய இவற்றை அதுக்கிரகித்தது, சத்த மாதாகட கருளசெய்தது அநதாததானமாயினா. காளி அசுர ருத்ரி மருநதிய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரததாலு மிறுமா ந்து, மாமிசம் நிண முதவியவற்றைப் புசித்தது, மோகினி-இடாகினி பசாசு-பூதங்கள் புடைசூழ ஒருவனத்திலிருந்து மறறொரு வனத்திற குப்போய உலக முழுவது முலவீ வடாரணயத தருகிலவந்து யாவ னாயுந துன்புறுத்தி வாழ்நதிருந்தனள். இஃ திவவாறிருக்க

ஒருநாள திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுநீவருக்குக் காளி யின தீசசெயலகளைக் கார்க்கோடக முனிவன கூற, நாரதா கேட டிச செல்லுமளவில, காளி விழுங்கவர, அவா மறைந்து சென்று விண்ணைவககண்டு விஷயத்தைவாயவிண்டனா. தீருமால் சிவபிரான பால திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவா “இப்பொழுதே அக்காளி யின வனமை குன்ற வடவன மடைவோம்” என்று கூறி, சுநநத முநிவா காககோடக முநிவாகட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆலவன மடைந்தனா.

மாதேவன வயிரவவடிவுகொள்ள, அவருடனவந்த பூதகண ங்கருடன காளியின சேனை எதிர்த்தது ஆற்றாது, காளிக கறைய, அவள் அமாககோலங்கொண்டுவந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிருதத யுத்தஞ் செய்வோம்” எனநிகழ்த்தத், முனனோ னிசைந்து முஞ்சிகே சர் காககோடகாகட்குத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத் தேவ ருடன வந்தனா. அக்காலத்து அமரா அவரவாகட் கிசைந்த பல வாததியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அறபுதம் - இரௌத்ரம் - கருணை-குற்செய்-சாந்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருநகை-வீரிய மென் னும் நவரசங்களும் அபிரயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப்

பாண்டரங்க மாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செயகையில, கருணாநிதியின திருசசெவியி லிருந்த குண்டலமானது நிருத்தவேகததால நிலத்தில நழுவ, அதை இறைவனோ திருவடியொன்றினு லெடுத்த தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச்செய்தனா. அவள செயலற்று நாணிப்பணிந்தனள். அருளவளளல் “நண்டோ சத்தியாயிருத்தி” என அதுக்கிரகித்து இரு முநிவரும் எண்ணிலலா அடியார்களும் தமது தாண்டவ கோலத்தைச் சாவகாலமுந் தரிசிக்குமபடி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இதுகாரணத்தா லிறைவா காளிதாண்டவமூர்த்தி யெனப் பெயர் பெய்தினா.

நீருவாலங்காட்டுப்புராணம்.

“இனசுவைபொழியுஞ்சாயலபினயமில்ங்கச்செவவாய்
புனசிறுமுறுவலபூப்பபுரணவானந்தமபூரித்
தனபுறுமவையோருள்ளமயாதரவியங்கடகேறப்
வீன்படுநடனங்காளியோடரனவினை ததவேலை.

மடிதருமுலகமென்னவயங்கருணலகிமெல்ல
வடிபெயாததாடலசெய்யவருகுறுங்காளிநோக்கி
யொடிவுறுநாணிநமேவியொளிமுகமிறைஞ்சியொல்கி
வடிவுறுபாவைபோலச்செயலறமயங்குகின்றாள்.”

சண்டதாண்டவ மூர்த்தியேநம:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெட்டாவது கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவ பிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுனையாமல ஓர் வினையாடல் கருதிப் பினவநது தமது திருக்கரங்க ளிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளைமூடினா. அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் அல்லலுற்றழுங்குமபடி அந்தகாரம நிறைந்தது. தினகரன வெயிலும் திங்களின் நிலவும் தீயின சுடரும தேவர் ஒளியும் மறறெனகுமுள்ள பிரகாசமு மிறநது உலகமுழுவதும் பேரிருளமயமாயிற்று.

சிவபிரான திருவிழியொளியால் எல்லாச் சோதியும் இயங்குந தனமையால், கங்காளானது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணைமூர்த்தி மனனுயிர்த்தொகைகட்கினனருள்புரியத தன்னுளமதனி லுன்னினனாகி, நெற்றியினுப்பண் நீள்விழிதோன்றுவிதது அன்னதுகொண் டெலகின இன்னலை விலக்கி நீங்காநிலையாய நிறைந்தபேரிருளைத் தீர்த்தது, திங்கள்கள்-செஞ்சுடர்-தீ-முதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உமைபாகனை வழுத்தின. இத்திறச் செய்கையை இறைவி யறிந்து சித்தமதனின் மெத்தப்பிரமித்து ஈசன் இணைவிழிபூடிய இருகரத்தையும் இமைப்பொழுதி லெடுத்தனள். அவ்வாறெடுக்கையில், அம்மையாருக்கேற், அச்சத்தால் விரல்கள் பத்திலும் வியாவுதோன்ற, விமலைதன்னை விதிர்க்க, பத்து விரவி விருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகி

18. கங்காதா முர்த்தி.

பெருகிச சத்தசமுத்திரங்கட்குவழிகொண்டன. நூறு ஆயிரம் கோடி முதலிய கணக்கிலலாத முகமுற்று மூதுலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக் கண்டு மோசம்வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்டு மூவரும் திருக்கயிலாயகிரியில திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானத்தினுட்சேன்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து “ தேவதேவா ! ஏதோ வோவெள்ளம் எங்குமபெருகி எல்லையிலலாதினாகது யாவையுமழிய அண்ட முழுவதுங் கவாந்தது. அதனை யடக்கி அடியேங்கனையும அகிலததையும அளிக்கவேண்டும் ” என றறைய, பன்னகாபரணன பாவதி விரலிற பததுக கங்கைகள் உறபவித்ததை யுணாததி உல கைச்சூழ்ந்த அவ வெள்ளததையுனனி யழைத்துத் தமது சடைக கற்றையி லோர் மயிரமுனையில தரித்தனா. அது கண்ட மூவரும் அரனை வணங்கி “ அருள வெள்ளமே ! அவனி முழுவது மழிக்கும் படி வந்த அவ வெள்ளம் அனனையா திருவிரலினின்று ஜெனித தமையானும், தேவரீர் செஞ்சடைமீதிற சோத்தியதானும் புனித மாகப் பொருநதுதலானும் எங்கள் நகரத்தி லிருத்த அதிற சிறிது அருளவேண்டும் ” என்று பிரார்த்திக்க, இறைவா சடையிலிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிதுசிறிது வாகி மூவாகையிலும் நலகி உடனசெல்லப் பணித்தனர் எமபெருமானது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதி பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைத்தந்த பதவிக்குங் கங்கையைக் கொண்டு சோந்தனா

தேவியாசுது திருவிரல வியாவின லுண்டாகிய கங்கை உல கைதையழிக்கும்படி இனாந்து வருகையில், அதன வீறு குன்ற விம லா தமது வேணியி லணிந்த காரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதர மூர்த்தி யெனபதோர் அபிமான மெய்தியது.

இஃ திவ்வாறிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் “ திரு மால் திரிவிகிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலி பால மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயத்திற் றனதடியை கீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால் அபிடேகித்தனன் ” எனவும், மற்றொருசாரார் “ வாமனாவதாரங்கொ

ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்றும் கங்கை அவதரித்தது.” எனவும் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிந்தனா” எனவும், காண்பரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றனா. அவையெவ்வா: எவ்வாறெனில்,

ததீசி - கண்ணுவா-பிருகு முதலிய முகிசோஷ்டாகள் சாபத்தாற் பத்துப்பிறவி யடைந்த பதுமநாபா (மச்சம் - கூாமம்-வராகம் - நரசிம்ஹம் - வாமன மாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், (கண - ஓடு-கொம்பு-தோல-முதுகந்தண்டு இவற்றைப்பற்றிகொடுத்தது) ஈசனால்தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றைந்தவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்கள் பெற்றும், தான் பெற்ற சாபப்படி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழிந்தனா எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி - கூாமாரி சிமஹக்ரம் - கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்]. இது நிறக.

ஈண்டிக் குறளரு வேற்று, மாவலிச்சகரவாததிபால யாசித்து மூவடிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாயோன அளந்தபொழுது, அவ வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மே லண்டகடாக முகட ழிற் பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆங்குள்ள ஆகாயகங்கை அவ னிமே லொழுகியதென்றும், அது கங்காதவாரத்தின் வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவாஹஸ்யம் துதீயாமசூததில ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமான ஹரிமவானுகுப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக்காட்டுகிற கட்டத்தில்கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீவரஹஸ்யம் துதீயாம்சம்.

அந்நாவிக்கமதோவிஷ்டேணு:பாததோநிகதாநகா
கங்காதவாராதபரதீசயாபதிமஸங்கதாமாளவாநதிமே.

ಅನೃವಿಕ್ರಮಶ್ಚ: ಪಾಶಶ್ಚೈವ ಸ್ಥಾನಮ್ |

ಗಂಗಾಪಾರ್ವತೃಶಿಷ್ಯಾದಿಂ ಸಂಗಮಾಶ್ಚಾಂಶಮ್ || ಕಿವರಹಸ್ಯಂ.

அவ்வாறன்றி, அவவைணவா கூறும் விஷ்ணு பாத்தோதக கங்கையைச் சிவபிரான அணிந்தது மிலலை. கமலைகளவன காலினின்று கங்கை ஜனித்ததுமிலலை. அங்கு கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமிலலை யெனபவை நன்கு விளங்குகின்றன அல்லது அவாகள் அநுமர்னிகமும் வகையே அததிரிவிககிரமன தாளிற கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அததிருமாலின சிரமேலேயே விழுந்தது அவருடலின வழியே யிழிந்தது தளையையடைந்தது ஊாகடக்கவோடியிருக்க வேண்டுமே யன்றி, சிவபெருமானதமமால காவபங்க நிமித்தமாய முதுகெனபைப் பறிககப்பட்ட வாமனனது பாத்தோதகத்தைச் சிரமேற்கொண்டா னெனபது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும். வாமனாவதாரத்தின சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்த ஸ்ரீகங்காள மூர்த்தியின கன்னியமும் பின்னா வருமிடத்திற கண்டுணாக

நீருவாசகம்.

“ மலைமகளை யொருபாகமவைத்தலுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயும துவென்னேடி
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயந்திலளேற்றரணியெல்லாம
பிலமுகத்தேபுகப்பாயந்தபெருங்கேடாஞ்சாழலோ.”

கங்காதரமூர்த்ததயேநம.

—

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம.

பத்தொனபதாவது

—
கங்காவிசர்ஜனமூர்த்தி.

அயோத்திரகரை யரசுபுரிந்த சுகரன் என்னுஞ் சக்ரவா,
விடுத்த அசுவமேதபுரவியை அமோசனகண்டு மனமபொறுஞ்
தன வாழ்வுக கீனம வந்ததே யென்று சிந்தை நைந்து வஞ்சனைய
பறறி, பாதலத்திற கடுந்தவமபுரியுங் கபிலமுனிவாபககலிற கட்ட
போயினன. அமமனனவன மககள் அறுபதினாயிரவரும தநக
கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுநதேழக காணாது, பானாத தோண்டி
பாதலமடைந்து அரியதவசியாகிய கபிலர் பககலிற கடடியபரிமை
கண்டு இக்கள்வனெ நமதுபுரவியைக் கவாந்து காவலன யாகததை
போககக் கருதியவனென்று கன்னறு அவா துனபுற வைதன
அதனால முனிவா முனிந்து விழிகக, விழித்தீயினுற சுகரபுத்தி
அறுபதினாயிரவரும சாம்பரா யழிந்தனா. அச செய்தி யவருட
போந்த தூதுவா சொல்லத்தெரிந்த அரசன தன் பெளத்திரனாக
அஞ்சுமானை யழைத்து “என புதல்வ நிறப்பினும எடுத்த யாகதனை
விடலாமோ” என, அஞ்சுமான பாதலஞ் சென்று கபிலா மு
னுள்ள சாம்பா மலையைக் கண்ணுற்று நடுங்கி, முனிவர் முன்வந்
குதினையைக் கேட்க, முனிவர் மனமகிழ்ந்து புரவியைக்கொடுக்க
பெற்று, பூவுல கடைந்து பிதாமகன்பால விடுத்து அவ யாகத்தை
முடிப்பித்தான. அவன சந்ததிய லொருவனான பகீரதன் உல
டைக்காலத்தில, தன் மூதாதையர் முனிவன முனிவால் முடிந்
சாம்பராய் நகத்தில் முழுவியுள்ளார் என்று தெரிந்து, அவர்களை

சுவர்க்க மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடந் தவம்புரிந்தனன. பகீரதன் பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னமாய் “ஆகாயகங்கை அவாக ளஸ்தியிறபட்டாற் சுவாகக் மடைவா. அது அவனிமேல வரில அதன் வேகத்தை யாற் றுதல அரணுகு அமையுமனறி ஏனையோருக் கேலாதாதலின, சிவ பிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்க” எனச் சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிரவருடந் தவம்புரிந்து பரமனருளபெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருடம அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெணவழிவாக வந்து “என வேக மதிகமாதலின எனனைத் தாங்குமபடி ஈசனை நோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என நிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞா றுவருடமமீண்டுந் தவஞ்செய்து எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெணவழிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து, “காக்கிறேன்” என்றுகண்ணுதல கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று, திரும் பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞா றுவருடந் தவ யிழைத்தனன. கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அல றுமபடி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவ்வாறுவந்த கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான சடைநுனியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக் காணாமற் கலங்கிநிற்பது கண்டு கருணை மூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனள; அஞ்சாதை” என்று திரு வாய்மலாநது சிறுதிவலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதி யுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன் பகீரதன் படாகையில் இறந்தோனாக் கதியிற் சோகக் வினாந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், சுந்நுழந்நீவர் வேள்விச்சாலையழிய அவா கோபித்து அந்நீரை உள்ளங்கையி லேற றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் சந்நுழந்நீரைப் பணிந்து முன் நட ந்தவற்றை மொழிய அவா மனமிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையாற் காநவி யெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்க ளுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள் நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனா கொண்டுவரப்படுதலின கங்கைக்குப் பாகீரதி
யெனவும ஓர் பெயர் வழங்காநிற்கும. மேல் கங்காதரத்திற் கூறிய
வண்ணம் சிவப்பிரசாதத்தினால் பிரமன தனது மனோவதி நகர், நகு
கொண்டுபோன கங்கை பகீரதன வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்த
பொழுது, உலக மழியாமல் சிவபிரான தனது சடையி லேற்று,
அவன பிராத்தனைக் கிரங்கி அதிலோர் துளி விடுத்தனா ஆதலின
கங்காவிசாஜனமூர்த்தியென நாம மெய்தினா.

இராமாயணம்.

கங்காயா பதநராஜந பருதிவீரஸஹிஷ்யதே
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமபஸ்யாமிஸஞ்ஜிந.
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகாநலோகாநகா துமாஹஸி
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர.
ஸஹிதயபரவீதஸாவாநபுநஸசேதமுவாசஹ

ராமாயணம்.

గంగాయాః పతనం రాజన్ పృథీవీ సహిష్యతే ।
తాం బైధారయితుం ధీర నాన్యం పశ్యామి శూలినః ।
రక్షసర్వాని మాన్ లోకాన లోకాన్ కతుః సహాకృతీ ।
దేవా నాంచ వచః శ్రుత్వా సర్వలోక మహేశ్వరః ।
సహిష్యద్రువీత్సర్వాన్ పునశ్చైవ మవాచ హ ।

நவமஸ்கந்தம்.

கங்கதாரயிதாவேகமபுதிஷ்யெளமிமஹீதலே-பகீரத.
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவாதமாஸரீரிணம்
ஹஸமிநததமிதம்பரோதமவிஸ்வமஸராடிவதந்தூஷம்.

நவமஸ்கந்தம்.

కశ్యపారయితాపేగం పరిష్యామి మహీతతే । భగీరథః ॥
దారయిష్యతేపేగం దుద్రస్త్యాశ్చ శరీరిణాం ।
హస్మికతమిదంప్రాతం విశ్వం నాటీవతంతుషు ॥

५३

ஸ்ரீபொன்னுகலாபாதஸாவிநிஷ்கராந்தாஸ்திராகரந
பலாவயிதவாதிவமநிரயேயாபாபாநஸகராதமஜாந-

శంఖజటాకలాపాత్సా వినిష్క్రంతాస్థిశకరాన్ ।
పావయిత్వాదివంనిశ్యే యాపాపాన్ సగరాత్తుజాన్ ॥

இயமகாவபராகராநதாஸேநஸூரிமௌலிநா
ஜடாகோடிரநிலயாசக்ளோஸாசவிஸாஜிதா

ఇయంగర్వపరాక్రాంతా ఈశేనశశిమాలినా ।
జటాకోటీరనిలయా చక్రేసాచవిస్మర్జితా ॥

“அநந்திமூனறுதன்னிலயனகாபுகுநதகவலைக
தன்னருநதிறலினமிககபகீரதனதவததானமீளப
பின்னருமிமையாமுககட்பெருநதகைமுடிமேற்றாங்கு
யிநநிலவரைப்பிறசெல்லவிறையதிலவிடுததலசெய்தான.”

கங்காவிசாஜனமூதந்யேநம்.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது திரிபுராந்தக மூர்த்தி.

தாரகாசுரனபெற்ற தனயராகிய தாரகாக்கடன் கமலாக்கடன்
வித்துன்மால் யெனனு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந
தவமபுரிக்கையில், பதுமன் அவாகட்டுமுன் தோன்றக்கண்டு பணி
ந்து நீன்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்கட்
கழியாவர மருளவேண்டும” என, மலரோன் “மைந்தோ! மடியா
திருப்போர வையகத்திலலை; கற்பகாலங் கழியின யானும் இந்நிராதி
தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே யிறவாதவன். ஆதலின் அது நீங்க
மேம்பாடாவது மோகூழாவது வேண்டி நருதும்” என, தானவா
“பொன்-வெள்ளி-இருமயின வமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்பு
ரம்-பூமி - அந்தர - சுவாகக மென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேண்டும.
அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விருமபியிடத்திற்குப் பெயர
வேண்டும. அப்புரமுன்றும் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமானே
இரு கணையாலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவரம் வேண்
டும்” எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவவாறே பிரசாதித்துத் தன துலகு
சார்ந்தனன்.

தாரகாக்கடன் முதலாயினார் அளவில்லாத அவுணர் சேனை
யையுடையவராய், மயன் என்னுந் தானவத்தச்சனை வருவித்துத்
தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி
மதிலும், சுவர்க்கத்திற பொன்மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்து
முப்புரம் நிருமிக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டிய தொன்றுமின்றி,
சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப்

20 பிடிய:செதக முத்தி.

பினும், தமது குலத்தியற்கைகளுக்க குணரூதவராய வைகுந்தமுதலிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சினந்த இரத்தினா கேளவன, இரத்தின முதலிய இமையவரை யுடனகொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புறுச சகியாமல, தேவா குழுவுடன் திருமபி மேருமலையின வடபாலிற் பிலகாலந் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாருடராயக காட்சி தந்தனா. தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவா தீமையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபிரான “அவர்கள் நமதடியராதலின, அவர்களைச் செஞ் ததல அடாது” எனறருளி அந்தாததானமாயினா.

விண்டு, தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்டு, நாரதமுநிவர் சீடராக வுடன்வரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாக மம் பிரசங்கித்து, அவரைமருட்டிப் பவந்த ராககினா. அமமாயையி லகப்படாதார மூவரோ யாதலின திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில பூண்டோ” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவ கூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனா. பெருமான அஃ தறிந்து அருளவடிவாகிய தீருநந்தீதேவரை விளித்து “தேவர்கள்பாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செய்கக இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிக” என, நந்தியெம பெருமான மேருமலை சோந்து அவவாறே அமராகட்கு ஆஞ்ஞாபித் துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனா.

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கரமாக வும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுக் ளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த கிரிகள் கொழஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங் கொடியாகவும், நகரத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரி வாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள்

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

(கடுப்பாகிய) எண்ணெயுற்றும இடுக்குமரமாகவும், அட்டபாவதங்கள் தூணுகவும், எட்டுத திககலங்கள் இடையிற ருங்கவும், சததசமுத திரம திராசசீலையாகவும், ஞானேந்திய கனமேந்தியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம் - வேதாங்கம் - சாஸ்திரம் - மதுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவு மமைந்த திவ்வியமான ஓர் தேவாச செயது, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, பிரமனைத் தோச்சுமதியாய் நிறுத்தி, பிரணவமே குதிரைதூண்டு கொலாய்க் கொண்டு, கங்கை அதிதி முதலிய தேவநங்கையா நார்புறமுஞ் சாமரை யிரட்டவும், தும்புரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரமபை முதலிய கணிகையா நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலையை விலலாகவும், வாசுகியை நாணுகவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரசுவதி விலலிறகட்டிய மணியும், அக்கினி தேவன அம்பின கூவாயும், வாயு அம்பிறகட்டிய இறகாயு மேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்தி தேவரைப் பணிந்து “அமரா அமாககருவிகளை யமைத்துக்கொண்டடைந்தனொன்று அருளவள்ளல சந்நிதியில் அறிவிககவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தனை செயதனா.

அவா சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவா தேவியாருடன் இடபாருடராய் இரத்ததை யடைந்து இமையவா எண்ணத்தின் படி அதிற் காலுன்ற அதனசக முரிந்தது. அச்சுதன் அக்கணமே விடை வழவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரைமேல்வீழ், சிவபெருமான திருவருளமேலீட்டாலிறங்கினா. பிரமன் ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவரருளால் அவவிரதம்முன போலாக அதன்மேற் பெருமான அமமையாருடன் ஆரோகணித்தனா. முததபிள்ளையா - இளையபிள்ளையா - திருமால் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்துவரவும், சததருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவா பொற்பிரம்புகொண்டு முன் செல்

லவும, பாநுகமபன்-வாணன்-சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணநாதர்
கள் வாசசியமிசைக்கவும சிவபெருமான இரதாருடராயத் திரிபுரத்
தைச சமீபித்தனா.

அமராகள அபபொழுது ஐயனைப் பணிந்து “ அண்ணலே !
விலலைவளைத்துக் கணைவிடவேண்டும ” என்று பிரார்த்திக்க, சிவ
பெருமான தமதுதிருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய விலலையெடுத்து
வளைத்து, வாசுகியாகிய நானேற்றினா. [அதில அமபூட்டித் திரிபுர
த்தை யழிப்பின, அந்தரா அந்தமில்லாத அகந்தையுறுவ ராதவின,
அவவாறினறி] இடப்பால வீற்றிருக்கும் இமயவலலையைக் கடைக்
கணித்து, பிறகு புன்னகை செய்யப் புரமுன்றுந தீப்பற்றிச்சாம்பரா
யின. பெருாதவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும்,
யாதொருதீமையுமின்றிப் பெருமானபாலவந்து டணிய, கண்ணுதல்
அவாகளைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவாகளை அவரவரிடத்திற
கணுப்பித் திருக்கலைமலைக்கெழுந்தருளினா அமராதயா தீருமபடி
முப்புரத்தைச சிரித்தெரித்தலின, சிவபிரான திரிபுரதகன மூத்தி
யெனத் திருநாம முற்றனா.

யஜுஸஸம் ஹிதை - ஸந்தி

தேவாமஸுரானுநதி ஸரஃபுர ஆஸநநய ஸமையவ மாதரஜாத
ஹரிணீ தாதேவாஜேதம நாஸகநுவந்தா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ
மாதா ஹராயஸசைவம வேதயஸசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஐயந
தீ திஸஇஷுக்ஸமஸகுவதாகி மரீக்கஸீமகஸலயம விஷணுந்தே
யநந்தேபருவங்க இமாமஸிஷயதீதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக்
ரூரஸோஸ்யதவிதி.

யஜுஸஸம்-ஹிதை.

தேவாமஸுரானுநதி ஸரஃபுர ஆஸநநய ஸமையவ மாதரஜாத
ஹரிணீ தாதேவாஜேதம நாஸகநுவந்தா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ
மாதா ஹராயஸசைவம வேதயஸசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஐயந
தீ திஸஇஷுக்ஸமஸகுவதாகி மரீக்கஸீமகஸலயம விஷணுந்தே
யநந்தேபருவங்க இமாமஸிஷயதீதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக்
ரூரஸோஸ்யதவிதி.

తాగ్ని మనీశ్శాసన్ శల్యంబిష్ణుంతేయనంతే బ్రువన్కామనా శిష్యో
రుద్రఇత్యబ్రువన్ । రుద్రోబైత్రూరఃసాస్యత్వితీ.

మఘిమీనస్తుతి.

తితక్షేతాస్థితేకాయమతగ్నిపురతఞ్చణమాదమపరవిత్రావితేయై
కగీడమతయోనకలంబలతనతరా పరపుత్రయ .

మహిమ్యస్తుతి.

దిధక్షోస్తేకాయంత్రపురత్రుణమాడంబరవిధిర్విధేయైః ।
క్రీడంత్యోనఖలుఫలతంత్రాఃప్రభుధియః॥

నాశిమీహపురాణమ్

రత శ్చమాశకర్యుకెగ్లాసత్రాయశనతేగ్లాతూరంగమా
వేతా సత్రుతేగ్లావీరిత్రుసిసశంజయాసేగ్లాతూరతగ్లాద
సీతాసత్రమీరతిరాత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రుత్రు
త్రు

నరసింహపురాణము.

రథఃకుమాచక్రయగౌసూర్యచందౌతురంగమాః
వేదాఃసూత్రోవిరించిశ్చజ్యోతేషోధనురద్దిరాట్ ।
సీతాస్త్రమిందిరాదీశఇత్యాడంబరపూర్వకం
తృణవత్సంహృతాన్తీశపురాణీత్రీణీలీలయా॥

తిరిపురతకణలూతతయేనమ .

—

21. கல்யாணசுந்தர முத்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்தொன்றாவது கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரியிற சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்குமபடி
நவரத்தின மண்டபத்திற சீவபெருமான் திருவோலகங்கொண
டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மனையாரா சிங்காதனத்தைவிட்டுத்
துணுகுற நெழுந்திருந்து இறைவரது இரு சரணாவிந்தங்களைப்
பணிந்து கைகூப்பிநின்று “தேவரீ! பாபபணியாத தீர்க்கன் மகளே
னபதனாலாய தாக்காயணியென்று சாற்றும் பெயரை மாற்றத் தயை
செய்யவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, அரவாபரணா “மாதே!
மலையரயன் உனனை மகளாகப் பெறத் தவளு செய்கின்றான
அவன்பாற குழந்தை யாகுக உனனை யாம் வந்தது மணப்போம்.”
என, அமமையாரா அவவாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்
தில மலாததவிசினகண மூவாண்டிள்ள மதலைவடிவேற்று நிறப்
மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்ததுப் போய், மனைவியாகிய மேனை
கையிற கொடுப்ப, அவள் பாலூட்டி வளர்த்தனள். அமமையாரா
ஐந்துவயதடைந்து அருளமேலீட்டால் அததனாகிய பர்வதராஜனுக்
கறிவித்து அநுமதி பெற்று மலைச்சாரலிறீ பானசாலைசெயவித்துச்
சிவபெருமானை நோக்கித் தவளுசெய்துகொண்டிருந்தனா.

அக்காலத்திறசிவபிரான தமயிடஞ்சோந்து மனமொடுங்கும்
வண்ணம் வினுவிய சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமா
ரன் என்னும் நாலவருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப்போதி
க்க, அவர்கள் “அடியேங்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலுமவகை
யருள்வேண்டும்” என, “பொருள் இவ்வாறிருப்பது” என்று ஒன்று

முனாயாது முநிவாபோல யோகத்தி விருநதனராதவின, உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமண படைப்புத தவறுறறது கண்ட தேவா, அதனை விலகருவான கருதி மன்மத்தை விடுத்த மலாகத்தை செலுத்தி யோகனை யழிககசசெய்ய, நினமலா நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன சாமபராயினன அருகிருநத இரதி பரமனைப் பார்த்துப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான “உமையை மணநதபின் உன கணவனை உதவுவோம்.” என, இரதி இமாசலமுறறிருநதனள.

சிவபெருமான முனிவர்கட கருளி, இமயமலையடைநது எம மனனையாரது கடுநதவதைக கண்டுகளித்தது வேதியவழவுகொண்டு, “யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றாய்” என, உமையமமை “சங்கரன என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கிறேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்” என, இறைவிகோபித்தது “கொடியோனே! அகன்றுபோ” என்று கூற, விமலா விடையேறிக காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அசத்ததுடன் கைகூப்பித் “தேவரீனா அரியாமறகூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டும்” என, ஐயா “அவை பெயமமைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம், தவமொழிக வினாவில மணம்புரிதும்” என மறுமாற்றங்கூறி மறைநதருளினா. பாவதியாா நிகழ்ந்ததுகூற, பாவதராஜனகேடடுக்களிப்பற்றிருந்தான். சங்கராகயிலைசாரது சந்தநுஷிகளைவருவித்தது “மலைப் பரவன்மகளை மணம்பேசுக” என, மாதவா இமோற்கிரியுற்று மனனனைக்கண்டு மகாதேவன மனக்கருத்திசைப்ப, அவனங்கீகரிக்க, அதனை அரண்பாலறைநது அவரவரிடஞ் சேர்ந்தனா. இமோற்கிரி ராஜன் விச்சுவகன்மனால் நகாபுனைவித்தது விசேஷாலங்காரஞ் செய்து “பங்குனி யுத்திரத்தினம் உததமத்தினமாதலின், உமையை மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தனன. பெருமான திருநந்திதேவனா விளித்து “தேவாகள முதலானாநத் தருக” என, நந்தி தேவர்க்குத்தவளவில், கோடிஉருத்திரர்கள்- நூற்றுவா உருத்திரர்கள்-மீழ்ந்தகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர்-கூர்மாண்டர் .

ஆடகேசரா-திருமால-பிரமன-இந்திரன முதலிய திக்குப்பாலகர்கள்
 நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தங்கள் - அஷ்டவசுகள் - சததருஷிகள் -
 யக்ஷ கினனர கருட காந்தருவா முதலிய கணங்கள் - வேதாகமசாஸ்த்ர
 நிராக்ஷர்கள் - யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுமிவந்து
 திருவாயிலடைந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பல
 ரதனாபரணங்களை முனைவதது அணியும்படிவேண்ட, பெருமான்
 'அணிந்தாம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்தது அராககலனே பொற
 பணியாகத்தோற்றுவதது இடபவாகனத்தி லாரோகணித்தத்தேவர்
 கள் மலாமாரிபெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசா - ஸகந்தா - வீரபத்திரா. வயி
 ரவா தத்தமவாகனங்களில வரவும், சததருஷிக ளாசீவதிக்கவும்,
 பாதுகம்பன ஆயிரமவாய்களாற சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணசு
 ரன சிவாசசனைசெய்த ஆயிரங்கரங்களாற குடமுழ வடிக்கவும்,
 கணத்தலைவர்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவாபொ
 ற்பிரமபேந்தி, தேவமுனிவா கூட்டத்தை விலகிக்கொண்டு முன
 செல்லவும், இந்திரன களாஞ்சியேந்தவும், ஈசான அடைபபை
 தாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந்தவும்,
 வருணன் பூரணகுமபமெடுக்கவும், கிருத்திதாபபணமேந்தவும், ருபே
 ரன நவநீதிகள் சிந்தவும், யமன கஞ்சத்தொழில புரியவும், நாக
 ராஜாக்கள் மாணிக்கத்த தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடிபைச்சுமக்க
 கம், கங்கை காவிரிமுதலிய நதிககனனிபா சாமனாயிரட்டவும்,
 குண்டோதரன குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருபுறம் ஸ்த
 குவித்துவரவும், ஸ்ரீ சுந்தரோசபபெருமான திருவெண்ணீற்றற்ப் பெட்
 டகமுந திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்ததுக்காட்டவுமமைந்த சாவரலங்
 காரத்தூடன் இமாசலமடைந்து, திருவீதியிறகண்ட மாதர்கள் காதல்
 கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்துபாவதராஜன் மனையையடைத்து
 திருமால் கைலாசுகொடுக்க, இடபவாகத்தினின்றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜனபாரியாசிய மேனை அநேகமானகல்யமாதர் புடை
 குழ ஆவின்பால் கொண்டிருந்து ஐயனது திருவடித்தாமனையை விள

ககி நாணததுடன் உட்சேனறனள. மனறற சடங்குகளை மலரோன செயதனன. சிவபெருமான ஓர் இரதனசிங்காதனத்தில வீற்றிருநதனா. அவரவாதங்கடகுத தகக ஆதனத்திருநதனா.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆண்டுக் கூடிநின்றதால், வடதிசை தாழ்ந்ததுகண்டு, அதன அகத்தியழந்வனா நோக்கி “நீ ஒருவரோ எமக்கொத்தவா, நீ தென்றிசையிலிருப்பின உலகஞ்சமனாயிருக்கும் உமக்குத்திருமணக்கோலங் காட்டுதும்” என, அகத்தியா ஆணையக்கடவாராப இமாசலமகன்று வழியிலமாயசெய்த கிளேஞ்சனைச்சபித்தது, வழிவிடாது நின்ற வீந்தத்தையடக்கி வாதாவிவிலவனா மாயத்தது, குறளுலத்தனள திருமலைப் பெருமானவழவாகிப் பொதியமலை சோந்து சிவத்தியானத்திருந்து பின்னொருகாலத்தில திருமணக்கோலத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தனா. அகஸ்திய ரகன்றபின் உலகு உயாவு தாழ்வின்றி யிருந்தது இதுநீறக]

அமமையா பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்கரிக்கப் பெற்றவராய அநேகந் தோழியா புடைசூழ, புராரியைவந்து பணிய, மாதேவன “மாதே! பக்கலிலிரு” என, இருவரும் ஏகாசனத்திருநதனா. மேனை யருகிருக்கப் பர்வதராஜன் பரமன பாதத்தைப் பூசித்தது, பார்ப்பநீகையைப் பாமேக்கரன் திருக்கரத்திற்கொடுத்தனன. சிவபெருமான திருமாங்கலயந்தரித்தது மணவினையை முடித்தனா இரதீ தனகணவனைப்பெற அது ததியீற கண்ணுதலைப் பணிய, அண்ணல தமசேண்ணத்தில காமனைக் கருத அவனமுன தோன்றினன. முன்னொன “உனமனைவிக்ருமடமே உருக்கொண்டு, அகிலத்திற்கெல்லாம் அநுபியாயிருத்தி” என்றருளிச்செய்து அககிருந்து தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருநதனா. பாரப்பதியாமணஞ்செய்ய வெழுந்தருளியதிருக்கோலமே கல்யாணசுந்தர மெனப்பமே.

கலயாணசுந்தராயகம:

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

22. அந்தரீக்சவா மூத்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்

இருபத்திரண்டாவது அர்த்தநார்க்குமூர்த்தி.

திருக்கயிலாய கிரியை பகதாநுகிரஹ காரணமாகச் சிவ
பிரான திருவோலககமுற்றிருந்தனா திருமால்-பிரமன் - இரதிராதி
கிகுபபாலகர் - அஷ்டவசுககள் - சததருஷிகள் - நவசித்தர்கள் - கிந்
நர கிமபுருஷ யக்ஷ விததியாதராதி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாத
சாதித்தாமுதவிய கிரகங்கள் - இன்னுமுள்ள இமையவா யாவரும்
தரிசிக்குமபடி திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து, ஆங்கு முதற்பெருங்
காவலாகவுள்ள கிருநந்தீதேவரைப் பணிந்து, அவா திருவருளபெற்ற
வராய முறைமுறையே அவாவிப்பெற மகாசுநிதானத்தினுட சென்று,
இருகணகளார எம்பெருமானையும் இறைவியாரையும் தரிசித்து
அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷணஞ்
செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யாசித்து, அவ விருவராலும்
அநுகிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிகோஷ்டாகளி
லொருவராகிய ப்ருங்கிருஷி யானவா பாவதிதேவியாரைப் பணியா
மற் சிவபெருமானை மாததிரம பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புகழ்
த்து நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முநிவன யாவன்? எம்மைச்
சிறிதும் மதித்திலன் என்று முனிந்து, சக்தியாகிய தனது கூறுக
வுள்ள உதிரமாமசங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆகிராணித்
துக்கொண்டனா. சிவகூறுக வுள்ள எண்பையும் நரமபையுமே உட்
கொண்ட தோற்புமைபோலத் தள்ளாடி கின்று தமமைப்பிராந்
தித்தது கண்ட தானு மனநதரியாராகி ஓகாலை யுதவ, ப்ருங்கிருஷி
களித்து மூன்று காலுடன் முன்னின்று கூததாடிப் பலவகையா
கப் பாடிச் சென்றனர்.

கூவுரியமமையா, ஊவருததமுற்றுக் கடுகியெழுநது கணவ ராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எளியேன தவ னுசெய்ய எண்ணினேன். ஏழையேற்கு இன்னருளபுரியவேண்டும” என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங் கரக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுள் சத்தமாதாமுதலாஞ் சமமைப்பு டை சூழ்நது நிற்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்துணின் மேலநின்று எண்ணற்கு மருந்தவததை எண்ணிலலாககால மியற்றினா.

சிவபெருமான் உமாதேவியா தவத்திறகிரங்கித் திருவருளபுரி யத் திருவுளங்கொண்டு இடபவாகனாருடராய, சமஸ்த தேவாகளுந தம்மைப் புடைசூழ்நதுவரவும், சாவவாததியங்களு மொலிககவும், வேதங்கள் கோஷிககவும், மலைச்சாரலை யடைநது எமதனனையாகிய ஈச்சவரியாரது தவச்செயலைக்கண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தே வியா திருக்கண்களால் தரிசித்து விழியினின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தனாமேல விழுநது பணிந்தனா. மாதேவா மனக்களிப்புமிககவராய “மாதே! யா துவரம வேண்டும” என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி “வள னலே! தேவரீர்வேறும் அடியேன வேறுமாக விருப்பதுவிருப்பற தேன். வாமபாகத்தில் அடியாள கலந்திருக்கவேண்டும” என, சிவ பெருமான அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம மையாருக் கருளசெய்து இடபாருடராகித் தேவியாருடன் திருக்க யிலாயகிரியையடைந்தனா அததம=பாதி, நாரி=ஈச்சவரியைப் பொருந்திய, ஈச்சரா=பெருமான எனவே பாதிசரீரமவாமபாகத்திற பாப்பதியாரும், பாதிசரீரம வலப்பாகத்திற சிவபெருமானுமாக வீற்றிருக்குந திருக்கோலம் அததநாரீச்சர மெனப்படும.

அததநாரீஸ்வரரூபநம:

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு சென்னை 20

23. கஜபுத்த முத்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்துமூன்றாவது க ஐ யு த் த மூ ர் த் தி.

காஸமேகம்போனற்கரிய சரீரததையுடைய கயாசுரனென
னும் யானைவழிவேறற அசுரன, மேருபாவத்ததினமேல, பிரமதே
வனை கோக்கி அருமையாகிய பெருநதவம் அநேககாலஞ்செய்தனன்.
கயாசுரன் செயத கடுநதவத்திறகளிகூடாத கமலயோனி அவன கண
கடகுப பிரத்தியட்சமாகி “அசுரோச! நீயவாவியவரமயாது? அறைக”
என, அசுரன அருநதவநீங்கி அடிமலா பரவி “ஐயனே! இறப்பில
லாத நீரககாயுவும வல்லமையும் வெற்றியும் அடையுமபடி அடியே
னுக்கு அநுககிரகிக்கவேண்டும் ” என வேண்ட, பிரமன சிறுநகை
செய்து “வீருமபியவாதே வரமீரதே ஞாயினும், அநதிவண்ணை
யெதிர்ப்பாயாகில அப்பொழுதே நீ பெற்றறபேற்றியும்” எனறருளி
அநதாததானமாயினன்

கயாசுரன களிகொண்டு, சதுமுகன தனக்குத்தநதவரத்தைச்
சிறுதனைசெய்து, சிவனபேரிற் செருசசெயச்செல்லாமல மறறைய
வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்து வலிய போரபுரிந்து, உலகத்துள
ளானா ஒழிப்போமென றுற்றிகொண்டு உடனே துண்ணெனச
சென்று உமபருல குற்ற, மகபதியை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து
வருத்தினன். புலோமசை கணவன போரபுரிய வாதறஞாயப புற
முதுகிட்டோட, அவன வாகனமாகிய ஐராவத்ததின வாலேப்பற்றிப்
பன்முறை சுழற்றி யெறிந்து, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கரிதி
பதுமநிதி முதலிய வளங்கையுடைய அமராவதி நகரை அழித்து,
அக்கினி யமன் கிருதி முதலிய அட்டநிககுப்பாலகரைசெயித்து,

தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவாகையுஞ் சாடி, இராக்கதரை ஹிமசித்த, மண்ணுலகெங்கும் வநிநது மானவகூட்டங்களை மாய தது விஷமபோல விளங்கினன.

அதுகண்ட அருந்தவா சிலா அமபிகாபதியமாந்த அவிமுத்த மாகிய காசியை யடைந்தனா. கயாசுரன கடுஞ்சினங் கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கரா சம்போ வென்னுஞ் சிவத்தியான ததுடன், மகாதேவனே யரணென்று மணிகன்னிகை யாகிய அருகிரு க்கும் ஆலயத்து ளடைந்து அரனமுன்னின்று, “ அருடபெருங் கடலே! ஆபத்திற புணையே! ஆந்த வெள்ளமே! அடியேன்க ளடைக்கலம். யானை யுருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவஞல இற வாவண்ணம எங்களைக் காதது இன்றருள புரியவேண்டும ” என றிரந்தனா. தான தூரத்திகொண்டுவந்த மானுடா மணிகன்னிகைச் சநிதியில் வருந்தி வாயவிண்டு வழத்துவது கேட்டு, கயாசுரன ஆல யத்திருவாயிலை யடைந்து அவாக ளஞ்சுமபடி இடிபோற் காசசித் துப் பயமுறுத்த, மாந்தாகள் மணிகண்டனாத தழுவிகொண்டனா அரவாபரணா “ அஞ்சாதீர்கள் ” என நயங் கூறி, அண்டகடாக முட்டி முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருளுதைய மாயினுறபோல, அமரரு முகிவரு மஞ்சிக கண்பொத்த உகிரப்பெருவடி வுறறுக கயாசுரன முனவர, கயன தனபாலவந்தவா தானுவென றுணாந தும் தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன வரந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருறத் தலைப்பட்டன.

சங்கரன வடவாழ்காக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீப்பொறியை விழி விழி சிதறி, திருவடியா லுதைத்த தளள, கயாசுரன கவிழ்ந்து பதைத்துப் பாாமேல விழ, திருவடி மறறொன்றாற் சிரத்தை மிதித்துத் தொடையி லூன்றித் திருக்கங்குளாற் பிளந்து நான்கு காலகனம் இருபக்கங்கனிற்பொருந்தவும், உதிரஞ்சிறதவும், ஓலமிட டழவும், அசுராகுலத்துதித்த யானைவடிவாகிய கயாசுரன தேரலை உமையம்மையு மஞ்சும்படி உரித் திழுக, ஈசகரனது இணையிலாத

சோதியுருவைத தரிசித்த சுரா முதலாஞ்ஞா கண்ணொளி மழுங்கித்
துன்புறறனா. கண்ணுதன கருணைசெய்யுமபடி களிற்றூரியை உட
லினமேல உததரியமாகப் போாததனா. அமரா களித்து ஆராதக
கூததாழ மலாமாரி வருஷித்தனா சிவபெருமான மணிகனனினை
யடைந்தனா. கயாசுரனுக் கஞ்சிய பரிசனா களித்துப் புறம்போந்த
னா காசிவாணா முதலான காசினியோர் கடவுட பூசை காலம்
வழா தியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனா. கயாசுரனாகிய யானையைத்
தேவ ஊனவா துயாதீர்த்தறப்பொருட்டுப் போப்புரிந்து சங்கரித்த
மையால, கருணாநீதிக்குக் கஜபுத்தமூர்த்தி யெனப்பதோர் பெயர்
வழங்குகின்றது.

கந்தபுராணம்-ததீசியுத்தரப்படலம்

“மதித் துவேழமாந்தானவனவருதலுமவடவை
யதித்தவன்னியுமச்சுறவெரிவிழித்தொருதன
கதித்ததாள்கொடுத்தனளவேகயாசுரன கவிழ்ந்து
பதைத்துவீழ்ந்தலுமிதித்தனனசிரதைதையோபத்ததால.

ஒருபதத்தினைக்கவா னுறுதிருக்கரத்துகிரால
வெரிநிடைப்பிளந்தீரிருதாளபுடைமேவக
குருதிககியேயோலிடவவுணாதங்குலத்தக
கரியுரித்தனனகண்டுநீன மமமையுங்கலங்க.

ஐயன மிகத்தனகதிர்னைக் குருநிரீரமுத
மையலயானைவனரோலைமேற்கொண்டனமறைத்தான
செய்யகொளொடுகரியகொளிருவருஞ்செறிந்து
வெய்யபானுவினவேறக்கவாநதுமேவியபோல.”

கஜபுத்தமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்,

இருபத்துநான்காவது ஜ்வராபக்தமுர்த்தி.

சிவபிரசாதமபெற்ற மாவலிச சககிரவாததியின மகனாகி ஆயிரங் கைகளை யுடைய வாணசுரன், சுப்பிரதீபிகை யெனபவசை மணநது நருமதைநதிககனாயிற் சிவலிங்கககுறிகள் நாளொன்றி, காயிரமாக அருச்சுனை செயதுவருகையில், ஒருநாள் சிவபெருமானு பிரததியக்ஷமாகி “என்னவரமவேணமே” என்று வினாவ, வாணசு மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அககினிமதிலும், அவனிமுழுவதும் அர புரியும் ஆற்றலும், அழியாமையும், தேவரீரது அடித்தாமனாயி, அனபும அவாவினேன்” என, அரவாபரணா-அவவாறே அநுககி கித்து அநதாததானமாயினா. வாணசுரன் வையகமுழுதுங் கையக படுத்தி, சோணிதபுரியில் அரசசெயது வாழ்ந்துவருகையில், ஒரு நாள் கருணாகிரியைத் தரிசிக்கக் கயிலாய மடைநதனன். அதுச யம் அருளவளவளவ நடிக்குந் ததியா யிருத்தலின, தனது ஆ ரண கைகளாலுங் குடமுழவு வாசிக்க, மாதுபங்கன களித்து “யா, வரம வேணமே ஓதுக” என, அசுரன் ‘அண்ணலே! அடியேன திருக்கயிலாயமீரியில் கிந்து திருநகர்தேவா பிரமபடிபட்டுச் ச யாமல, கஜமுக ஷணமுக பாவதி சமேதராயத் தேவரீர் அநநதர அடியேன மாளிகையிற் காட்சி கொடுத்தது வீரறிருக்கவேணமே எனக் கழற, பெருமான “அவவாறே யாகுக” வென்று சோணிதபு முற்று வாணன் மாளிகையில் வாழ்ந்திருந்தனா.

இவ்வா திருக்கிறபொழுது வாணன், இந்திரன்முதலிய வெ டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுட.

24. ஜெயராபகம் முத்தி.

எதிததுப போசெய, ஒருவரு மாற்றாமல ஒடிப்போனமையால
மமதை மிககவனாய மகாதேவனை நண்ணி “ அண்ணலே! அடியே
னுடன் அமாசெயவோரா அகிலத திலலாமையால, தோள்கள தின
வுறறன. சிறிது செருசசெயயத திருவுள்ளங கொள்ளவேணம ”
என, சிவபிரான புனசிரிப்பு கொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல இவ்வாறு
கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையி லிருந்துவந்து உன
தோள்தினவு தீர்த்து அவறறை விஸாவிற சங்கரிப்பான் ” என,
வாணன “ இருபதுதரம எதித தோடிய இக கிருஷ்ணனா எனனைச
செய்ககவலவன ” என, உலகநாதன “ உனக்குத தோற்றபின
உபமன்னியனிடம தீக்ஷபெற்று இடைவிடாது என்மை யருசசி
த்து உனனைவிட மேலாகிய உஸாததற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான் ”
என, “ அச சமா எப்பொழுது வரும் ” என, “ உன மகளமேல பழி
வரும், உன மயூரத்துவஜம் துணியும், அதுவே போயொதுங்
காலம் ” என றறைய, வாணன மாளிகை சோரது வசித்திருந்தான்.

ஒருநாள வாணன மகள உடைஷ யென்பவள துயிலுகையில்,
கண்ணனமகன சுதனாகிய அநிருத்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு
கணவிழித்துக் காணாமல மோகாகிர சித்த முடையவளாய, சித்திர
லேகை யென்னுந தோழி எழுதிக் காட்டிய சித்திரப்படங்களால
அம மனனவனைக் குறிப்பித்து அத தோழியால துவாரகையிற் சய
னித்திருந்த அநிருத்தனை மஞ்சத்துடன் வருவித்து நெஞ்சங்களித்து
இன்பம் நுகாந்திருந்தான் உடைஷ சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்ட
னள. தோழியரால் துணாந்த வாணன அநிருத்தனைச் சிறையிட
டான. அதற்காக உடைஷ மனம் வருந்தினாள். வாணன மாளிகையி
லுள்ள மயூரக்கொடி அன்று ஒடிந்தது. அவறறை யெல்லாம்
அநிருத நாரதமுநீவர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினா.
ம்னவருத்தமுற்ற கண்ணன எண்ணிலலாத சேனையை இமைப்பொ
ழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கோலமாய்ச் சோனிதப்புரத்தை
யடைத்தனன.

முதல வாயிலில் ழுத்தபீள்ளையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு கனிவாகம் - பாலுணவு - பலகாரவகைகள் இவற்றை நீவேதித்து ஐங்கரக்குரிசிலை அகமகிழ்ச்செய்து, இரண்டாமவாயிலில் இளையபீள்ளையார் எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடைபெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியானாக் கண்டு பணிந்து உடசெல்லுகையில், சிவபெருமான முன்னொரு காலத்தில் மைநாககிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு “யானே எதிர்த்தாலும் நீ ஜெயிக்கக்கடவாய” என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி தனது பிநாகமாகிய வில்லேந்தி நிற்கக்கண்டு சிவநாமங்களைப்பாடி “எளியேனைக் காததருளவேண்டும்” என்று வணங்க, நிமலா “நீ யெமமை வென்றனரோ வாணனை யெதிராகலாம்” என விநோதமாகக் கூறினா

சாவாண்டங்களையும் கண்ணத்திற சாமபலாக்கும் சங்கரா! புன்னகையாற புரம்பொழித்த புண்ணியா! துரும்பொன்றால தேவா செருகுகைத் தொலைத்தோய! கருப்புவி லலைக் கண்மொன்றிற் காய நத கண்ணுதலே! மறலியின மமதை மாயத்த மலரடியாய! உந்தி வந்தோன் சிரங்கொய்த உகிருடையாய! மச்சம-காமம் வராகம்-நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த எனது வலிமாயத்து, கண் - ஒடு-கொம்பு-தோல - எண்பு இவற்றைக் கொண்ட இறைவா! தக்கனைத் தழுவதோய! சரணம் சரணம், உற்றுப் பாராததால் ஒழியும் எனக்கு ஓராயுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ? அம்பும்-வாகனமும்-அடிமையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிராகலாருமோ? என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகசயனனைப் பரமனை பார்த்து “விண்ணுவே! எமமைக் கண்டு எட்டுணையு மஞ்ச வேண்டாம். உனது வருகையை வாண்ணுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளேம், அவனைச் செய்து வெற்றிமாலை தரிகக்கடவாய. நீ யெமமோ டெதிர்த்தால் முருகன் விளையாடப்போல நினைப்பேம். தேவர்கள் வேட்கை பராக்கும்படி யா மிருவருஞ் சிறிதுநேரம்

செருசசெயவேம. பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம். பயப்படவேண்டாம்” என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல கையிலேநதிய பிநாகம் எனனும் விலலை வளைத்து நானேற்ற, நாரணன் “நாதனே! நாயேனைக்காக” வென்று தனது சாரங்கம் எனனும் விலலை நானேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாறப்போல நின்ற, இருவருஞ் செயத நானொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவா - மானவா - நாகர்களைச் செவிடுபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று தியானித்து அருச்சுனயாக ஓர் கணையை விடுத்தனன். இருவருஞ் சமாதொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானோ அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன் யுகாந்தகாலத்திற சபதமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷித்ததன்மையாயிருந்தது இதுகண்ட இமையவா எம்பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பு இஃதென றுணராமல், இறைஉதோ எதிர்த்தனா. இனி யென்ன விபரீதங்க ளெய்துமோவென நெண்ணித்திகைத்திருந்தனா. இதற்கைய கடுமப்போ எண்ணிலகாலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து “அண்ணலே! அமாபுரிய இனி ஆற்றகிலவேன்” என நடிபணிய, அடியார்க் கனுகூலராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சுதனுக்குச் செயமளித்தது * அப்பாற்பட்டனா.

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து நிறைகையில், வாணன் கடுங்கோபங்கொண்டு ஆரவாரித்து ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுணர் சேனையுடன் அமாக்கோலங்கொண டெதிர்த்திருத்தவருக்கும் பெருமப்போ நிகழ்ந்தது இச்சமரில் கிருஷ்ணன் தீர்க்குச் சிவாநுக்கிரக மேலீட்டால் வலியிருந் திருத்தவின் வாணன் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பா “நமமையாச்சித்த இருகரங்க ளிருக்க” என, யாதவசிரோஷ்டன் மாதுபாக

ஞால வாயமலார்த்தருளியவண்ணம ஏனையகரங்களை யிமைப்பிற் சங்கரி
ததன்ன, பிறகு சிவபெருமான “வாண! உன தோளிலிருந்த தினவு
நீங்கியதா?” என்று வினாவ, வாணன “அடியேன அறியாமையா
லறைந்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டி” என வேண்டினன. சிவா
க்கிண்பபடி வாணன தன்மகள் உலையை அந்நீந்தனுக்கு மணம்
புணாதிக கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசா
த்ததாற் பழையபடி ஆயிரம் அததங்களும் அமையப்பெற்றத திரு
கயிலாயகிரியிற் குடமுழா வெடுக்கும் பாககியம்பெற்றன.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன மாளிகையில் விநோதயுத
தஞ் செய்கையில் “படா குறிப்பொடு வெம்பிணி படைத்தெதிரா
விடுப்பார” என்றபடி சிவபிரானபேரில் கண்ணனபிரயோகித்த சீதள
சுரத்தைத் தணிக்கும்படி “மூன்று சிரங்கர நாலு கொடுங்கனல
முதிர்விழி யொன்பதுடன் - ஞானநி யமெட்டை பூத பசாசுகள்
சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல வீசிய காலுற
வேயுலக - மீனறவன முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது பாசு
பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான ஏவிய உஷணசூர மானது
மூன்று சிரம - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களுடன்
சென்று கண்ணன விடுத்த சீதளசுரத்தைக் கணத்தில மாய்த்தது.
தீராச சுரமுற்றோ அத திருவுருவத்தைப்பணியின, சூரியனமுன
பணிபோல விலகிச் சுழன்றுவா விஷ்ணுவிடுத்த சுரத்தின வீறுபோ
ககினமையால சிவபிரான ஜவராபகநமூர்த்தியெனப் பெயருற்றன.

* அண்ணல கண்ணனுடன் அம் ராகருணையில் அஞ்சினா
போல அகன்றது அதிகயமன்று. “விஷ்வருக்ஷாபி ஸம்வ்ருதயஸ்வ
யம் சேததுமஸாமபிரதம்” என்றபடியே நசுகமரமா யிருப்பினும்
தன கையால் வளாத்துத் தானே சங்கரித்தல் தகாதெனக் கருதி,
“தோள்தினவு நீரேண்டும்” என்ற வாணனுக்கும், மைகாகமலை
யிற் நவஞ்செய்த விண்ணுக்கும், திருவாயமலார்த்தருளியவற்றை

நிறைவேற்ற லீலாமாதநினாயாய அடியாபகதிக்கமகிழும் அருள்
வள்ள லாதலின, அசகதனஜெயமுறநடித்துக்காட்டியதனறி உள்ள
படியே ஓடியதனறு

அவ்வாறு கடிக்காவிடில் வீண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செ
யதபொழுது மருடாபிஷேகஞ்செயவிததுத் தானே யெதிராப்பினுஞ்
செயிகருமபடிகொடுத்தவரம் அவலமாகும், அன்றியும் சிவபிரசாத
மாகிய தனது வலமையைத் தறசெயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன்
கண்ணை யெதிராக நேராது அதனால் அவனதோள்கள் சங்கிக்கப்
படா. இதுநீறக.

அவதார கோலமல்லாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடுசண்
டைசெயதற்கஞ்சி, பிருகுமுநிவன மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க
அவுண்காககொல்ல ஸ்திரீஹந்தி தேழுககொண்டு முநிவா முனிந்து
சபிக்கப் புத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள்
ஒருவனாகிய ஸங்குகாணனுக்கு நிருமாலுக்கும் நிகழ்ந்த யுத்தத்தில
“ஸங்குகாண கணேசேஸபிநஸதேகேஸஸஸப.” எனனும் ஸகா
நதபராணத்தினபடி, அஹொ சிவகையையறுத்துவிட்டபட்டதையும்,
ததீசிமுநிவருடன சண்டைசெயகையிறசககரத்தினகூவாயமழுங்கி
அவருடலினின் றுதித்த அளவிலலா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு
மூர்ச்சித்தனொனககூறும் பாதம் ஸகாநத புராணகளைபும், அவர்
மைதாக்களிற் பிரமனைச சிரமகொயகையிழிம, மதனைச சாமபரா
க்குகையிலும் என்னசெயதனொனபதையும், தகையாகத்திற சங்கட
ப்பட்டதையும், இந்திரன் செலலுருக்கொண்டு அவனோடுநியவிலலின்
காணைக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப்பார்ப்போமாக. இத்தியாதி
கியாயத்தால, பலவாறவமதிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாயிய
கண்ணுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினா என்பதைப் பூவபகஞ் செ
ய்து, அவனது கடித்துக் காட்டினொன்று சித்தாந்தமாக்குக.

பாகவதம் - தஸ்மஸ்கந்தம்.

தோஸ்ஸஹஸரமதவயாதததம் வரம்பாராயமேபவத, தனாலோ
க்யமபரதியோததாரம நலேபேதவதருதேஸமம், கணதேயநிவரு
தைதாதோ பிராயுதஸூதிககஜாநஹம், அப்யயாரூணயநநாதர்ந
பீதாஸதேவிபரதுதருவு., தச்சருதவாபகவாங்கருதத: கேதுஸதேப
ஜ்யதேயதா, தவததாபகநோபவேநஸூட ஸமயுகேமதஸமேநதே, இத
யுக்த: குமநிஹருஷ்ட. ஸவகருஹம்பராவிஸநருப—சிசசேதபகவா
நபாஹஞநஸாகா இவவநஸபதே .

விஷ்ணு புராணம்.

பானோபிபரதிபதயாத மைதனோயாஹதரிலோசனம், தேவபா
ஹஸஹஸனோண நிர்விணனோஸமயாஹவமவிநா, கஸசிகமமைஷோ
பாஹஞநாம ஸாபலயஜநகாரண , பவிஷயதிவிநாயுததம் பாராயமம்
கிமபுஜை —, ஸங்கர. —மயூரதவ ஜபவகஸதே யதாபாணபவிஷயதி,
பிபிதாபிஜநாநதம் பராபஸயஸேதவமததாரணம்.

உமாஸம்ஹிதை

ஸ்ரீதேவி—தவததோவிஸிஷ்டபாவஸது விஷ்ணோஸமபரதிபத
யதே, கதமேதததயாஸிநதேர கருபயாவதஸூவரத, ஸ்ருணுதேவிப்ர
வஷ்யயாமி விஷ்ணோராதிகயதாமபரதி, புராகதாசிததேவேஸிபரமா
நக்தகாநகே, கரீடாஸகதேமயிபுரா விஸவமேததநாயகம், உபதருஷ்ட
டம்ஸதா துஷ்டைடாவேஷவாதபஹிஷ்கருதை, ஸவாஹாஸவதாவஷ
ட்காரரஹிதேகர்மவாஜிதே, ப்ரஹ்மணுஜஞாதவருததாத: காரய
ஸேஷமசிந்தயத், சக்ரபாணிஸமாஹஞய ரதநஸிமஹாஸஸேஸூபே
அபிஷேச்யவரநததவா ப்ரணாமமகரவமபிரியே, ஸருஷ்டிஸ்திதிவிநா
ஸாகாம் கர்தருதவமருதோபயம், ஸாவஜ்ஞதாதிஸித்திஞ்ச தத்தவா
கஸ்மிவிஷ்ணவே, மததோநிகோபவாநராஜா பவவிஷ்ணோமஹாப்ர
போ, இதத்தகர: பூர்வம் வாரணஸ்யாம்ஹரிபுரா, இதஜ்ஞாத்வாக
விப்ராஹ மேகீபோப்யதிகம்ஹரி.

భాగవతం.

శ్లో. దోషసహస్రసంత్వయాదత్తం వరం భారాయ మేభవత్ | తైరి
కృంప్రతియోధారం నతేభే వ్యధ్యో సమం | కంఠాత్యనిర్వృతై దోకభి
ర్య యత్సుదీగ్ధజానహం అభ్యయించూణాయన్నద్రీక భీతాస్తవిప్ర
దుద్రువుః తచ్చృన్వాసా గాక్రద్యః కేకుస్తేభజ్యయథా | త్వద్ధప
క్షేభాభవేన్ముడసంయుగే మత్సమేనతే | ఇత్యుక్తః కుమరిర్హృష్టః స్వగృ
హంప్రవిశన్ సృప | తదన తరాధ్యాయం || చిచ్ఛేదభగవాన్ బాహునాన్
శాఖావవనస్సతేః ||

విష్ణుపురాణం.

శ్లో. బాహోపిప్రతిపశ్యాథమై తైరూహత్రిలోచనం | దేవబాహు
సహస్రేణ నిర్విణ్ణోస్త్యాహవంవిస | కశ్చిన్మమైషోబాహునాం సాఫల్యజన
కారణః | భవిష్యతివిషాయద్ధం భారాయమమకింభుజైః | శంకరః | మయా
రద్వజభంగస్తే యదాబాణభవిష్యతి | పిశితాశిజనానందం ప్రాప్స్యసేత్వంత
ధారణం |

ఉచూసంహిత.

శ్లో. దేవీ | త్వత్తోవిసిష్టదావస్తు విష్ణో సంప్రతిపద్యతే | కథమేతద్దయా
సింధోకృపయానదసువ్రత | శ్రీమదేవిప్రవక్ష్యామివిష్ణో రాధిక్యతాంప్రతి |
పురాకదాచిద్దైవేతి పరమానందకానన | క్రీడాసక్తై మయిపురావిశ్వమే
తదనాయకం | ఉపదుష్టంసదాదుష్టై ర్వేదవాద బహిష్కృతైః | స్వాహా
స్వధావషట్కారరహితైర్నవర్జితైః | బ్రహ్మణాజ్ఞాతవృత్తాంతఃకార్యశేషమ
చింతయత్ | చక్రపాణింసమాహూయరత్నసింహసనెశుభే | అభిషేచ్యవరం
దత్వాప్రణామంకరవంప్రియే | సృష్టిస్థితివినిశానాం కతకృత్వకుతుభ
యం | సర్వజ్ఞతాదిసిద్ధిం చ దత్తవానస్తేవిష్ణవే | మత్తోధికౌభవానాజాభవ
విష్ణోమహాప్రభో | ఇతిదత్తవరః పూర్వం వారణస్యాంహరిః పురా | ఇతిజ్ఞా
త్వాకవిప్రహమేనిరెప్పధికంహరిం ||

శ్లో. బాహుపిప్రతిపశ్యాథమై తైరూహత్రిలోచనం |

சிவமயம்

திருச்சிறறமபலம்

இருபத்தைந்தாவது. சார்த்தூலஹரமூர்த்தி.

சமஸ்தலோக காரண பூதராசிய பரமேசுரன கட்டளைப்படி
நீருமால்மோகினியுந வேறறுத தாருவனமுநீவா தவததையழித்
தும், பெருமானே பீஷாடநத்திருவுருகொண்டு முநீவா பத்தினிகள
கற்பையொழித்தும் நகரிற் புறம்போந்தபோது, பெருமான பகவலிற்
சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருநீங்கினா. அப்பொழுது அயனமுதலிய
அமரா ஆண்டடைந்தவன்களினா அவற்றையெல்லாம் நன்குணாக
ள்ள தாருவனமுநீவா ஓர் வேளவிசெய தரனை யழிப்போமென்று
ஒபிசாரஹோம மியற்ற, அவககினியில நீனைததற்குமரியவுருவும்
இடிமுழக் கணைய வெடிபடுதொனியும், பெரியவாயும், வணவாகிய
பற்களும், கூமைவாயந்த நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழி
யும் அஞ்சாமையுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன்
தோன்றியது. முனிவா வலவியததைநோக்கி முக்கடபிரானை முடி
க்கவென விடுக்க, அது விடையூதியைத் தேடி வினாந்துவருகை
யில், உலகினா அச்சுறவோடிவரும் உழுவையை உம்பாபெருமான்
எதிர்த்துப்பற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன
சருமத்தை யாடையாக வணிகத்தனர்.

வல்லியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின், எவற்றையுமழிக்கும்
இனையில்லாக் கணிகீழி யொன்று, எரியிலிருந்து பிறக்க, அத்தனர்
ஐயன்மேல்விடுப்ப அஃது எதிர்வர, சங்கார், தமது செங்கையிற்
பற்றி இவ்ளொரு படைபா விருவென விசைத்தனர். மீண்டும் ஓர்

சென்னை: 1950

25 சித்தாபதி முத்தி.

மான் உறபவித்தது. அதனை மகாதேவனமேற் போக்க, அது சரா சரமெல்லா மழியும்படி இணாசசவிட்டு அந்தரமாக்கமா யெழுந்து வரக்கண்ட அரன அதனொவியால உயிராக வ்ருந்தாது கிருபைபுரி நது இடக்கரதீ தேற்று “நாண்டிருந்திகை” எனப் பணித்தனா. அதனமேல சர்ப்பங்கள் பிறந்தன. அவற்றைச்செலுத்த, சம்பு சரீ ரத்திற பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனா. பூதவேள்ளம் தோன றின. ஆதிநாதனமேல ஏவினா மாதுபாகா வருகெனவிளித்தது “தமது சேனையாய நானுமிருந்தி” என நனகருவினா. ஒரு வேண் டலை உலகழியச சிரித்துத் தோனறக்கண்டு சிவனமேற் பிரயோகி க்க, சிவபிரான திருக்கரத்தாறபற்றிச சிரமீதணிந்தனா. இவற்றைக் கண்டமுனிவா முனிவுற்று, முன்னவன்மேல மந்திரங்களைவிட அவை நுடியுருகேற்று இடியென முழக்கி யெநிவா, எம்பிரான கரத்திற் பற்றி “என கன்னத்தில முழங்குக” எனக் கட்டையிட்டனா. தாரு உனகதோர் தரியாககோபத் தழலால மீண்டும யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான முனிவா, முயல்களையும் ஹோமாகினியையும் ‘உமை கேளவனை யுயிர செருக்க’ என வோதியனுப்பினர். நோ யாகக்கண்ட கினமலா நெருப்பைக் கையிற் றாக்கி, கிசாசரனாகிய முயல்களை நிலத்தில விழக் காலாற நளனி முதுகினமேல தமது முண்டகத்தாளுநறி கினறனா. வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டாத வேதியா பல சாபமிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமைகண்டு மோறிகின்றனர். முயல்கள முதுகை யடைக்க முக்கணர் கடிக்க, ன்னட நான்முகன முதலானா “அரகர சநகர சம்பு” எனத் தொ ழவாருக் துதிப்பாருங் கனிப்பாருங் கைகுவிப்பாரும பாடுவாரும் னிவாருமாயினா.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவனமுனிவருக்கு ஞான ிதை யதக்கிரமித்தனர். அதனால் அந்தனர் அறிவுடர்ந்து “ஐய ின! அடியேங்க ளறியாமையாற் பலவகையாகத் தேவரீரை யகம ித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே”

என்று ப்லமுறை பணிநது உடல நடுங்க உரை குழற உரோமம புள
கிபப உள்ள முருக ஆநந்தவெள்ளம் பெருக வேண்டினா. சிவபெரு
மான் “ முநிவரோ ! சைவ நெறியைக் கைக்கொண்டு நறறவம்புரிநது
நானிலத்திருத்தி” என்று விடுத்தது, திருக்கலையை யடைநது திரு
மால் பிரமன முதலானாத தத்த மிடஞ செல்ல விடுத்தனா. இ
தன முற்பட்ட சரித்ததைப் பிஷ்டாடனமூத்தத்திற் காண்க

நுண்டு தாருவனமுநிவா செயத ஆபிசாரகேள்வியில தோன்றி
அவர்கள் ஏவலினபடி வந்த புலியைச் சங்கரித்தது உடையாகப்போ
ர்த்த கோலமே சாத்தனாலஹரமூத்தத்தமெனப்படும.

கந்தபுராணச் சுருக்கம்

“ தீதினமாதா களகற்பழித்தவனைச் செகுத்திடுவோமென
மாதமுற்கொணமகம்புரிநத தினவந துவந துபிறந்திடுங்
காதுவெம்புலிபரசுநவவி கடு மபணித்திரளபூதா கண
மோதுவெண்டலைதினடி நறறுடி முயலகன நனையேவினா
வேககைதனையுரித்தடுத்தன மிககசாரதாதானையாய்ப
பாங்குறுமபடியோதினொருபாதவணகமலத்தின
வேங்குறுமபடி முயலகன நனையீடினோடுமித்தனன
வாங்கருககவினுற்றமேனியினமறவையாவுமணிந்தனன ”

சாத்தனாலஹரமூத்தத்தேநம:

26 பரபத் சூத்ரம்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

இருபத்தாழ்வது பாசுபதமூர்த்தி.

சுந்திரவங்கிசதது மன்னரில, பாண்டு புத்திரா பஞ்சவாகட
கும், தீருநாட்டிரன் மககன னுறறுவாகடருந தொடூநத பாரதப
போரில, பதினமூனாநதினப்போரில, பலலாயிரவரான சஞ்சத்தலக்
கண்ப பாரததன கொன்று திருமபுமுன, அநேக அரசருடன அம
ரசெயது அவாகண அபஜெயப்படுத்திவரும் அபிமந்நு வென்னும்
அருச்சுனன சுதனைச சயத்தீரநன் சங்கரிததனன அதனைப பாடி
வீடுசோகநிறத பறகுனன பதைததுத துடிதது வேததுக கண்த
துக கோபிததுப பறகணைக கடிதது மீசை துடிக்கத தோனைப
புடைதது " எனமகணைக கொளறனை காணைச மரில நாசஞ்செய
யேனுகில நான எரியிலவீழ்கதிறப்பேன " எனச சபதஞ்செயதனன்.

அப்பொழுது அவ உருக்கன்னுகருச சாரதியாயும் அருகது
ணையாயும் மைத்துனனுயமுள்ள கண்ணன் அவனைப புறத்தே கொ
ணடுபோய்த தேறறி " காலையிலிருந்து கடுமபசியாக விருத்தலின்
நாடுள்ள கனிகளையேனும் புதிததுக கடியாறுக " என, அருக்க
னன " அடியேன அரணை அருச்சிததனறி அருந்தேன " என, திரு
ந்நன " எண்ணியே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக்க " என, இவைய
து, அவனத்திலிருத்த அநேகமலாகணைகொண டருச்சிதது, அந
ருக் கிடைத்த பழவருக்கவகணாற பசியையாற்றி, அனறெல்லாம் அய
ந்திருத்தலு முதலின அய வரன்யததிலேயே கண் னுறங்கினன்.
ண்ணன் அவனுடையப்பாதுகாக்க அமரர் சிலரை ஆண்டமைத்துப்
புத்திர சோகத்தாலே துயிலுஞ் சுவியசாசியின் கணவிக் தேவன்றி

னன. நரன நாரணனை நமஸ்கரித்தனன, மதுகுதனன “ மைத துனா! துரோணா முதலானா காபயினும நாளைப் போரிற் சிந்த மனனைச் சிரமழிகுமபடி திருக்கயிலை சென்று சீவபிரானது திருவருளபெற்றுத் தினகரன உதிக்குமுன்னாத திருமபுதும ’ என அருச்சுனனுங் கனவிலே சமமதித் தெழுந்தனன.

குண்ணன அருச்சுனனென்னும் இரண்டு கருமலைகள், கயிலையாகிய வேண்மலையை நண்ணி, பாகுதி யாகிய பகீசைமலையைப் பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு பணியுமபடி அப் பருப்பத மடைந்து முதற்பெருங் காலாகிய நந்தியேம்பெருமானது நளின சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரறகளைப் பெற்றுத் திருச்சநகீதியினுடனோத்து தேவமுநி கணங்கட கிடையே சிங்காதனத்திற் சிலையரசபுத்திரியாருடன் வீற்றிருக்கருஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, பனமுறைநிலமேற பணிந்து கைகூப்பி நின்று,

“ நித்தனேநிமலனேநிகழ்நினனாமனே

அத்தனேயடியவாகதெனியவண்ணலே

பித்தனேயாதியகதங்களைபேசொனா

முத்தனேயுயிர்தொறுமுலாயமுனபனே ” — எனப் பல

வாழுகத் துதித்துக் கண்களில் ஆகந்தப் பூப்பஞ்சொரியும நரகாரணா களை நோக்கி, கம்பா “ இவ்விதலில வினாவாக ஈண்டடைந்தது என னகாரணம் ? ” என வினாவு, திருஷ்ணாச்சுனா “ தேவதேவா ! தேவ ரீர் முனதிருவருளசெய் பாகபதத்தால நீவாதகவசர் காலகேயர் களை வணத்ததோம். அதன முஷ்டிகில் தலைப்பட அதுககிரகிக்கவே ணமே ” என வேண்ட, அமலா அவலாதே தடாகத்திலிருந்த பாக பதத்தை இருவரா லெடுத்தவாச்செய்து, முஷ்டிகில் (கனவிலும் மற வாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன அன்றிராவிற் கண்ணனை அருச்சித்த கடிமலர் யாவும் அண்ணல மேனியி லமாந்தி டக் கண்டு ஆகந்தபாவசமாய் வணங்கி நின்றனன. கண்ணன் என் னிவந்தது கைகூடியதென்று கனித்துக் கைகூப்பிநின்றனன்.

தண்ணுதல உளமகிழ்ச்சியுடன் "பாரதப்போரிற் செயமுண்டாககடவது" என ஆசீர்வதித்து விடையளிக்க, விடையூதியின திருவருள பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவடியைப் பணிந்து அரிதிறபுறம்போந்து ஆலயத்தை வலமவந்து திருக்கையை நீங்கித் தம் திருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டு துண்ணென விழித்து அம்பரூத தூணியில அவதார மிருத்தலின் உண்மையெனத் தெளிந்துகொண்டனன் சுயோதனன் யுத்தியும், துரோணன் வலலபமும் பலமன்னா பராகிரமமும் மாயன் வஞ்சனையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிரசாதித்த பாசுபதக்கணையாற் சிறுதுதேசாதிபதியாகிய செயத்தீர்த்தன் சிரசைக் கொய்து சபதத்தை நிறைவேற்றினன் இருஷணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் அவாவிவண்ணம் அவாகடகு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசுபதமூர்த்தமெனப்படும.

பாசுபதமூர்த்தயேநம :

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்

இருபத்தேழாவது கங்காள மூர்த்தி.

ஒருநாள் சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடாமழுங்கு
கையில், சிவபெருமான தேவியாடாபபாதது “பெண்ணே ! இத
திருவிளக்கின் திரியைத்தூண்டுவோர் திரிலோகமும் அரசசெய்வா”
என்றனா. அப்பொழுது ஓ ரொலி அத தீபததிலிருந்த மெய்யைக்
குடித்ததால் அஃ தைசுந்து திரி தூண்டப்பெற்றது. இறைவியா
எம் பெருமானே நோக்கி “இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ
வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்” என, அண்ணல “அவ்வா
றே அளித்தனம்” என்றருளினா

அஃது மாவலியென்னும்பெயருடன அகரஞ்சுத்திறஞ்ஞான்றி,
அவனி முழுஉதையும அரசுபுரிந்தது தானவாருழாம வலி மருதல
கண்டு வானவாகோன மனம்பொருளாய எண்ணிலலாச சேனையுட
னெதிர்த்துப் போசெய்த புறமுதகிடடோடி, திருமாலபாற உறி
னன். அது சம்பந்திவ தீதி யென்பவள விண்ணவை வேண்டி “என
மைத்தனாக வரவேண்டும்” என வரங் கேட்க, அவனை துயில
வோன் அவருக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வாமளித்தது, அயி
ராணி கேளவனை நோக்கி “அமரா பெரும் ! அஞ்சற்க. அவனை
அடம்போம்” என்றருளிக காசிபழநிக்குக்கும் தீதிக்கும மைத்தனாக
வாமனுவதாநி செய்தனா.

மாவலி அகரஞ்சுபிநும யாககருமங்களைச் செய்தும, அவர
வர் விரும்பிய தானகளை அபரிமிதமாக அளித்தும், கற்செயலிலே
யிருந்தனன். வாமனவடிவன்கொண்ட மாவலன் மாவலி மானிகையை

శ్రీ వేంకటేశ్వర.

யடைய நிருதநிருபன கண்டு, எதிரென றழைத்துச் சோடச உப
பாசங்களுஞ் செயது, தக்க ஆதனத்தமாத்தி “வேதிய! யாது கருதி
மந்தனை கூறுக” என, வாமனன் “மகவான்-மலரான்-மலாதலை
பலகத்து மன்னா முதலானா மனங்களிகக அளிககவல்ல வளளலா
ரொன்று உள்ளத்திற கொண் டினபா லுற்றேன” என, மாவலி
மறையோனே! ரதம-கஜம் - தூதம-டொன பொருள - பொகி
தம முதலிய எதுவேண்டினும் இமைப்பிற றருவேன இயம்புக”
என, அரதனை “அரச! அவறறையெல்லாம் அவாவினே னல
லன. எனதடியால் மூவடிமண கேண்டினேன” என, மாவலி “மூவ
டிமண எற்றுக்குப் பயன்படும” என, மாணி “தவஞ்செய்திருப
டன” எனறனா.

அப்பொழுது அருகிருந்த அசுரருருவாகிய கக்கிரன் “அரசே!
உனோ பாபபனச சிறுவனென நெண்ணுதே திருமா லாதலின
மை வினையும்” எனச் செப்பினன மாவலி “மாலே யெனபால
றையவனாகி மூவடிமண யாசித்தானென்று அருமபுக ழிருக்குமாத
னை அதனாலவினையுஞ் சஞ்சலம் பெரிதனறு” எனற கக்கிரன் சொ
லைக கடந்து மும்முறை நீர் சொரிந்து தானாவா” ததனன. அதுபெ
ற அச்சுதா அகந்ணமே திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு அண்ட
டாக மூடுருவ நின்று ஓடியாற பூலோகத்தையும் மற்றோடியால
தவலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிகு இடமினமையா
மாவலியின் சிரமே லுனறி அவனைப் பாதலலோகத் தமிழத்தி
தனால அகலதைகொண்டு ஆப்பரித்து அவனிமாககனை அழிக்க
யனறனா.

அதுகண்ட அமரர் அரைக்கணமுத தாழாது, அதிலினாவாகச்
சனற, அமபிகைபாகா வீறதிருக்கும் கௌனிமலையை யடைந்து,
திபகவான் கனின்பாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உததர
பெற்று, சகீதானத்தைச் சாரத்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து
ககிச சிரமேற் குவித்து “சமபு! சங்கரா! சச்சிதானந்தா!

ஐகதாஷ்டகா ! சரணம் ! சரணம் !!” என்று பேரினாச்சலாயத்தோ
ததிரஞ்செய்ய, எல்லா மறிகத எம்பெருமான ஓர் வினையாடலாக
ஒன்று மறியார்போன்று “ உம்பர்களே ! உங்களுக்க குற்ற துயா
யாது ? ஒதுமின” எனத் திருவாய்மலாந்தருளினா. வானவா “மகா
தேவா ! மாவலிபால மாயவன வாமனகடிகாயச சென்று மண யாசி
தது வானுறஞ்ஞவநி மாவலியை மாயதது, மமதையால வையகத
தை வதைக்கின்றனன. அஃனை வினாவி லடக்காவிழல அமரா அந்
தனா முதலானா அனாககணத்தில அழிவது சரதம்’ என முறை
யிட, அருளவள்ளல அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்கு முற்ற ஆபத்தை
அகற்றுமபடி அககணமே அவ வாமனன முன்னடைந்து, மயக்க
மொழிய வாராததைகள சில வாய்மலாந்தருளியும் * பிருத்தழனிவன்
சாபபபடி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவீக்க முதிசசியால, கே
ளாமல, இறுமா, திருப்பதுநோகி, இறைவா இணையிலலாச சினவ
கொண்டு வசகிரதண்டமொன்று திருகலகயி வேற்று வாமனன மா
பிலமத்தனா வாயுடேகததாற சாயகத மேருமலேடோல் வாமனன
தனாமேற் சாய்தனன அப்பொழுதுஅவனது தோலையுரித்துக் கஞ
ககமாகத் தரிகது, முதுகென்பைப்பிடுகித தண்டாகக் கையிறகொ
ண்டு கடவுளா துயரொழித்துக் கயிலைடைந்தனா.

அச்சதன அகரதையகன்று பண்டைய உணாவெய்திடபரம
னைப் பாலி, தேவ முகிவாகடகு வாமனபுராண மோதி வைகுந்தஞ்
சேர்கதனா மாவலி நதகதி பெற்றனன. சிவபிரான வாமனனது
முதுகென்பைக் கொண்ட கோலமே கணகாளமூர்த்தமெனப்படும்.

[வாமனன் வான யனந்தபொழுது மே லண்டகடாகம பினவு
ற்று, ஆகாயகனகை பொழுதி, அது மானவதேசவழியாயச சமுத்திர
சங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்தார்த்தத்தை யறியா சிலர் அக்கங்கை
நீராச் சிவபிரான் அணித்தனனெனக் குழறுவர். அஃதபத்தமென்க]

*ஆதியில் அமாருக்கும் அசாருக்கும் கிகழ்த்த அமரில் அண்டா
கள் ஆற்றிவல்லாய் விண்ணை வேண்டியது கண்டு திருமால் செரு

ககளஞ்சோகது திகிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் டெனாசு ஞெத்த
னா. போனவ ரொழியத் தானவா சிலா தம துயிர தப் பிப் பிழைக
கச சமாதுறாதோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பிருகுழநீவர் பாண
சாலை யடைந்து அவா பன்னியாயிய கியாதீயெனலும் மாதினை
யடைக்கலம் புக, அவ வமமை “அஞ்சேல” என றபயமளித்தது
‘ஆசிரமத்தில வைத்துக் காத்தனை மேற மிருகது தீசசொரி விழி
யொடுஞ் சககப்பபடையைத் தாங்கிய கையொடுஞ்சீதரன பாதசாரி
யாக வருதல கண்ட கியாதி வணங்கி நீறக, மாதவனசினந்து மாதின
சிரத்தைக் கொய்து தானவா குழாததைச் சங்கரித் தொழித்தனன்.

பிருகுழநீவாத ன டெனசாதியைக் கொன்ற பினை கேளவன
மேற பெருங்கோபங்கொண்டு “கேசவா! ஈசனை யன்றி யெவனா
யும் பணியோம் சைவசமயமே தரணியிற சிறுத்தென நெண்ணி
யா மிருப்ப துண்மையாயின, இழிந்த பிறவிக ளீனாந தெயதி வரு
ந்தியழிக” வென வசைமொழி யீசைத்து “கினனடியாராகள நெறி
யிலலாகழி தீக்கை பெற்றுச் சிவநீரதை செய்து தீநாகடைக” என
ககோடமேலீட்டாற உறி, கககிரஞ் சூயாததெழுந்த தோகையோடு
களித்து வாழ்ந்தனா. திருமால தனக்குற்ற பிருகுவின சாபம் பிரிய
வகை யாதெனப் பெரிது மாலோசித்தது திரிபுரத்தனை சேவடிவ
ணங்கிப் பெருமுகி சபித்த பிறப்பொரு பததும் ஒழிப்ப லென்று
தன னுள்ளத்தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிடடைசெ
ய்து பாசுபத் விரதம் பூண்டு உடலெங்குந் திருவெண்ணீறு சண்ணி
ததுத் திரிபுண்டரந் தரித்து உருத்திராகம்பூண்டு உருத்திரசமக
மகாமகிரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகு-நீர்-பழம்-காற்று முதலிய
வற்றைப் புகழித்து ஒரே மனதாய உமாபதியை உன்னத்திருத்தி, பஞ்
சாக்கினிமத்தியிற் பலகால கின்று தவஞ்செய்தனா. அவா தவத்திற்
களித்த அடியவா சகாயா அம்பிகை சமேதராய் இடபவாகன மிவர்
ந்து தரிசனந்தா, கமலை கேளவன கண்கள் களிக்கக் கண்டு ‘அரகர’
கென்று சிவநாமங்கனாத் துதித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்கா

ரம பல முறை செயது பணிந்து நிற்க, பரமன களித்து "மாதவ !
யாது வேண்டின" எனத் திருவாயமலாநதருள, சாரங்கன "சக்தி
ர ! பிருகுமுநிவன சாபத்தை விலக்கியருளவேண்டும்" என நிரப்ப
பெருமான "மமதடியவா இசைத்த மொழிகள் என்றும் தவறுறா
மாநிலத்துள்ள மனத்தைக் குதவியாயப் பிறவி பததும் நீ பெறுத
லே நிண்ணம் ஆயினும் நமமடி யருச்சினைப்பலனால ஐயினி லுபுரு
மறறைநினைந் தண்டமு மடைதி" என்றருளக் கேட்டுக் களித்து
"தேவரீரோ அடியேனைத் தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன பெருவாழ்
வுதருது எனப்பாக்கியம்" என்று வணங்கச் சிவபெருமான அந்தாத
தானமாயினா. அவற்றுள் முற்பட்ட ஐந்தில தண்டமும், பிற்பட்ட
ஐந்திற சிவராசனை செய்யும் பெருமபுண்ணியமும் பெருமான திரு
வருளாற் பெற்றனா என்பது சிவபிரானே சாததேவாகடகுஞ் சிவக்
கா என்றறிக.

இலங்கபுராணம்.

விஷ்ணுமபாநாமன சிந்தாநுசயமமநயாஸ்ஸுரநயி
யதோநிகருஹயஹதேஹாஇதயுசயதேபுதை

உரோபுராணம்.

உஷ்ணபுஷ்ணமிஞ்சயம்மந்யஸுராநபி ।

யஸீந்யவ்யசர் சீசர் அக்யவ்யயுதே: ।

ஸ்காநீதம் விஷ்ணுவாககியம்.

தவம்விஸ்கக்ததாதவகாஸ்திகாததா

தவமவிஸவபாததாதவகாஸ்திபாததா

தவமவிஸவஹாததாதவகாஸ்திஹாததா

தவமவிஸவநாதாதவகாஸ்திகாத.

த்யுமிஷ்யசாசவநா நீசசா । த்யுமிஷ்யசுசவநா நீசசு ।

த்யுமிஷ்யசுசவநா நீசசு । த்யுமிஷ்யசாசவநா நீசசு: । ஸாஸ்கம்

ஆகீத்யபுராணம்

‘கலபாநதேஸமிததரிவிகரமமஹாகவகாளபதகஸபுரச
சேஷஸூத்ரமதேநாநுஸ்டிஷாநகரபரோதாதிகோலாயிஷம
விஸவைகாரணவஸமவிஹாரபுதிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ
காவததீவரதாவகதேதாஸயதுஸதாமமோஹமமஹாபைரவம”

அதிச்யபுராணம்.

கலுப்தேமிஸ்திவிக்ருமஸகங்காஹிபந்நந்
சுப்தேஸூத்ரமநீந்யஸிம்ஹந்நபுராசாதிசூலமிஷம் ।
விஸ்தேகாணவஸமவிஹாரபுதிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ
காவததீவரதாவகதேதாஸயதுஸதாமமோஹமமஹாபைரவம”

உபதேசகாண்டம்.

‘பறநினைவயிரததண்டமபகிரண்டமநிரவோசகிச
சுபறநினைருமுககாலததெழிததனனறளவமாரபி
னெறநினைனெறறலே நெமநிபகிசண்டவாயு
முறறுறவிற்றுவிழுமூரிவெகவிரியிதசாயந்தான.
கருகிறகமஞருனமேகககாரதஞரிததுவாங்கித
நிருகிறததமையககாளகஞசகமெனனசசோததி
வெரிதறபபிவகுமெனபுதண்டெனவெகிததுக்கொண்டான
மருமலாததுளவமாயேனாணவமயககநதீரததான்.”

காஞ்சிபுராணம்

“குறளாயனுதிமூவடிமணகொண்டெடுகிழவலரு
நிறலானளநதமாவலியைசசிறையிறபகிததுவியந்தாண
யிறவேசவடடிவெந்நெலுமடையெழிறகவகாளப்படையென்ன
வறவோகமுததககைககொண்டவகஞானநிறுவுருவம.”

கங்காளமூர்த்ததயேகம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்தெட்டாவது கேசவார்த்த மூர்த்தி.

—

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவ
ஞ்செய்தனா அரவாபரணா அசகதன செய்யும் அருகதவத்திறகு
அகமவிழாது அவருக்குப் பிரசன்னமாய் “ விண்ணுவே! தேவாகராக
ளாலே நீர்ததற்கரிய வல்லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அ
வர்கள் யாவனாயும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாவித
தோம மாயன் எனறினியுனபெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்
புறமகைய ” எனத்திருவாயமலந்தருளி அகதாததானமாயினா.

நிநநாவுக்கராகவாயிகள்.

“ எரியலாலுருவயிலலையேறலானேறலிலலை
கரியலாற்போவையிலலைக்காண்ட குசோதியாகருப்
பிரிவிலாலமரர்கடபுப்பெருகதகைப்பிரானெனநேததும்
அரியலாந்நேவிலிலைபணையாறனாககே.”—எனவும்,

இரட்டைப்புலவர்.

“வருக்கைததடம்பொழிலாமாதையயாக்குமாசொன்றில்லா
முருககொத்தமேனியழகியநாதர்க்குபூச்சரவத
திருக்கைக்கமலவானுக்கிநீநத்தேவியனநேவ
அரிக்குப்பொருகையிடுகெவோதமமதிலின்மையே ”— எனவும்,
காசிகண்டம்.

*ஆற்றல்வருவாட்டடனகையவுணராது மகன்வி சுப்புதனிபுரக்கு
மமாராது, மாத்தரிதாயெவ்வுயிரக்குமயக்கஞ்செய்யுமாயைகினக்கனி
த்தனமெம்மிடப்பானியே, பூற்றிருத்தாறவொழுக்குத்தவத்தாரோ

23 வெணகடేశ முதல்.

யுனையிகழ்த்தோ மொமயிகழ்த்தோ மென்ன வோதி, யேற்றையிருங்
கொடியுயாதத செக்கா வேணி யிறைவலுயா தடங்கயிலை யெய்தினா
னே. — எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுள்ளே விஷ்
ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அதற்கையபேற்றினையடைந்த அசுரதா சிவபிரானாது திரு
வுள்ளக குறிப்பினபடி பராசத்தியேயாவா, பாரியாகையிற பாவதி
யும் ஆணுருவாகையில விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றாற காளியுட யுத்த
முனையிலே தூக்கையுமாக விளங்குவா.

அகமசாஸ்த்ரி.

ॐ நம: சிவாய நம: ॥ ॐ நம: சிவாய நம: ॥
ॐ நம: சிவாய நம: ॥ ॐ நம: சிவாய நம: ॥

ஆகமஸாஸ்த்ரி.

என்கொள்கதி பரமேஸ்வரைய பரயோஜனாத தாயச தூவிதாபூத்
போகேபவாந் பருஷேஷுவிஷ்ணு கரோதேசகாளீஸமரோசதூர்கா.

ஒருகாலத்தில உமையமமையா சிவபெருமானோக்கி விர
தங்களுட சிறந்த சோமவரவிரதத்தை ஆசிரியிதது வசித்த ராதி
முனிவாகடகு அனைமனிகளையில, இறைவிபாரது தவசசெயலை
காணவிரும்பிய மெபெருமான, விஷ்ணுமூர்த்தி பாரியாபிப பினவர,
தாம் விருத்தவேதிய வழிவெற்று எழுந்தருளி, விமலையின விரதர்,
தைச சோதிதது, பெருமான தமதுஜீவடிவம், திருமால் முதல்
பாப்பதி யுருவும் பின்னாத தனது நீஜவடிவங்காட்டத் தரிசித்த
களித்தனொனவும் ஓர் சரித முளது.

ஸாவபுராணம்.

போபோகிரீகதரதாயே பதயாஸாநம்தவாஜீரம்
பாப்தமங்கராநிகமமாவை விததிப்ராஹ்மணபுருஷம். ॥

ஸமுத்பூதஸ்தூலஸ்தநபரமுரஸாநுஹஸிதம்
கடாமீக்ஷகநதாபா கதிசநகடமபதயதிவபு
ஹரஸயதவதபராதிமஜநகீஜநயடுதஸஸமதுலே
பவதய-யேபகதா:பரிணதிரமீஷாமியமுமே.

సమద్భూతస్థూలస్తనభరమూరశ్చారుహసిత ।
కటాక్షైకందపాకాఃకతిచనకదంబమృతివపు ।
హరస్యశ్చంద్రాద్భూతింజననిజనయంతస్సమతులే ।
భవత్యాయేభక్తాఃపరీతిరమీషామియముమే ॥

தீநலிம்மேறாத் தா புராணம்.

ஹரிஸங்கரயோர்க்காஸதி யுகயோர்பேதஸாலா
யேபேதபுத்யாபர்யாஸதி தெனாபுகயோர்ஹா-இத்யாதி.

స్వస్తి హేమ త్తరపురాణము.

హరిశంకరయోగ్నాత్రియసంయోజకశర్వర ।
 రేఖాపద్మకృష్ణశర్మ తతమాతాయువయోహార ॥ ఇత్యాది
 నివాసిరుచుహరంహాహారశంకరరూపితౌ
 యునామకాకృతసప్తాశ్వసూలోచనగోచరా ।
 సూర్యమందిరాదైశ్రవేనజైరవరంమమ ।
 ఇతితస్యవచఃప్రత్యాకమింతస్యమనోరథం ।
 పశ్యతాంసర్వదేనానాంతాపేకాకృతిమాపతుః ।
 తస్మాద్ధరిహరక్షేత్రమితితద్భధితః ధువి ।

பதனொத்தமுறை.

“இடமாலவலுதாழிபபாறுழாயவலபபா வலாணகொணறை
வடமாய்டுதுகிஞ்ஞலவலமாழிபீடமவலமா
னிடமாலகரிதாலவலஞ்சேநிலனுக்கெழினலஞ்சோ
குடமால்டமவலககெக்கனாயாமெவகனகததனுக்கே.”

சேசவாத்தியா தத்யேம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்பதாவது பி சுஷாட ந மூ ர் த் தி.

—

தேவதாருண முகிவா சிவபகதியிலலாராகி, யாகமே முததி
படகதவலல நற்கருமொன்று சிந்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா
மேளவிபுரிவாராயனா பரந்த வுலகி நிகழும் பலவறறையு டிறந்த
பெம்பதி யிதனை யுணர்ந்து, திருமாலத தம்பாலவரத திருவுள்ளஞ்
செய்ய, கமலகோவன கணனுதல கருத்தறிந்து கயிலையவிரியை
உடைத்து, திருநகர்தேவா விடைபெற்றுத் திருச்சாந்தானத்தினுட்
சென்று சிவபெருமானைப் பணிகது சீர்க, விடையூதி விருப்புடன்
வினவிவைக கைப்பற்றி யெழுந்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளி
வந்து “மாதவ ! முன்கொருகால நீ கொண்ட மோகினி யருவை
யீண்டெய்துக” என, பன்னகசயனன பணிமேற்கொண்டணியிழை
யா யப்பொழுதே யாயினன மாலென்னும் பெயருக்கேற்பத் தமது
திருவுருவைகண்டு மாலெயறுமபடி அம்பிகாபதியும் அவவரிவைக்
கேற்ற ஆடகசினோஷ்டராயவடிவேற்ற, கபாலமுஞ் சூலமுங் கையிற்
பற்றித் திகம்பரராயப் பிஷாடநத திருக்கோலங்கொண்டு, முகி
வா வாசமாகிய தாநுவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடன் கணனினர்.

அிச்சமயத தருத்தவத்திருநத அநதணர்குழாம அரிவையைக்
கண்டு அறிவழிகது தவநெறிதவறி அவநெறிகொண்டு காமவிருப்ப
மேலீட்டாற பினொருடாகது, விளக்கைக்கண்ட விடமில் போலத்
தன்புறுவாராயினர். இத்தகையமாயையியற்றும் வலிதந்து மாயனா
கிய மோகினியை மகாதேவன்பிரிந்து, கையிறகொண்ட பரிகலத்தி
லையமேற்பார்போல முகிவா வீதியிற் சென்று பண்ணைசையோடு

உள்ளாளக்கீதம் பாட முரிபன்னியர் கேட்டு, அவ வினிய வோனையுடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயிலவந்து பெருமானுடைய பிஷாடநத திருக்கோலத்தைத் தரிசித்துக் காமததுயரிற் கட்டுணைவருந்தினா. அரிவைபா சிலா ஐயனையணையுமபடிபிராததிததனா பெண்கள சிலா பிசசையிடனா கன்னியாசிலா காமநோயா, கலையவிழநதனா. மாதாக்கள சிலா வணிகமுனறனா. நகைகயா சிலா காணமழிந்தனா. எம்பெருமானது திருவினையாடலால மாமாயாசார விதைபோல் அம்மாதரிடம் நார்பததெண்ணாயிரம் புதலவா அ காணத் துதிததனா.

அப்பினனைகள் பிஷாடநதாததியைப் பணிய, புராரி “ எம்மனோகதி தவஞ்செயக” எனவிடுத்தது, நகரின் புறம்போகதனா முகிலனாமோகிககசசெய்த மேகினிமுதல்வனையடைய, பினவந, பெருநதவத்தினா தததம்பெணடினா யவாவிசசென்று கண்டு, நமனைவிமாரும இததிகம்பரானுல காண வண முதலியவறறைக கழறி, னா போலுமென்று கருதி “ நாமொரு பெண்ணுற தவமழிந்தது காபாசத்திற் கட்டுண்டோம். நம்பனனியா ஒருவனமாயததிற கறபிழ்தனா” என்று பேசிக்கிலேசித்தது, தமது தவநிலையை மாயனாக்மாய, ததும், தம் பனனியா கறபை யழித்ததும் சங்கரனையென்று தமது ஞானத்தாலுணர்ந்து “ பெருநதவமழியினும் பிராயசசித்தஞ் செயலாம்; கற்பழிந்ததே கற்பகாலமும் காசினியோர் கிரதிப்பரோ” என கழறி, பிஷாடநா பினசெலலும் பெணடினாக் கூவி, “ யாவாபிசெய்கினதீர்? கற்பழிந்தவர் கடுதழுவழுமிக் காயத்தை யெழுத்தல் கடன்; அன்றேல் உமதுநாயடையின்” எனறனர். காரினமார் கணவர்கழறிய மாற்றத்தைக் கருததுட்கொண்டு கண்ணுதனை பிரியக் காலெழுது பின்தொடருகையில், கருணாமூர்த்தியின திருவருளால், உம்பர்பெருமா னுருவைபுட்கொண்டு ஒருவாறு மன திரும்பி ஊர்சொந்தனர்.

பிஷாடன மூர்த்தயேகம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

முப்பதாவது ஸிம் ஹக்ந மூர்த்தி.

இரணியகசிபனென்னு மியறபெயருடைய ஒருவன் அகரகு
லத்திறஞ்ஞெறி, தமதுகுலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்தது “ஆசிரி
யனே ! யாவாவணங் கித தவஞ்செய்தால அடைதற்கரிய வரம்பெ
ற்று, வரம்பிலலாக்காலம் வலிமிகுந்தவாழலாம்” என, அதற்குக் க
கிரன் “அரவாபபணனைமனறி யத்தகையவரததை யளிப்பா யா
வா?” என்று, அப்பாமனைப்பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித்
தனதுலகுசார, இரணியகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை இதயத்தி
விருத்தி எண்ணிலகால மியற்றிய தவத்திற கிறைவாமகிழந்து “யா
து வேணவேது” என, அகரன் “அண்ணலே ! பிருதிவுமுதலிய ஐம்
பூதங்கள்-ஆயுதக்கருவிகள்-வானவா-மாதுடா-பறவை-விலங்கு முத
லிய பிரானிகள் இவையொன்றினாலும் இரவிலும் பகலிலும் இறவா
வரம்பேணமே” என நேறப், எம்பிரான் “அவ்வந்நேயாகுக” என
வர மருளினா.

நூன்பெற்ற வரத்தினுற நருக்கெயதிய தானவன், கால்வ
கைச்சேனையுங் கடலபோதகடடிககாசினிமுழுதினுக்குங் காவ
லுஞ்ஞன். தேவரமபையா சித்தமாதா இயக்கஸ்திரீகன முதலானார்
சாம்பையிரட்டப்பணித்தது, இவ்விருமுதலிய வெணடிசைக காவலர்
வந்து நாடொறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து,பிரமன் தன்
பெயர்கேட்டுத்தோறு நடுகருமபடி, கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்
தியாதர் முதலானார் சித்தக் திகைகைச் சென்கொல்செலுத்தினன்.

சென்னைப் பதிப்பு. 80 மெட்ரிக்ஸ் ரூபாய்.

பாசனத்திட்டம்

தேட்ட இணியகசிபு கோபங்கொள்கையில் நாராயணன
கவடிவுஞ் சிவகவடிவுகூடிய நாரீங்கமாகத் தூண்பிளந்துகொ
ண்கி வெளிவந்து, அததானவததலைனைத் தனமடியிலிருத்தி, நகங்க
ளால் மாபைப்பிளந்து குடரைப்பிடுங்கி அகனுடனருமபோராற்றி,
இரவுககும் பகலுக்கும் இடையாகிய சாயுங்காலப்பொழுதில் மேலி
டகி, ஒருதுனியுநிரமும் கீழ்விழாமற் கையிலேற்றும் வாயவைத் தம
பருகி உயிரமாயத்தனா. (அவனைச் சங்கரித்தகாலத்தையே இரணிய
வேளையெனபா) அகா னுநிரமருகிய வெறியால் அவனிமாககனை
வாரி வாயிற்பெய்து, செருக்குற்ற திருமகன்கொழுகன செயல்கண்
டஞ்சிய தேவா ஒருகொடியி லுலகமழியுமென வுட்கொண்டோடிச்
சென்று, திருக்கயிலையையடைந்து திருக்கதிதேவராற் சிவபிரானுக்

குணாப்ப, பரமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகாந்து, இருசிர
மும் இணையில்லாச்சிறகும் கூரியநகமுமுடைய எட்டுக்காலும் கடுங்
கோபமுங்கொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாரசிங்கததைநண்ணிஇடி
முழக்குபோலினாந்து உதிரவெள்ள மூறதெடுத்த தோடச சிங்கச்சிர
ததையும் கைகளையும் கறித்துத்தள்ளி மேலுட்காந்து சிங்கத்தின்
சருமததையுரித்துத் திருமேனிமேற்போலையாகக்கொண்டு வெள
ளிமலையை யடைந்தனா. விண்டு பண்டையவுணாவுதோன்றப் பரம
ணப்பூசித்து வைகுந்தமுற்று வாழ்ந்திருந்தனா.

நாரசிங்கத்தின் சிரததையறுத்துத் தலைமாலையிலணிந்ததா
கவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபிண்ச சங்கரித்த நாரசிங்கத்தின் இறு
மாபபைச சரபரூபமேற்று நாசஞ்செய்தமைபாற சிவபெருமான
ஸிமஹநமோத்தியெனப்பெயருற்றனா

அதமமருணாஸாரபாயருஷிபாதவே. — நக்வேநர்

ஸநதி! —தைத்திரீயகம்.

ஹரிகஹநதமறுயந்திதேவா: விஸ்வஸ்யேஸாநஞ்ஞஷபமமதீநாம
ஸ்கந்தபுராணம்.

ஹரிமஹநதஸாரபம விஸ்வஸ்யேஸாநமீஸுவரம

அறுபாநதிஸுஸாஸஸாவே நமோவாகஸையஸஸஹாதருதம.

காஸிகண்டம்.

புராஹிஸ்யகூரிபுரதைதயராஜமமஹாபலம்

ஹதவாதருதிராபாக பரமததமயாசித ஸுஸா .

ருதா ஸாரபருபேண கரஸிமஹமபீடயத

ந்ருஸம்வேத: த்நபுராணம்.

ததோக்குஸிமஹமாலோக்யசங்கரமபகஸாஹஸ .

தக்குஸிம்ஹூரிரோயாவக் கைஸாசேததுமஸமுதயத : ! இத்யாதி !

ஏவமஸாஞ்சககொனதௌ மஹாரணஸமுததருதௌ

விலோகயவிபுதாஸஸர்வே மஹாபயமுபாலயு : ! இத்யாதி !

க்குஸிம்ஹாஸபௌதருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மஸுஸாஸஹ

துஷ்டாவபரமபரீத : கொனக்குதாஜவீதத :

ஸாஞ்சலாபுதாயஸாஸாபருநதகமோளிமாயா
 லீலாயமாநசரணாபுஜபலலவாய
 ஹேலாவலேபபரிபூதநாஸிமஹாமஹேள
 லீலாபராயஸாபாகருதயேநமோஸது.

ருஷ்ய — கதமதேவ ஸாவஸ்து கத ஸுஷ்டிஸதிதயந்தகாரக : ஸரபா
கயமமஹாகோரம விகருதமரூபமாஸதிந ஸுத : ஸ்ருணவந துருஷ
யஸஸாவே-இதயாதி ஏதாவது கதவாபகவாநஸவீடமநரகேஸரீ அபா
ரமேககரணே ஸமாபயாதயமதிகமஹரி தத ஸுதயகதவாநவிஷ்ணு
ஜீவிதமஸவாபராதத ததவகதரம்தஸயகருதநிஞச ஹருதவாஸரபவி
கரஹ அதேநதரியதவமகமதவீரபதர : ஸுஷ்ணுததத

శృతిః తెలియకము.

హరింహరంతంగరభం విశ్వస్య శాసమీశ్వరం ।
అనుయాంతిసురాస్సర్వై నమోవాక్యైస్సహదృతం ॥

పురాహిత్యకృపుం దైత్యరాజంశుభంబలం ।
 మాతాతమ్రధిరాపాన ప్రమత్తంయాదితఃసురైః ।
 రుద్రఃశరభరూపేణ నరసింహమపీడయత్ ॥

తతోన్మసింహమాతోక్యచంక్రమ్యఘనసాహసః ।
తస్మిన్మహారోయావన్నైశ్చైత్త్రంసముద్యతః ॥ ఇత్యాది ॥

నివంసశూలచక్రాతౌ మహారణసమద్ధౌ |
విలోక్యవిబుధాస్సర్వ మహాభయముపాయయః || ఇత్యాది
స్వసీంహశరభౌద్భిష్టౌ తతోబ్రహ్మసురై స్సహ |
తుష్టావపరమప్రీతిః కరాకృత్వాంజలింతతః |

స్కాందపురాణం.

శూలాయదాయసురబృందకమోళిమాయా |
లీలాయమానచగణాంబుజపల్లవాయ |
హేలావలేపపరిభూతస్వసీంహరంహేలా |
లీలాపరాయశరభాకృతయోమహేస్తు ||

బ్రహ్మండపురాణము.

ఋషయః | కథాదేవః సర్వజగన్సృష్టి సీత్యంతకారకః |
శరభాఖ్యం మహా ఘోర వికృతయాపమాన్యతః ||
సూతః || శ్రుణ్వంతు ఋషయస్సర్వైః ఇత్యాది
ఏతావదుక్త్వా భగవాన్ సప్రదంసరి కేశరీ |
అపారమేకకరణైః సమాప్యాత్యంతికంహరిః |
తతః సంతృప్తవాన్విష్ణుజీవితంస్వాపరాధతః |
తద్వృత్తంతస్యకృత్తించమృత్వా శరభవిద్రుహః |
అతీంద్రియత్వమగమద్వీరభద్రః శూరా తతః ||

కాశీపురాణమ్.

“అన్త్రువీరన్ త్రిరువధి పుణ్ణిగీణలొలొమకయీరణువె
కొన్త్రొసిరుమ్రుతతిరమ్రువకొమెపేరొబ్బుమెత్రితొధరశ
శెరీర్రుతిశ్శెరుకరుగమడకలొవీశెరుత త్తరీకొణ
దొన్త్రొరువణకణమ్రుతనిత్తవుడెయొణశాపత త్రిరువురువమ.”

ఋషిమధురకేతవ్రాతతయేనమః

31 சாந்திராமன் முத்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

முப்பத்தொன்றாவது சண்டேசா நுகர் ஹ மூர்த்தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூவம துமார்க்கடவுள்குரபன்மனைச
சுகரிகு நீமித்தம தெனறிசைநோக்கிச் செலவாகையில், பரமபதி
யாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களு ளொன்றாயும், ஆசாரிய
சுவாமிகளின் தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள துமான திருச்சே
ய்நூலில் பெதியாகுலத்திற காசிடகோததிரத்தில ஜனித்த யஜ்ஞ
தத்தன் என ஞெருவ னுள்ள. அவன் மனைவி பெயர் பத்தினி. அவ
வருவருக்கு சற்புத்தராக விகாரசநுமர் எனபா திருவவதாரஞ்
செய்தனா. அவர்க்கு ஜனமாதர அறிவுத தொடாசசியால வேத
வேதாக்கங்களை யாகாபுலு மோதா துணரு மறிவு ஜனித்தது. அவ
ருக்கு ஏழு வயதிலேயே, தாய தந்தையர் உபநயனஞ் செயவித்தது,
தக்க ஆசிரியரைக் கொண்டு வேத முதலிய கலைகளைக் கற்பிக்குமுன்,
நாமே யறிபுந திறமுடையோரா யிருத்தல கண்டு வியப்புறறனா.

அவ்வீசாரசருமா அளவில்லாத வேதாக்கங்கன்ற உறப்படும
உண்மைப் பொருளெல்லாம் சாவலோக சரணயராகிய சிவபெருமா
னது திருவடிகளே யென்றும், சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம்-
அதக்கிக மென்னும் பஞ்சகிருத்தய காரணமாக ஆநந்தத்தான
டவம் புரியும் எம்பெருமானே நமமை யாளாக வுடையா னொன்றும்
உண்மையறிவு தோன்றுவதால், சுவானமாக்களிடத்தும் அன்பின்
வழி யொழுகிவருககாலத்தில், ஒருநாள அவர் தம்மோடு வேதாத்தி
யயனஞ் செய்யும் அந்தணசிறுவரோடு அவ்வூரார் பகநிலைகளு
டன் உடிக் செலவாகையில், ஓர்நிழப்பக ளொன்று அதனை மேய்

பபுனைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன சிறிதும் அஞ்சாமற கோலினால் அதனை நன்றாய்ப் புடைத்தான அதுகண்ட விசாரசுருமர் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விஷயங்களை ஐயம்-நிரிபு அறியாமை யாகிய முக்குறறங்களுந் நீங்கத் தெளிந்தோ ராதலின் மனம் பொறுராகி அவ்விடையனபாற் சென்று, பசுக்கள சமஸ்த தேவர்களும்-நீர்த்தங்களும் முநீரர்களும் - கணங்களும் பிரியாது சூழத்திருக்கும் உறுப்புக்களை யுடையனவென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற சூரிய பஞ்சகௌவியங்களைக் கொடுப்பவையென்றும், 'வசாதனமாகிய திருவெண்கீற்றற்கு மூலம் அஹநின் சாணமென்றுங் கூறி, அப்பசுக்களைத் தாமே மேயக்க விருமி, அவ் வாயனை கோக்கி "கீயிப் பசுநிலையை இனி மேயக்கவேண்டாம், யானே மேயப்பேன்" என்றா. ஆயன அஞ்சி வனங்கிச் செல்ல, விசாரசுருமா அவ் பசுக்களின் உரியாரதாங்கிப்பெற்று, சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கையிலும் நிறைவாகிய புலலுள்ள விடங்களிலும் மேயத்து, நீர்க்கட்டி, வெயில வேனையில நிழலிலிருக்கச் செய்து, அருணன் அஸ்தமயமாகுமுன் அவ்வா லீட்டிற்றகனுப்பித் தமவ்விசேருவா. இதனால் பசுக்கள அழகோடுபெருகி மிருத்யாகப் பால பொழிந்தன. பசுக்கட சூரியா முன்னிலும் அதிகை கறத்தல கண்டு களித்தனா. அவை விசாரசரு மனாச சிறிதேனுப் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவரைக் கண்டவுடன் மடி கரத்து பால பொழிவதுமா யிருந்தன.

அதன்பின்னா, சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுந்தகுதி யுடைமையைக்கருதி, அப்பெரியார்க்குச் சிவாசசனையில் அததியந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றங் கரையிலுள்ள ஓர் மணத்திடடையில் சூத்திரமாத்நீர்க்கீழ் மணலினாலே ஒரு சிவலிங்கக் குவித்து, கோயில-கோபுரம்-மதில முதலியவை உருத்து, பலவகைப் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவாசசனை செய்து, புதுக்குடங்கள் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள மடியைத் தீண்ட அவை களைத்தப் பால பொழியும்; அதனை யபிடைக்கஞ்செய்வா; தனக்குக் கிடை

யாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநஸீகமாகச் செய்துமுடிப்பா ; இப் பூசையைப் பெருமான அவவிலிங்கத்தினினை நனபோ டங்குகிரிப பா , பசுக்கள் இதனா குறையாமல முனபோலவே வீட்டுக்கும் பால் கொடுத்தவந்தன இதனைப்போலவே விசாரசருமா கெடுநாள சிவா ராசனை செய்துவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையா யஜ்ஞத்ததனை வருவித்து “உண்பிள்ளை பாலைக் கறந்து வீணை மணவிற சொரிந்து விளையாடு கின்றானாம்” என, யஜ்ஞத்ததன “நான் அறியேன , இனி அவ்வாறு நடந்தால் அக்குற்றம் எனதே” என்று வீடுசென்று, மறுநாள் உதய ததி லதைச் சோதிகக் வெண்ணி, விசாரசருமா பசுமேயக்கச் செல் லுகையில், அவர் அறியாமல பின்னொடங்குதுசென்று, அவர் மண்ணி யாற்றின் மணற்றிடழற் போனது கண்டு, அருகிருந்த குராமரத்தி லேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமா வழக்கம்போலஸநானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுத லியன் வகுத்து, திருப்பள்ளித்தாமஞ் சேகரித்துவைத்து, பசுக்களி டங் குடங்கொண்டுசெல்ல, அவைசொரிந்தபாலைக் குடத்தோடு வை த்து, சிவாராசனை முடித்து, பாற்குடங்களை யபிடைக்கஞ்செய்தனா. குராமரத்தி லிருந்த யஜ்ஞத்தத்தன் அதுகண் டிரங்கி வினாநதோடி வந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி, விசாரசருமா முதுகி லடித்த னன். அவர் மனம் சிவாராசனையி லமுரதியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை யஜ்ஞத்தத்தன் தான் பலமுறை யடித்தும் அவருண் றாமை சிவாராசனையாலென றறியானாகி, மிக்க கோபித்துப் பாற் குடங்களைக் காலா விடறிச் சிறந்த, உடனே விசாரசருமா அதுகண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் எனப் தறிந்தும், அவன் செய்தது சிவாபராத மாதலின், அவன் காலைத் துணிக்கக் கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலை யெடுக்க, அது மழுவாக, அதனாற் காலகளை வெட்டிச் சிவ பூசையின் சேடத்தைப் முடித்தனா. சிவபெருமான இடபாருட னாய் உமாதேவியுடன் தோன்றினா. விசாரசருமர் பேராந்த முட

(100 6 90)

82 நவீன முத்தி.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறறம்பலம்.

முப்பத்திரண்டாவது தக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான ஸ்ரீ கயிலையகிரியிறச்சகலதேவாகளுமநீறைநது
தங்கடங்குள இஷ்டகாமியங்களை விருமபியாகுபபெறுமபடி திரு
வோலககங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியா எழுந்த
நச்சினையிணையடிபணிந்து “ எம்பெருமானே ! எனக்குறற தாக்ஷி
யணி பென்னும பெயரும், தேவரீரைப்பணியாத அததக்ஷுறற பேர
ஷித துவந்தவுடனும மாறுமவண்ணம் வரமவழங்குக ” என விண்ணப்
பிக்க, மஹாதேவா மகிழ்ச்சியுற்று “ மாதே ! மலமன்னன மகளாக
நீனைப பெறக கருதி நெடுநாளாய விடாததவம் புரினினுன.
அவனபா லுற்று வளாக யாமவந்து மணஞ்செய்வோம் ” என்றரு
ளிச்செய்தனா

அமமையா அவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து
கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையையடைந்து
அவவாறே அருந்தவமாற்றம் அசலமன்னன அவாநிரம்ப ஓாதடாகத்
தில், தாமரைத்தவிசினமேற குழங்கைவடிவுகொண்டிருந்தனா. பா
வதராசனபார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றத தவப்பலன்கைகடியதென்றுட்
கொண்டு, அககுழங்கையை யெடுத்தகொண்டு மனையையடைந்து
மனைவி யாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்த வரலாற்றைக் கூற,
மேனைபோஷித்தவந்தனா. அமமையா ஐந்துவயதுமுதல தவச
செயவிலிருந்து சங்கராண மணந்தனா. (வித்தாரம கல்யாணகந்தா
த்திற்கான்க). இதுதீர்க்க:

எமதன்னையா நிவவாறு தவத்திருக்கையில், பிரமபுத்திராகளா
பிய சநகன - சநந்தனன - சநாதனன - சநதருமாரன எனனும் முனி
வா நால்வரும் வேதவாராயசசிசெயது முடிதது, பலவகைதவங்களை
பாறறி, மீண்டும வெள்ளிமலையை யனுகி ஆண்டு முதற்பெருங்காவ
லாகவுள்ள தீநுநீந்தேவனாப்பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சநரி
தியுடசென்று, கணகளாரக கண்ணுதலைத் தரிசித்து, சாஷ்டாங்க
மாகததண்டஞ்செயது, கரமிணடையுஞ் சிரமேற்சோதது, “அருட
கடலே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சி செய்தும
அடியேங்கள் அகமஅலைந்துகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியா
களை கடைத்தேறுமபடி அவவேதத்தின் உட்கிடையாக வுள்ள
பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனா. அவ்
வாகுகிசைந்த சங்கரா “இவ்விருத்தி” என்றியமப, அவர்கள் அண
னலாரது பங்கயப்பதத்தினமீழத் தவகியிருந்தனா.

அப்பொழுது அரவாபரணா நந்திபகவானேவினிதது “எம
மைத்தரிசிக்க எத்தகைய தேவாமுதலானா ஸ்யதினும், சநந்தானத
துள விடவேண்டாம. மதனன் வரில வரவிடுக” என வாயமலாகது
வாயிவிறசெல்ல விடையளித்தனுப்பி, விடையூதி முகிவா விருப்
பினபடி சிவாகமங்களிற கூறப்பட்டு திரிபதாரத்தங்களாகிய பதி -
பக-பாசலட்சணங்களைவிளக்கி வெளியிட்டனா. சநகனாதிபா “சந
கரா! எங்கனமனம் நிரிந்திருப்பதாலாவையொடுங்கும் அடைவாக
ஞானோபதேசம் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா. தரிப
லாபுரங்கள் எரிபடப்பொடித்த பரசிவன் குறுகைகோடடிக்கூறு
வதொன்றுமில்லாய் “அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று, சடா
டவிதாங்கிய முகிவாகட்டுச சாதறவேண்டி, திருக்கா மொன்றைத்
திருமார்பிறசோத்து சீழ்நீந்தி காடடி முகிவாபோல ஓர் க்ஷண
ப்பொழுது கிஷ்டகூடி கின்றனர். அதனால் அவர்கள் நால்வரும்
மனமொழிந்தி ஞானகிஷ்டுனர்ந்து, பேரின்பப்பெருக்கிலமுத்தி, தங்

கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனா. (அதுகாலையில் அமரா மன்ம தனையனுப்ப அவன் ஐயனமேல் மலாககிண தூயச சாமபராய மாய் ந்தனன. விததாரம காமதகனத்திறகாணக.)

சிவபெருமான் யோருகீகி “முரிவிகாள்! நீங்கள் முன்னிய வகையே நீஷடை யனுஷ்டித்து நீழிவாழுதி” என்று தம திசசை பபழ யேகவிடுத்தனா. இறைவா தக்ஷிணதிசையைநோக்கிச் சநக னாதி காளகு மஹருஷிகடகு உபதேசித்த அவசரம தக்ஷிணமூர்த்த மெனப் பெயாபெறும.

கந்தபுராணம்.

“ இருவருமுண ராவண்ணலேனவெள்ளெயிறியாமை
கிரநியாநந்தகோழினைத்திமீமுரத்திறசோகொள
கரதலமொன்றுசோத்திமோனமுத்தினையைக்காட்டி
யொருகணஞ்செயலொன்றினறியோருசெயவாரி னுற்றான.

இனையதோராதனமைகாட்டியெம்பிரானுணாததககண்டு
சனகனே முதலாவுள்ளோராதவலருஞானபோதம
பனுவலினளவனறெனனுமபானமையைத்தெரிநதுமுககட
புனிதனதருளாற்றத்தமபுநதியினெடுக்கமபெற்றா.

தற்பரணினையவாற்றாற்றாபதருணருந்தனமை
யற்புதஞானபோதமனித்திடுகணமதொன்றின
முற்படுகமலப்புத்தேனமுதலியவமராககெலலாம
பற்பலயுகங்கள்சென்றபிறாககிணிப்பகாவடுதனனே. ’

தக்ஷிணமூர்த்தயேசும:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்துமூன்றாவது யோகதக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான தக்ஷிணமூர்த்தமாகச் சநகன-சநகதன்ன-சநா
தன்ன சநற்குமார நென்னும மகருஷிகள் நாலவாகும், பதி- பசு-
பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தஞான்று, அமமுநிவா “அழகனே!
அழியேங்கள் அகமகனறிருத்தவி னவைமொடுகுமவண்ணம் அரு
ளபுரிடவேண்டும” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அநதண்ணே!
உடலமுதலியயாவும் அழிபொருளெனவும் ஆனமா ஒன்றே அழியாப
பொருளெனவுமறிந்து, ஞானத்தைக் கிரகிக்கவேண்டி நிரா மோட்ச
சாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவலிஷய
ங்களைத் தெளித்தலும், அஷ்டாங்கயோகங்களைச் செய்தலும் வேண்டும
யிலா யோகமாவது ஞானநிதியகன்மேந்தியங்கள் ஒன்றோடொன்று
கலத்தலெனவும், மற்றுந் திலா ஆனமாவுடன் கூடுதலெனவும்,
வேறு திலா பிராணவாயுவும் அபானவாயுவும் சேருதலெனவுஞ்
செய்யுமா. ஈண்டெடுத்த விவகரித்த இவையெல்லாம் முழுவிலாத
யோகசாதனமாகாட்டா, ஆனால் சீவானமாவும் பரமானமாவும்
இரண்டறக்கலத்தலேயோகம் அ. தெவவாரொனில, புறக்கரணங்களை
அநதக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆனமாவிலொடுக்கி உத்தம
மாகிய ஆனமாவைப் பரத்திறசோபிப்பது. யோகடபயிற்சியிற் பழ
கினுலன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. தசவாயுகங்களைப் பந்தி
ததாலன்றி மனம் ஒருவழிகிலலாது. சடங்க யோகசாதனத்தாலன்
றிக சத்தியத்தை யுணர்தலருமை. ஆதலின் அதற்கைய யோகத்
தைச் சாற்றுவோம் கேட்பீராக :—

35. யோகநக்ஷத்ராபூதம்.

இயமம்-நியமம் - ஆதனம் - பிராணாயாமம் - பிரத்தியாகாரம்
தாரணை - தியானம் - சமாதி என ஆஃ தெனவகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொலலாமை - சத்தியவசனம் - களளாமை - பிறா
பொருளிச்சியாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்

நியமம்—தவம்- பரிசுத்தம் - தத்துவதூலாராயசசி - மனமுந
திருத்தல் - கடவுளவழிபாடு.

ஆதனம் எனவகைத்து. அவையாவன:—தொடைகரும முழங்
காலுக்கும் நடுவே யிரண் னெள்ளுகாலையுஞ் சோத்து இறுமாகதி
ருத்தலாகிய கவததிகம் - சகரப்பக்கத்தி வீருகாற்பாட்டையு மாற
வைத்து அவவிருகாற பெருவிரலையுங் கைப்பிடித்திருத்தலாகியகோ
முகம்- இருதொடைமேலும் இரண்ணெள்ளுகாலையும் மாறித் தோன்ற
வைத்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில இடக்காற பாட்டைச்
சோத்தி யிறுமாப்புற றிருத்தலாகிய வீரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சேவனிட
த்திற பாட்டைவைத்திட முழங்கையை முழந்தாளிலவைத்து அவ
வீருபத்தையு மிருகையால இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலா
கிய பத்திரம் - இடக்காற்பாட்டாற சேவனியையழுத்தி வலக்காற ப
ரடு அப்பாட்டின்கீ முந்த வீருத்தலாகிய முததம் - முழங்கைகளிர
ணமே உகதிப் புறத்திலுமுந்த, புலியிற கையூன்றிக காலநீட்டித்
தலைகிராதிருத்தலாகிய மயூரம்-சுக்கும் திடனும் எவ்வாறிருக்கின
எயதுமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சுகம் எனப்பனவாம்.

பிராணாயாமம்— பிராண வாயுவை இசைக பூரக குமபஞ்
செய்தல்.

பிரத்தியாகாரம்— உபாதியைக்கி உண்ணுகருவது.

தாரணை— கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபிஇவற்றி
லொன்றிற் சந்ததஞ் சித்தைவைப்பது.

நியானம்—ஐம்புலங்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி,— மேற்கூறிய இமய நியமாதிகளைப் பொருந்தி, கழ
முனை முதலாகிய நாடிகடருக காரணமாகிய நாபிக்குக் கீழுள்ளதாய்,
கிழங்கின நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திராயிரம் நரமபுகனில், வலமும்
இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனை
யில் அடக்கி, அச் சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந
தஸ்தானம் வரையில் இரு கிணையாகவும், அதற்குமேல் பிரமநதி
ரம் வரையில் ஒரு கிணையாகவும், மூலாதாரம் - சுவாதிடடானம்
மணிபூரகம் - அநாகதம் விசுத்தி-ஆஞ்ஞையாகிய சூறதார சக்கிரங்
களையும், அதற்குமேல் நாலுச்சகிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரம
நதிரம்வரையில் சூறதாரதேவதைகளைச் சுகளமாகவும், அப்பால
துவாதசாதத்தில அசல ராகியும் அமேய ராகியும் அதுல ராகியும்
குடசுமராகியும் மஹா னாகியும் ஞானக கிரியாசத்தி சரீரி யாகியும்
வியாபக ராகியும் சத்திமா னாகியும் மலரஹிதராகியு முள்ள பாசிவ
முர்த்தியை நீட்டிகள மாகவும் நியானித்தலே சிவயோக மென்னுஞ்
சமாதியாம்” என நிறுவகையாகத் திருவாயமலாரதருளி, இறைவா
அமமுநிசிரோஷடாகன அறிந்தகொள்ளும்படி திருவுள்ளங்கொண்டு
தாமே சிறிதுபொழுது அதற்கைய கிலையினின்று உணரத் துவித்தனா

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்தது ஒழுகப்பெற்ற சுகன-சக
ந்தனன-சகாதனன - சநற்குமாரனென்னும் முகிவா காலவரும் முன
னோனது முண்டகப்பதத்தை வணங்கி விடைபெற்றது தமவிரும்புப்
பின்படி சென்றனா, சிவபெருமான, பிரமபுத்திரர்களாகிய இருடி
யர் காலவரும் எளிதினுளரும் வகையாக யோகமுறையைப் பயிற்சி
னமையால், யோகதக்ஷிணமூர்த்தியென்பதோர்திருகாமமெய்தினர்.

யோகதக்ஷிணமூர்த்தபேகம் :

34. வினாயகர்

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்து நான்காவது வினாத்தகையினு முர்த்தி.

சிவபெருமான பகதாறுகிரக காரணமாகத் திருக்கயிலாயகிரி
மல, தஷிணமூர்த்தகொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில், துமபுருநா
ரதா ககாமுதலிய ருஷிசிரோஷ்டாகள இசைஞானத்தை நன்குணர
வும், சமவேதத்தை வினையிலேறறுப்பாடவும், தங்கடகு அருளபுரி
யவேணமெ னன்னுங் கருத்துட் கொண்டோராய், கயிலைமலையை
யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப்பணிந்து கைகூப்பிக் “கடவுளுயகா!
அடியேங்கடகு வீணாகானத்தை வினக்கியருளவேணமெ” என்று
விண்ணப்பித்தனர்.

அமபிகாபதி “அகதணரோ! அவ்வாறே யாகுக இருந்திரா,” என
ப்பிணவருமாறு அருளிச்செய்யத் தொடங்கினா.

“கீரிலே கிறற லமுகுதல வேத நிலமயககும்
பாரிலே கிறற லடிவீழத் னேயமரப பாறபடலகோ
ணேரிலே செம்பகை யாரப்பொடு கூட மதிரவுகிற்றல்
சேரின்னார் பணக னிறைமயக் கப்படுஞ் சிறநிடையே’ —
நனறபடியே மேற்குறிய விலக்கத்தக்க மாணகன் வினாதண்டதிற
காகா. அவற்றைக்கொண்டால நாலவகை இசைக்குறறத்தை யுண்டு
செய்யும். கால்வகைக் குறறமாவன. —

“செம்பகையாரப்புக்கூடமதிரவு.

அவற்றன்,

சேம்பகை யென்பது பண்ணோனாரா
வினப்பமிலோசை யெனமனாபுலவா.

ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவீறநதிசைககும்.
 கூட மெனபது குறிவுறவிளமபின
 வாயவதினவாராது மழுங்கியிசைப்பதுவே.
 அதிர்வேனப்படுவதிழுமெனவினறிச
 சிதறியுரைகருந ருசசரிப்பிசையே ”—எனபெனம.

பஞ்சபாரதீயம்.

“ இன்னிசைவழியதனறியிசைததலசெமபகையதாகும்
 சொன்னமாததிரையினோங்கவிசைத்திடுஞ்சுருதியாரப்பே
 மன்னியவிசைவராதுமழுங்குதலகூடமாகும்
 நன்னுதாலசிதறவுநதலதிவெனநாடடினோ. ”—
 ஆதவின மேற்கூறிய குறறங்களைப் பயக்கவல்லவாகிய விலக
 மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய வீதிககப்பட்ட மரங்களால வீணாதெ
 டஞ்செய்யவேண்டும்.

“ சொல்லிய கொன்றை கருங்காவி மெனமுருக்கு
 நல்ல குமிழுந தண்கருடனே—மெல்லியலா
 யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றா
 வித்தக யாழோர் விதி. ”

“ தளமாய்ச சமநிலத்துத தண்காற்று நான்கு
 முளதா யொருங்குன யினறி—யளவு
 முதிரா தினகாது மூன்றாங்கு ரூய
 வதுவாகில வீணாதண் டாம். ”

“ பதுமங்கழலகுடநதாடியொள்ளிபண்புண்டுநீனற
 விதியமாதண்குடையேகுமியிமெயக்கோட்டுறுபின
 மதியமாபோதிகைபுடமின முகஞ்சுவாமனெருத்தம
 விதியமாபததாக்குறுப்பென்றுரைத்தனாயினனிடையே. ”—

என்றபடியே நலமுடைய மரங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலககை
 சம்பந்தமாகவே நாலவகைய , யாழையுஞ் செய்யவேண்டும். நா

வகை யாழாவன —பேரியாழ் - மகரயாழ் - சகோடயாழ் செங்கோ
டடியாழ் எனபனவாம

“பேரியாழ் பின்னு மகராஞ் சகோடமுடன
சோபொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினா—தாபொலிநது
மன்னுந் திருமாரப வணகூடற கோமானே
பின்னு முளவே பிற” எனறபடியே நாலவகையாழுஞ் செ
யகையில்,பேரியாழுகு நரமபு இருபத்தொன்றம், மகரயாழுகு நர
மபு பதினேழும், சகோடயாழுகு நரமபு பதினாறம், செங்கோடடி
யாழுகு நரமபுஏழுந் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோழேழேற பததுடனே
நின்றபதி னுறேழு நேடுகாற—குன்றாத
நால்வகை யாழிறகு நன்னரமபு சொனமுறையே
மேலவகை நூலோர் விதி. ’ எனனு மிலக்கணத்தின்படி யா
ழிற்கு நரமபெண்ணித தொடுக்கையில், “கொடுமபுரி மயிராமபு
முறுக்கிவை நானகு நடுங்கா மரபிறபகையென மொழிப ’ எனக்கூ
றியகுறறம் நீங்கி, நரமபுகளைத்தொடுத்தது, பண்ணல பரிவட்டணை-
ஆராயதல் - தைவரல - செலவு-வினையாட்டு கையூழ் - குறும்போககு
ஆகிய கலைத்தொழி லென வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும்.
அவையாவன :—பண்ணல - பாடநீனைத்த பண்ணுகு இணை கினை
பகை நட்பான நரமபுகள பெயருந்தனமை மாததிரையறிந்து வீக்கு
தல, பரிவட்டணை - அவலீக்கின நரமபை அகவிரலாலும் புறவிரலா
லும் கரணஞ்செய்து தடவிப்பபாததல, ஆராயதல - ஆரோகண அவ
ரோகணவகையால இசையைத்தெரிதல, தைவரல் - அதுசுருதியேற்
றுதல, செலவு - ஆளத்தியேநிரமப்பபாடுதல, வினையாட்டு-பாடநீனை
த்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கையூழ் - வண்ணத்திற் செய்த
பாடலெல்லாம் இனப்பமாகப்பாடுதல, குறும்போககு-குடகச்செலவுந
துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகியகலைதொழிலால் இசையெழு
ப்பி, வராதல் - வடிததல் - உநதல் - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்
டல் - அளளல் - பட்டைஎன்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரண
த்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப் பண்பாடவேண்டும். உடற்
குற்றமாவன :—

“ கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொடிற்சையா

பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பறறெரியா—வெண்ணிலிவை
களளா நறுந்தெரியற் கைதவனே காந்தருவா

உள்ளாளப் பாட லுணா” எனற்குற்றநீங்கிய வகையாகப்பா

டுகவென்று அவற்றின உட்பிரிவுகளோடு நன்கு விளங்கத் திருவாய
மலாந்தருளி, யாழ்வாசிகளும்முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்தமைக்
கேற்ப, இலக்கியமாகத் தாமே தமது திருக்கரத்தில யாழேந்தி, திருத்
தோளிலணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினா. அது
கேட்டமுநீவா உள்ளங்களி கூந்தனா. தேவா - மனிதா - விலங்கு
புளமுதலிய பிராணிகளெல்லாம் இன்பபிகரு வாழ்ந்தன. முநீவா
முன்னோனை வீணாகாததாற் சாமகீதம்பாடித் துதித்தனா.

சிவபெருமான் வீணையினிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமதுதிரு
க்கரத்து வீணையெந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருவுருவமே வீணைக்கி
ணுமுத்த மெனப்படும்.

வீணைக்கிணு மூர்த்தயேநம ;

—————

35 காலத்தகமூர்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைம்பலம்.

முப்பத்தைந்தாவது காலாந்தக மூர்த்தி.

மிருகண்டுமூலிவர் எனபவர் முறகலமூலிவர் தவப்புதல்வியா
கிய மருத்துவநீ யென்னுங் கனனியை மணந்து, நெடுங்காலம் புத
திரரினமையாற காசிகேஷத்திரத்தை யடைந்து மணிகனனிகையில
ஸநானஞ்செய்து சிவபெருமானே நோக்கிப் புததிரப்பேற்றினை யவா
வித தவஞ்செய்ய, பெருமான பிரத்தியட்சமாகி, “ முனிவனே !
தீக்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - தீராப்பிணி - அறி
வினமையாகிய இவற்றோடுகூடிய நூறுவயதுயிராவாமும் புதலவன
வேண்டுமா ? அல்லது அழகு - நலவடிவு - நோயினமை - எமதனபு
முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது ஜீவித்திருக்கும் மைந்தன
வேண்டுமா ? சொல்” என, முனிவன் “ வயதுகுறைந்து வாழ்வானு
யினுஞ் சிறப்புதிரனே விருமபுகிறேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ
வாறே வரமளித்து அநதாததானமாயினா. பிறகு சிறிதுநாளில அங்
முனிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தி லோமைந்த
னைத் தந்தனள். தேவா புஷ்பமாரி பொழிந்தனா. தேவதுறப்பிமுத
லியனமுழங்கின. பிரமதேவன் அசுசிறுவனுக்கு மார்க்கண்டனென
நாமகரணஞ்செய்தனன். உபகிட்டானம் - சந்திமிதித்தல- அன்னப்
பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றலைம
யிர்களைந்து இரண்டாம்வருடங் காநவேநாமியற்றி, ஐந்து வயதில்
உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மார்க்கண்
டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றோந்து சிவபெருமானே உண்
மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத் தன்பு

மதிகரித்தனா. அவ்வாறிருகையில் வயதுபதினாறுகவே தாயதந்தையா இவரைப்பற்றி யெப்போதுநதுனபுறறிருந்தனா. அதனை யுணர்ந்தென்னெனக்கேட்க, உண்மையுரையாராகிக் கடைசியிற் சிவபெருமான தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே! யான சிவாச்சனைசெய்து பெருமானது பேரருளால் இயமனைவென்றுவருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்.” என்றுகூறி விடைகொண்டு, காசிக்ஷத்திரத்திலமணிகளணிகைக்கருகே சிவலிங்கப் பிரதிடடைசெய்துபுசைபண்ணி எம்பெருமானால் “இயம்பயம் நீங்குக” எனனும வரம்பெற்று, மீண்டும் பூசாகாலந்தவருது பூசித்துவருகையில் மரணகாலங்குறுகவே, இயமனதுகட்டளைப்படி ஓர் தூதனவந்து அவரதுபூசாபலத்தினுற் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சுயமீனிகரஞ்சோந்து தனதலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்ததுத தனக்கணிகராகிய சித்திராத்திராரை வரவழைத்து அவா கணக்கைவிசாரித்தறிந்து தனம்கீரியாகிய காலனையனுப்ப, காலனபோய்ப் பார்த்துத் தனனொலொன்றுஞ் சாயாதவனாய்த் திருமபிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொதித்துத் தன மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதினமீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - சூலம் இவற்றையேற்று, குடையுங்கொடியுந் தூதர்தங்கிவர, மாகக்கண்டேயனாக கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெருண்டு, நெருப்பெழ்ச்சிரித்துப் பற்களைக்கடித்துச்சிரத்தையசைத்து, “பிரமாதேவர்களும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திறபாசத்தைவீசி யீழ்க்க எததனிக்கையில், மாக்கண்டேயா பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவினிறனா. அது பொழுதில் ஆபதசகாயராகிய சிவபெருமான “அஞ்சாதிரு” என்றருளிச் செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றுந், தோன்றித் தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில இயமன் உயிரீங்கினன. பின்னாப் பூமியில் மரணுவத்தையினமையாற்பூதேவி சுமையாற்றாளாய்க் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனை

யெழுப்பினா. மிருகண்டு புத்திரராகிய மாக்கண்டேயரைச் சிர
ஞ்சீவியாககிக காலனை யடக்கியகோலமே காலாந்தகமூர்த்தமென்ப
பெயாபெறும.

கட்டளைக் கலித்துறை.

“பூமனசிரங்கணடியந்தகனகோவலபுரமதிகை
மாமனபறியலசலந்தரனிற் குடிமாபபழுலூ
காமனகொறுககையமனகடவூரிந்தககாசினியிற்
தேமன்னுகொனறையுநதிங்களுஞ் குடிதனசேவகமே.”

பிரஹ்மசிரசசேதம திருக்கணடியூரிலும், அந்த காசரவதம் திரு
க்கோவலூரிலும், திரிபுரதகனம திருவதிகையிலும், தக்ஷசமஹாரம்
திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தரவதம் திருவிறகுடியிலும், கஜாகரசம
ஹாரம் திருப்பபழுலூரிலும், காமதகனம திருக்கொறுகையூரிலும், கா
லசமஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழ்ந்தனவெனக் கூறப்படடிருப்ப
தால, இயமனையுதைத்தது திருக்கடவூரெனக்கூறுநரு முளா.

கந்தபுராணம்.

“மதத்தானமிககானமற்றிவன மைந்தனுயிராவவவப
பதைத்தானென்னொருவனனிலெருண்டானபுதிமூனறுஞ்
சிதைத்தானவாமசசேவடிதனொறசிறிதுநதி
யுதைத்தானகூற்றனவிண முகிலபோனமண்ணுறவீழ்ந்தான.”

காலாந்தகமூர்த்தமேநம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

முப்பத்தாறாவது

காமதகனமூர்த்தி.

சூர்வாண்டுகளையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன புத்திரியாகத் திருக்கோலங்கொண்டு இமோற்கீரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான சமகனாகிமுநிவர் கட்காகக் கணபபொழுது யோகத்திருந்தனா. அப்பொழுது அவனி மாக்கட்கும் அமரருக்கும் அநேகயுகங்களாயின. ‘அரசனெவவழி யவவழியககுடி’ என்றாற்போலும் ‘அவனைசந்திடி லுலகைசந்திமே’ என்றாற்போலும், எம்பெருமான யோகத்திருந்ததால் எவ்வகைய ஜீவானமாககளும் ஞானத்திற்குடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் ‘அரவாபரணன அனையோடு கூடாது யோகத்துறறு முநிவர் போன் திருந்தலின், எவரும் ஏந்திழையார இணக்கமின்றி இறை வர்போலவே யிருக்கின்றனா. பிரமன் சிருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அது வுமன்றிச ரூபனமனால துன்புறறுச சுவாககலோகத்தைத் துறந் தோம்; எனசெய்வோம்’ என்று, திருக்கயிலையடைந்து எம்பெருமா னைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லை என்று திருநந்திதேவர் பணித்தமை யாற் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்தனா. சிவபெருமான இந்தி ரன் கணவிற்றோன்றி “வாசவ! வருந்தாதே; வினாவில பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொருவனால் உங்கள் துயரையொழிப்போம்” என்று திருவாய்மலர்க்கு மறைத்தருளினா.

சிவபெருமான் நெடுமாளியோகத்திருந்தமையால்வாசவன்பல தேவருடன்போய்ப் பதுமனுக்குக்கூற, பிரமன் யாவராய்கூட்டிக்

கொண்டு விண்டுவைக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒரு மகனைப்பெறுமபடி மனமதனைவிடுக” என மறுமாறறங்கூற, மல ரோன மதனை மனத்திலினைக்க, கருப்புவிவிலி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின கழலவணங்கி “எனனைச சிந்தித்ததென” என, “கணனுதல யோகு நீங்கிக கவுரியை மணமபுரியுமபடி மலாககனை விடுக” எனக்கேட்ட மதனனை “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாறபொத்திககொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன” என மறுக்க, சதூமுகன “தடுத்தாறசபிபபேன” எனசசாற்ற,அங்க சன செங்கைக்குவித்துத் திசைநோக்கி “உனசாபத்தாலுயிரிழந்தொ ழிதலினும், பரமனமேற பாணபிரயோகஞ் செயதிறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசாரந்து, தனமனைவியாகிய இரத்திடுக்க, அவ வேந்திழையைத் தேற்றி, அம்பரூததுணிகட்டி, சுபபிரயோகம் - விபபிரயோகம்-சோகம்-மோகம் மரணமாகிய பஞ்சாவஸதைகளையு முறையே உண்டுசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு-முலலை - நீலமென னும் ஐந்துமலாககண்களும், கருப்புநாணபூட்டிய கருப்புவிவிலும் மாந்தளிராகிய வாளும,எக்காளமாகியருயிலும், முரசமாகிய கடலொ ழியும், மீனமாகிய கொடியும்,சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிக ளாகிய குதிரைகளபூட்டிய தெனறலாகிய தேர்னபேரில் இரதியுட னேறி, எண்ணிலலா மாதாசேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினின்று இரதியுட னிறங்கிமலையின்மேலேறி விலங்குபுளமுதலியவை மோகங்கொள்ள ததக்கவெவவிய பாணங்களைவிட,திருநந்திதேவர் சிறத்ததால் அவை அந்தரத்திலேயேவெந்தகனறன. காமன நந்தியெம்பிரான கழல்பணி ந்து “சந்திதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேணம” எனசசாற்ற, எம்பிரான் தமக்குமுனகட்டளைசெய்தவகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப்பணிந்து,கொம்பனையுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகிருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்

சசிதது வீழ்ந்தனன. மாதுஉபசரித்தலால மூசசைதெளிந்தெழுந்த
மதனன மாய மனநதுணிந்து, கருப்புவிலைவளைத்துச் சுருப்பு நாண
ஏறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமனபேரிற்பிரயோகித்தனன.

அமமலாககணை அமலரது அருமைத திருமேனியிறபட, ஐயா
நெற்றித்திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன நீரூயினன.

இரதி பலவகையாகப்புலம்பி பெருமானைத் துதிகக, உமபாநா
தா “உமையை மணந்தபின்னா உனகணவனைத்தருவோம்” எனப்
அவள வணங்கி இமயமலையிலிருந்தனள. தாணு சங்கரியின தவத்
தைச் சோதித்துச் சத்தருஷிகளால மணமபேசித் தேவியை மணந
தனா. அப்பொழுது இரதி அரணைவேண்ட ஐயா உளத்திலெண்ணி
யவுடன் பண்டையவடிவுகொண்டு காமன பணிந்துநிற்க, எம்பெருமா
ன “இரதிகுமட்டுமஉருவமாகவும, ஏனைய தேவமாநாடாகரு அருவ
மாகவுமிருநது உனதுதொழிலைச்செய்யக கடவாய” எனத் திருவாய
மலாநதருளினா. கந்தாப்பனை யெரித்தமையாற காமதகனமூர்த்தி
யெனக கடவுளுக்குப் பெயராது.

இராமாயணம்.

அஸரீர் கருத காம கரோதாதேவேஸவரேணவா
அநங்கஇதிவிகயாதஸததாபரபருதிராகவ

அச்சீர்:க்யூ:காம: ஸ்ரீஹ் தேவவேஷ்யரீணம்!

அந்:கருவிக்யூத் ஸ்ரீஹ் தேவவேஷ்யரீணம். ||

ராமாயணம்.

கந்தபுராணம்.

“எரிபுனைநம துநோககாலிறந்தநின னுடலநீராய்
வினாவொடுபோயிற்றனதேவேண்டின ளிரதியனனாட
குருவமாயிருத்தியேனையும்பரோடிம்பாககெலலா
மருவினையாகியுன றனரசியல்புரிதியெனனான”

காமதகனமூர்த்ததயேநம.

37. லக்ஷ்மீஸ்வரர் தீ.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தேழாவது லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேசுவரா வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னா அவ
ரொழுந்தருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதலினறியமையாத தாத
லின், அவவுலகவளவைச் சிறிது கூறுகின்றேன் அஃது எட்டுக்கொ
ண்டது திரிசோணு, அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை, அது எட்டுக்
கொண்டது பூகை, அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை
குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மாநாங்குலம். அது இருபத்துநான்கு
கொண்டது முழம், அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு
கொண்டது தண்டம், அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்;
அது இரண்டுகொண்டது கெவியூதி, அக்குரோசம் நான்குகொண்
டது யோசனை, அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரிதிவி
தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவவளவின்
தேயாகும்.

பிரிதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக்
கடந்த அப்புத்தத்துவம் பதினமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியு மேற்றங்கொ
ண்டிருக்கும். அப்புத்தத்துவத்தைப்பற்றி, தேயுமுதற் பிரகிருதியீராக
அண்டங்கள் பதினமடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிகுந்திருக்கும். முன்
னைய பிரகிருதியைப்பற்றி, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயர்ச்சியு மே
ற்றங்கொண்டிருக்கும். அவவிராகத்தைப்பற்றி, வித்யாதத்துவம் நூறு
மடங்குவிரிவுமுயர்ச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவவித்யையைப் பற்றி
நியதித்தத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும்.

அந்நியதியைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயாசசியுங்
கொண்டிருக்கும் முன்கூறியகாலத்தைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறு
மூன்று பதினாயிரம் விரிவுமுயாசசியுங் கூடும் அதனமேல மாயை -
சுத்தவித்தை - ஈசரம் - சாதாகயமமுதலிட தத்துவங்கள் ஒன்றற
கொன்று முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம் - இலக்ஷம்-இர
ண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இவ்வனழிநுகு மண்டவிரிவில, பிரிதிவித்தவமாகிய நிவா
ததிகலையின ஒருதட்டில, தேவகாய விளங்காய பரப்பின துபோல ஆயி
ரகோடி யண்டமுண்டு அவை பொன்மயமாய அருககா பதினாயிரா
உதயமாறாபோல, குககுடாண்டமபோலிருக்கிற அண்டகடாகப்
புறம்பே இந்திரதிககுமுதலிய பத்துததிககினுமுள்ள நூறுபுவனத்தி
னும நூறுஉருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல, காலாககினி
யுருத்திரா முதலியோரா புவனமாறும், அவற்றினமே விரண்டுமாக,
அக்கலையில நூற்றெட்டுப் புவனங்களுண்டு அவை — பத்திரகாளி -
வீரபத்திர - திரிலோசன - விபஸுநப - விவாஹ - ஸம்வாஹ-திரித
சேச - திரியக்ஷ - கனாதயக்ஷ - விபு சமபு-தமஷ்டரீ - வஜ்ர - பணீ
ந்திர - உதுமபகோச - கிரஸன - மாருதாசன - குரோதன - அநந்த-
விருஷதர - விருஷ - பலிப்பிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சாவ -
சுரோச - வேதபாரக - ஞானபுக - சர்வஞஞ - ஈச - விதயாதிப - பிர
காமத - பிரசாதக - சிரீதருக்கு - உதந்தருக்கு - லக்ஷமீதருக்கு ஜடா
தர - ஸௌமயதேஹ - தன்னிய - ரூபவான் - நிதீச - மேகவாஹந-
கபாததி - பஞ்சசிக - பஞ்சாந்தக - க்ஷயாந்தக - தீக்ஷண - குக்ஷம்-
வாயுவேக - லகு - சீககிர - ஸுகாத - மேகநாத - ஜலாந்தக - தோகக
பாகு - ஜயபத்திர - ஸ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸத-அதீபல-பல -
தமஷ்டரீ-லோஹித - நூம்ரக - விருபாக்ஷ - ஊரத்தவசேப - பயா
நக - க்ரூரதருஷ்டி - வீக்க - ஹந்துரு - மாரண - நிருதி - தாமபதி -
தர்ம - வியோக்தரு - ஸம்யோக்தரு - காதரு - விதாதரு - தாத்ரு -
ஹாம்-மிருதயு - யாமிய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாந்தக - பப்ரு - தஹன-

ஜ்வலன - ஹாகாதக - பிங்கள - ஸுதாசன - அகநிருதர - திரித
சாகிப - பிநாகி - சாஸதரு - அவயய - விபூதி - பிரமரதந - வஜ்ர
தேக புத்த-அஜ - கபாலீச - ரௌத்திர - வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம-
ஹாடக - கூஷ்மாண்ட - காலாககினிமுதலிய மேற்கூறிய புவனங்
கள நூற்றெட்டனுள் முதல்கூறிய இரண்டுபுவனங்களும் பிரமாண்
டத்தினமேலிருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
மேலுயரவீருக்கும். அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
அதோமுகத்திருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
ஈசாநத்திலிருக்கும் மற்றவை பூமியினவடக்கிலும், வாயுமூலையிலும்
மேற்கிலும், நீருத்தில்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினித்தில்கிலும், கிழக்கி
லும் முறையே பத்துபுவனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் கா
லாககினி தத்துவத்திலுமிருக்கும். இவை முறையே நிவாததிகலையி
லிருப்பனவாம்.

இதனமேற் பிரதிஷ்டாகலையில், ஸ்ரீ கண்ட-ஒளம-கௌமார-
வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம - பைரவ - கிருத - சகிருத - வெனகிற பிர
கிருதியினுங் குணத்தத்துவத்தினுமிருக்கும் எட்டுப் புவனங்களுக்கும்,
பிராஹ்ம - பிராஜேச - செளமய - ஜநதிர - காந்தாவ - யக்ஷ - ரா
க்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்தித்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்
களுக்கும், அகங்காரத்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸதுஸேஸவரபுவனத்திற்
கும், மனஸ்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்தஸேஸவரபுவனத்திற்கும், ஞா
னேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸங்குநாபுவனத்திற்கும், கனமேந்திரியத்
திலிருக்கும் காளஞ்சரபுவனத்திற்கும், மண்டஸேஸவர-மாதோட -
துவிரண்ட - சகலாண்டமுதலிய பூததனமாததிரையிலிருக்கும் எட்
டுப் புவனங்களுக்கும், ஸவாணாக்ஷ - பத்திரகாண - கோகாண - மகா
லய - அலிமுக்த - ருத்திரகோடி-வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயத்தத்
துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், பீமேஸவர-மகேந்திர-அட்
டஹாஸ - விமலேஸ்வர - நகலாய - நாகலாய - குருக்ஷேத்ர - கயமு

தலிய வாயுதத துவத்திலிருக்கும் எட்டுப புவனங்கட்கும், பைவ -
 கேதார - மஹாகாள-மத்தியமேச ஆமராதக - ஜலபேச-ஸ்ரீசைல-
 ஹரிசசந்திரமுதலிய தேஜஸ்தத துவத்திலிருக்கும் எட்டுபபுவனங்கட-
 கும், இடையில அபுதத துவத்தில பாரபூத-டிண்டி முண்டி-ஆஷா
 ட-புஷ்கர-நைமிச பிரபாச அமேஸோஸ்வரபுவனங்களினமத்தகத்தில
 இலகுளேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்றதாயப்பிரகாசித்தகொண்ட
 டிருக்கும். அதில அவொழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின யோசனை
 அநேககோடி-அவா திருமேனியின பிரகாச யோசனை அநேக கோடி
 சிங்காதனத்தின யோசனை அநேககோடி-அவா வலப்புறம் மழு-சூல
 மும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்த திருக்கரமுந்தாங்கி அபபுவனத்தி
 லுள்ள ஆனமாககட்குப் பாசநீக்கத்தினபொருட்டு ஆணவாதி முமம
 லங்களைப்போகி, நற்கதி அநுகிரகிக்க ஆசாரியமூர்த்தியாய வீற்றி
 ருப்பா. இததகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு புவனத்தும் ஒவ
 வொரு மூர்த்தியாயெழுந்தருளியிருந்து ஆண்டுள்ள ஆனமாககளின
 பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யநுகிரகிப்பதுபோலீண்டு எழுந்தருளி
 யிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூர்த்தமெனப் பெயருறும்

காஞ்சிப் புராணம்.

“ அடுத்தங்குடனும்பரம்பொருளையனறேவிரவ்வொட்டாமல
 தடுத்தமூக்கூற்றையிருணாவைத்தகையுமவிசைசமுமுதிரிய
 மடுத்தகருணைத்திருநோக்கினமானாகருக்குப்பொருளுரைப்ப
 எடுத்தகரத்தானவீற்றிருக்குமிலகுளேசனறிருவுருவம்.”

இலகுளேஸ்வரமூர்த்தயேநம :

38. பைரவமூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமபலம்.
—
முப்பத்தெட்டாவது.
பைரவ மூர்த்தி.

அமரர்கள அஞ்சுததகக அநதகனபோனற அந்தகன் என்
னும் அசுரன கரியமேகமபோனற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெரிந்து
செந்நிறம் வாயநத தலைமயிரும, யானை துதிகை யனைய கரங்களும்,
தீயைச்சொரியுஞ் செவவியகண்களும், பிறைச்சந்திரனபோனற வகர
தந்தங்களும், கண்டோர துகண்கூ சததகககாட்சியுமுள்ளவன். அவன்
சிவபெருமானை தியானித்தது, பஞ்சாக்ஷினிமத்தியிற பலகாலங் கடு
ந்தவஞ் செயதனன். அவனது அனபின் முநிசசிகு அகமகிழ்ந்த
அம்பிகைபாகா இடபாருடராய இறைவியாருடன் காட்சியளித்து
“யாது வரமவேண்டி, ஓதுக” என திருவாயமலாநதருள், அசுரன்
“அருளவள்ளலே! அரி அயனமுதலிய அமரர்களால ஆவிசோரா
மையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும், அடியேனுக்கு அருளவேண்
டி” என வரமவேண்டி, பத்திவலையிறப்பிவோராகிய பரமபதி “அவ
வாறே யாகுக” என அவனுக்குப் பிரசாதித்தது அந்தாததானமாயினர்.

கந்தரங்குறுத்தகண்ணுதலளித்த இந்தநலவரத்தால் எவனாயு
மதியாது, அந்தமில்லாத அகநதைபெற்ற அந்தகாசுரன், அம்புயத்த
வனையும், ஜம்படைக் கிறையையும், மகபதி முதலிய வானவா குழு
வையும், அநந்தரம் அலலல்படுத்தி அமாசெய்து துன்புறுத்திவந்தான்.
அத்தீயோனைச் செருசசெய்து செயித்தோர் தேவாசுரரி லொருவரு
யினர். இவ்வசுரனால் இடையறுது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோ
மென்றேங்கி மனமினைத்தவானவர் மான்மற்று மூலை முன் செல்ல

விடுத்தது, தாம யாவருங்குமுமிப்பினசென்று அநதகனையணுகி, ‘‘அரசே! உனனையன்றி உமபணாபபுரபபோர உலகத்திலொருவருளரோ? இனி நீ பணிததகட்டனையச சிரமேற்கொண்டு நீ அறைநதவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம், எங்கனாக காககவேண்டும’’ எனக்கூறினா. அதுகேட்ட அநதகாசுரன தனது தலையையசைத்து, தடம்புயத்தை நோக்கி, புனமுறுவல பூத்து, கண்ணினையாற பண்ணவர்களைப்பார்த்தது, ‘‘ஆகாயவாசிகளே! ஆரப்பரிககின்ற போசசெயலில் ஆண்கிங்கத்தை யனையவன யானொருவனே, ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதலநேரிழையானா நிகரவடிவுற்றிருங்கள். கண்களில் மைதீட்டி, சேடியாபோலச சேலைதரித்து, மாதாகடகுரிய மணிபணி யணிந்து, வாழநாள கழிக்கக்கடவீர், அவவாற்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவவடிவாய என கணமுன அகப்படின அனறே யழிந்து பெயரொழிவீர்; அதினூரதேசத்திற ககலுமின்’’ எனச்சொல்ல, அநதரா அநதகனபால அததகைய உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நாணற்று நங்கைய ருருவேற்றனா.

வானவா வனிதையாவடிவமேற்றபின், மானமற்றவொனமதித்து மவாகனை, அல்லறபடுத்தும் அநதகனசெயலுக்கு ஆற்றவில்லாது ஸ்ரீமந்தராமலையை யடைந்து, மஹாதேவனாப பணிந்து மால-மலரோன - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதாவடிவுடன் வனையணிந்தகையால் மலாகொண்டு சிவலிங்காசசனை யியற்றினா. அவவந்தரத்தோரது அனபின் மிகுதிககு அகங்கள் துளுமபிய அரவாபரணா அறவிடைபூரது அனனையாருடன் காட்சிதந்தருளினா. அதுகண்ட அசுரதன - அலரோன - அயிராணிகேளவனாதி யமராகள உள்ளத்திலாணந்த வெள்ளமுதித்து, ‘‘பரமபதியே! பாலியாகிய அநதகன படுத்திய பாடடிநகுப்பதறிப்பரதவித்திருந்தோம்! பினொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவோ பாவையர்வடிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலேனென்றான். ‘அன்னது மேற்கொண் டரிவைய

ருருவமாகியும், அநந்தரம் அல்லல புரிகின்றனன; ஆதலின் அடியேங்களுயிராகிரங்கி அவனது உயிரையொழித்தது, எங்கள்முதுகிலெய்திய புண்ணைப் போக்கியருளவேணமே. அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடன யாங்கள் துன்பக்கடலினின்ற கரைபேறுத வில்லையாகும்” என்று பலவகையாகப்பணிந்து துதித்தனா.

சிவபெருமான தமமையாசிடத்தேவாகடகுத திருவருள்புரிய ததிருவுள்ளங்கொண்டு, “இமையவரோ! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெண்ணுருவுடனே இமயவலவியின் தோழியாகளாகிய கணங்களோடு வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பாடுகில ஓரிமைப்பொழுதில அவ னுற்றலைப் பாற்றுகும், அஞ்சனமின்” என்றருளிச்செய்து அவாகடக ருளுந் ததியிலிருந்தனா. அதனை யறியா அந்தகன் அவ வானவரைப் பண்டுபோற போசெய்தொறுகும்படி வெள்ளமாகிய சேனையுடன் மேவித் துப்புறுத்தினன அவன துன்பிறகுச்சகியாத சேஷசயனன முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில மந்தரமலையை யகன்று தீநூக் கயிலாயகிரியையடைந்து, திருச்சநிதானத்தின் திருவாயிலுட்பிர வேசித்துச் சிவத்தியானஞ்செய்து முறையிட்டனா. அருட்பெருங்க டலாகிய அண்ணல தமமுன நின்ற பைரவக்கிடவுளுககுத தேவர் துயாதீராகும்படி அவவந்தகனது வலிமையும், அவனை யுயிர்போக்கும் வழியையும், திருவாய்மலாந்தருளினா. இறைவ ரிசைத்தவற்றைச் செவிசாததிய எடுத்து பைரவப்பெருமான கோபாகிர சித்தமுடைய வராய வாளபோலும் பற்களையுடைய அந்தகாகரனது ஆவியை யரு ந்தும்படி, நெருப்புப் பொறிகளைச்சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்களையு டைய கணங்களோடுங் கணமொன்றில் யுத்தசன்னத்தராய்ப் புறம் போந்தனா.

தேவாகராகட்டுக் காலன்போன்றகடியோன், அண்ணல் வரு வதுகண்டு, அளவில்லாச் சினங்கொண்டு, எண்ணிப் கொழிப்பவின்டு, கையிலெடுத்த தண்டென் வலியுடையவனாகித் திரிபுரத்திற்

வாசேனையுஞ் செருவேறறன. அமரரும் அசுரரும் அநந்தவகையாகப் போசெயதனா. அதில அநதகன சேனைமுறிபட்டது. தண்டு - சக் கிரம - பிண்டி - பாலம - வாள - பலலயம - தோமரம - ஈட்டிமுத விய எண்ணிலலா ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மண்படு தூளி விண ணிடையுலவித தினகரன தேரிற்பூட்டிய எழுபுரவிகணகளை மறைத தன. கடலெனச சோரிநீரவியது. திசைகள் மயங்கின. நகரத்திர ங்களுதிராதன. உலகமதிராதது. அண்டகடாகம்பிளந்தது. இவ்வாறு பைரவக்கடவுளும் அநதகனும் போபுரிகையில், அசுரருருவாகிய வேள்ளி செபிதத அமுதசஞ்சீவிநி மந்திரததால அசுரச்சேனை ஆரு யிர்பெற்று மீண்டும் கெருளிகொண்டு சமாசெய்யததலையெடுத்தது. அஃதுணாத சிவபெருமான் அவவெள்ளியை விழுங்கினா கணனு தல் விடுத்த வயிரவபெருமானது கணங்கள் கணமொனரில் அநத கன் சேனையை யழித்தன

உலகி லுள்ள உயிரகளெல்லாம் நடுங்க, ஊழிககாலத்தி லுதி த்த சததசாகரமபோல இனாநதுவநது, வடவாழகாககினியைச சிந தும் வலியோனாகிய அநதகாசுரனை ஐயன தமது அருமத திருக்கர த்தேநதிய முததலைவேலின முனையிறகுத்தி, மேலேனாகி யெடுத்த னர். பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அநதகனைக் கழுவேற்றியதுபாலச குலத்து டன் திருக்கரத்திறுங்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சங்கியடைநத னர். அநதகன் அகநதை நீங்கி, அநந்தவகையாகத துதி புரிநதன்.

சோமசூரியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்களாகவுடைய சுய ன்சோதி “யாது வேண்டும்” என அநதகனை வினாவ, அநதகன் “பூத கணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருண மூர்த்தியாதலின பெருமான அவனுக்கும் மனமிரங்கி, வயிரவக்கடவு ளது குலப்படையினின் திறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவ னாக நியமித்தருளினர். பரமன் கயிற்றி லகப்பட்ட பார்க்கவன்

சுக்கிலத்துடன் தரணிமேற்றேன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தி
 னன். தேவர்கள் தங்கடகுறற துயாதொலைந்து சேயிழைவடிவை
 யொழிந்து தமது புத்திரமித்திரருடன் சகலசுகமும்பெற்று விழைந்
 தவகையே சிவராசனை முதலியன செய்து தத்தமபதவியில் குறை
 வினறி வாழ்ந்திருந்தனா.

இரணியாக்ஷன குமாரனாகிய அநதகாசுரனைச் சங்கரித்துத்
 தேவா துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்த மெனப்
 பகரப்படும

உபதேசகாண்டம்.

“ பததாயிரகோடியெனுமபருவங்கடக்க
 முததாயாயிறபடைகொண்டனன்மொயத்தசோரி
 நெயத்தாயுணங்கியொழுகுறநின்றநீதி
 பொயத்தானையுணக்கினன்பூதநாதன்.

முதலிக்கனைநெற்றிவிழிக்கனன்மூட்டிவென்ற
 குதலைக்கொடிபங்கனிடைத்தெனிகொண்டுசென்றான
 விதலைப்படுவெந்திறலந்தகவெய்யனைக்காக
 கதலிக்கொடியாமெனமுன்னரிற்காட்டினாலு.

கைகாலிடைதுருறவீடுகுகடற்கடுங்கா
 மைகானமணிகண்டனையந்தகனவாயவழுத்த
 நெய்கானெடுமுச்சிகைச்சுறபடைநீக்கினோக்கி
 யுய்காரணமவேண்டுவயாகொலுனாத்தியென்றான்.

மாதுகொருபங்கனையங்ஙனவணங்கியைய
 பூகாக்கொருநாயகனாகுதல்போற்றினிறே
 னீதக்கதெனப்பணியெனறுநிகழ்த்தினுணப்
 போதத்தலையனவற்காதுபுரிந்துநின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயேநம :

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

முப்பத்தொன்பதாவது
ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி.

சாவமண்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகலஜீவான
மாககளுக்கும் ஆங்காங்கு நோந்த இடுக்கண்களைக் களைவாரன்றி வே
றொருவா துணையாதற குரியரல்லா

பராஸ்ரபுராணம்.

ராஜா திராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸதரிபுராந்தக:
தஸையவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷணவாதயாஸஸார.

ஸராசரபுராணம்.

ராஜா திராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸதரிபுராந்தக:
தஸையவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷணவாதயாஸஸார.

தஸையவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷணவாதயாஸஸார.

அத்தகைய அருளவழவாகிய அண்ணல அநந்தரம் அளவில்
லாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடைசூழ்ந்து நிற்கவும், அம
ரா-சித்ததா-அகரா-தைத்தியர்-கருடா-கிநரா - கிருதா-கிமபுருடா -
கந்தருவா-யக்ஷா-விஞ்சையா - பூதா-பைசாசா - அநந்தரா - முநீவா -
உரகா-ஆகாயவாசிகள் - போகபூமிய னென்னும் பதினெண்கணங்
களும், பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதங்கனையும் அருவி
யாறுபோற் சொரியும் ஐந்து திருக்கரங்களையும் யாணமுகத்தையு மு
டைய வீராயகமூர்த்தியும், அகராபயமொழித்து அயிற்படையேந்திய
அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி - மாயே
ஸ்வரி - கௌமாரி-நாராயணி - வராகி - இந்திராணி-காளியென்னும்

39. அபேதா தீக்ஷாணம்

திருநாமங்களையுடைய சத்தமாதார்களும், சங்கு-சக்கிரம-கதை - கட்கம் - கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பதுமநாபனும், கமலாசனத்திருந்து ஜீவானமாகக் கையெல்லாஞ் சிருடடிசெய்யும் பிரமதேவனும், எண்ணிலலாத தெய்வநகையாகுழாமும், சூரியன் - சந்திரன் - அங்காரகன் - புதன் - பிருஹஸ்பதி - சக்கிரன் - சனி - இராகு - கேதுவென்னும் நவகிரகங்களும், முப்பான மூன்றகோடி தேவர்களும், அகஸ்தியா - ஆங்கீரசா - கௌதமா - காசிபா - புலத்தியா - மார்க்கண்டேயா - வசிட்டராகிய சத்தருஷிகளும், நாற்பத்தெண்ணூற்றிரவரான முநிவர்களும், பகவத்களிறகு மபல குமபலாகக கூழ்ப பணிந்து, தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்தில், திருவருட்சகாயம் பெறக் கருதித் துதித்து நிறகவும், நவரத்தினங்க ளிழைத்த பொறசிங்காதனத்திற சாவாடமபர சம்பநநராய வீற்றிருந்தருளி, அமரர்களாற் கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைவா.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயாதொலைக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு மானுடச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்டமுங் கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்ப நானாவகையாகிய திருவுருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய அடைவே இடுக்கண்களைநது இஷ்டசித்திகளைப் பெறுமபடி அருக்கிரகஞ் செய்யாநிற்பா. அவரது பலவகைத் திருவுருவங்களையும் விளக்குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுகவாமிகள் தேவாரம்.

“ மைப்படிந்தகண்ணாளுநதானுங்கச்சி
மயான ததானவாசடையானமாசொன்றில்லா
னெப்புடையனலலனெருவனலல
னெருரனலலனெருவமனிலலி
அப்படியும்நிறமுமவண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லா
விப்படியனிறத்தனிவண்ணத்த
னிவனிழைவனெனறெழுதிக்காட்டொனாதே.”

அம்முநிவர்முதலானார் ஆபததுக்காலத்தில், தமது துயாகூறி யாகிக், அவர்கள் துனபதைத் தொலைத்துச் சகாயஞ்செய்யுமபடி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூர்த்த மெனக் கூறப்படும.

காஞ்சிப்புராணம்.

“கணங்களகலுழிமதக்கடவுளகதிரவேறருரிசிலெழுமாதா நிணங்கொழுகிரிப்படையேந்தனிலவெண்டோடமெலாபபுத்தே ளணங்கருவககோணமுனிவராருழந்தணுககராகப்பொலந்தவிசி னீணங்குமாவறசகாயனெனுமிறைமைப்பெருமானறிருவுருவம்.”

ஆபதோத்தாரணமூர்த்தயேநம.

—

40. வங்கமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

நாற்பதாவது

வடுகமுர்த்தி.

சிவாசசனைப்பலமுற பெருவலியமைந்த துஃதுபீஎன்போன
மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமா
னைநோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலிருந்தும், கோடைகா
லத்திற பஞ்சாககினி மத்தியினின்றும், பஞ்சேந்தியங்களையொடுக்கி,
பசிதாக நித்தினையொழிந்தது, பரமபதியைக்கருதிப் பலகாலம் அருந
தவஞ் செயதனன் முண்டாசுரன்கண் டானந்திகுமபடி முக்கண்
பொருந்திய முழுமுதற்கடவுள், அரிபிரமாதியா இருபுறம் வரவும்,
தும்புருநாரத ரிசைபாடவும், பாரப்பதிசமேதராயக்காளகண்ட சதூ
பபுஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனாடராயக காட்சித்தந்தருளி
னா. அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவ
தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடுதரிசித்தது, சாஷ்டாங்கமாக
நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்தது. பண்ணோசையாற் பாடி, பரவசனா
யக் கூத்தாடிக் கைகட்டி நின்று “கருணாகிரியே ! கடையேனையும்
ஒரு பொருளாகக் கருதி, காட்சித்தந்தருளினீர்” என்று மெய்யன
போடு துதித்தனன்.

அனபாதுதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் “வேண்டியவரம் யாது”
என வினாவ, “அததனே ! அடியேன தேவாசுரரி லொருவராலும்
தோல்வியடையாமலும், தேவரீரா லனறி ஒருவராலும் உயிரொழி
யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்” என வேண்டினன்.
பெருமான் அவவாறே அதுக்கிரகஞ்செய்து அந்தாத்தானமாயினா.

முண்டாசுரன அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அசுரர்களைச் செய்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டனன். அதன்பின்னா அமராவதிகரமடைந்து, ஆண்டு வசிக்ரும அநதரததவாகளைச் சிறைப்படுத்தி, இநதிரனோ டெதிரததுச செருசசெயது, ஐராவதம - அரமபையா - சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கறபகததரு முதலிய கணககிலலாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோலவியடைந்த அயிராணி கேளவனைச் சிறைசெய்ய எததனித்தனன். அஃதறிந்த ஆகண்டலன் அமமுண்டனுக்குத் தப்பித்ததுகொண்டு க்ஷணமொன்றிற் சத்தியலோகஞ் சாரந்து சதுமுகககடவுளைச் சரணடைந்து அபயமபெற்றனன்.

முண்டாசுரன கோபமுண்டு, “முண்டகததவன எனனி லும வலியனா? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமாககோலங்கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்னவாகனமேறி ஆண டெதிரடையககண்டு, அவனை வாகனத்ததுடன் மாயப்பென்னென்று மாயை செய்துவ்ருவதை நோக்கிய மலரோன் மனமவருநதி யெதிரததனன். இசைத்தற கரிய யுத்தம எண்ணிலகாலம் இருவருக்குமநிகழ்ந்தது. வேதாயா துவகையினும முண்டனைச் சண்டையிற்சங்கரிகக வலியற்றவனாய் மஹாதேவனா மனத்திலிருத்தி வருத்தததுடன் “மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய! எங்கனாயகா! சங்கரா சிவா!” என ஓலமிட்டமுதனன்.

உமபாகுட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்குஞ்சீவபெருமான் திசைமுகனமுறையிடுதலைத் திருசசெவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து “நீமுண்டகததவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து வருதி” என ஆஞ்ஞாபித்தனா. வடுகநாதர் வள்ளல கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைதந்து, “வருந்தாதே” என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனை

யை மாததிரையொன்றில் மாயததனா முண்டன் கண்டு தணியாக்
கோபங்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிராக, சிறிதுபொழுது அவன்
தாற்றலறியப் பொருதனா இருவருக்கும் இணையிலலாச சமொயதி
யதால இமையவா இடுக்க னெயதி இறைவனாத துதித்தனா. வடுக
நாதபபெருமான ஒருமாததிரைப்பொழுதிலமுண்டனை நெடுநாளாய்
ப பசியுறறேனுக்குப் பெருவிருந்திடடாற்போல இயமன்வயிராறப்
புசித்ததுத தேக்கெடுக்குமபடி அவனுயிரைச் * சயமினி நகருக்கு
யாததிரை யனுப்பினா. பிரமன் துயரொழிந்தது வடுகமூர்த்தியை
வணங்கினன. தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனா வடுகா மனக்க
ளிப்புடன் இந்நீராலை அமராவதிக்கேக விடையளித்தது, திருக்கயிலை
யையடைந்தது விடையூதிபால விண்ணப்பித்தனா.

பிரமன் தனைத துன்புறுத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி
முறையிட்டபொழுது, அவ வலரோனது வேண்டுகோளுக்க கிரங்கி
விடையூதி அவவிடுக்கணதீர்ப்பானகருதி விடுத்த மூர்த்தமே வடுக
மூர்த்தமெனப் படும

வடுகமூர்த்ததேயநம:.

* சயமினி அல்லது சையமினி—இது யமனுலகத்தில் அவனாற்
கொளுக்கொண்டிருக்கப்பட்ட இராஜதானிநகரம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தொன்றாவது கேதத்திரபாலகமூர்த்தி.

—o—o—o—

ஆதிமத்தியாநதரகிதராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்மாக்களையும் பதுமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகிக் காததும், உருத்திரனாகிச் சங்கரித்ததும், மகேசகரனாகி மறைத்ததும், சதாசிவனாகி அறுகிரகித்ததும், பஞ்சகிருத்தியங்கனையும் இயற்றா நிற்பா. அததகைய அமலரது ஆணைவழித்தாய அகிலாண்டங்களும் விளங்கும். அவ்வண்டங்கட்கிடனாய்ச் சததசமுத்திரங்கனையுஞ் சிறுதிவலைபோல ஏறிகினற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெருமபுறக்கடலும், உலகத்தின் மத்தியில மெருமலையும் விளங்கும்

தனித்தனி இலட்சமயோசனைவிஸ்தீரணமான நாவலந்தீவும உவாககடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறலித்தீவும கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத்தீவும மதுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப்பரப்பாகிய குசைத்தீவுமநெய்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவும் தயிராககடலும், அதற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும பாறகடலும், அதற்கிரட்டிப்பளவாகிய புடகரத்தீவும சுத்தநீரககடலும், பத்துக்கோடி விஸ்தீரணமான பொன்மயமாகிய போகபூமியும், பதினாயிரங்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான சக்ரவாளிகிரியும், கோடியே யிருபத்தேழிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெருமபுறக்கடலும், கோடியோசனைவிரிவுள்ள இருளுலகமும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமும் கோடியோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடையது ஓரண்டம்.

(க.உ.ச.)

41 தேவராயலக முர்த்தி.

மேருமலையினநடுவிருநது அண்டசகவாவனாயிலயோசனை
கள ஐம்பதுகோடியாகக் கீழ்க்கிசையெலலை விரித்துக் கூறினோம்.
ஏனைய மூன்று திசைகளும் இவ்வாறே விஸ்தீரண முடையன. அக்
லக்ஷம் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடியோசனை விசால
முள்ள இவ்வலகய அண்ட உலகை ஒருழிகாலத்தில், மலையைப்போல
அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்ட அடுக்குகளை
நிலைகுலையச் செய்து, வெள்ளச்சுழியால் அட்டபாவதங்கனையும் அட்
டதிககஜங்கனையுஞ் சாயத்து, பெரிய சகரவாளகிரியையும் மேரும
லையையும் மறையச் செய்து, ஈரோழு பதினான குலகங்களிலுள்ள
பாவதங்களெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளநதோன்றி
யது. அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அட்டமாநாகங்
களும் நவக்கிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன் முதலியவெண்டிசைக்
கிறைவரும் கற்பகவிருக்ஷமும் சூரியசோமாககினியென்னும் முச்சுட்
டும் ஊர்வனநீர்வாழ்வன பற்பபன நாற்காலி தாவரம் மாறுடராகிய
எழுவகைத்தோற்றமு மொழிந்து, சொல்லப்படப் பல பொருள்களு
மழிந்து, எல்லாவுயிர்களும் முறையே மாயையி லொடுங்கி, அண்ட
முழுவதும் அந்தகாரமயமாயிற்று அநேககாலம் இவ்வாறகனறது

சூதரிகன பதுமையைச் சிறிதுகாலமநிறுத்தி மீட்டும் அதனை
யாட்டுவிகக் வெடுப்பானபோல, அருளவள்ளல் அகிலத்தை அடை
வே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சாப்பாபரணமும் புலிய
தனும் மழுமானேந்திய திருக்கரங்களும் கடுகைத்தொடையும் கா
ளகண்டமும் கனலவிழியும் கரந்து, கௌரியமமையாருடன் கலைக்
ளெட்டெட்டையுங்கலைகளாயத்தாங்கி, பிரணவமே தோணிவடிவாக
நிறக அதனமீ தாரோகணித்தனா நீங்கா நிலையாய நிறைந்த பேரிரு
ள எம்பெருமானது திருவிருப்பினபடிநீங்கியது அறமொன்றுதவிர
அனைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆனரோ கருத்தினவண்ணம் எஞ்
சிறின்ற வருணன் மகாதேவனைத் தோணிமேல துணைவியாருடன்
வீற்றிருக்கக் கண்டி திருவடிகளைச் சேவித்துத் துதித்து, பௌம மு

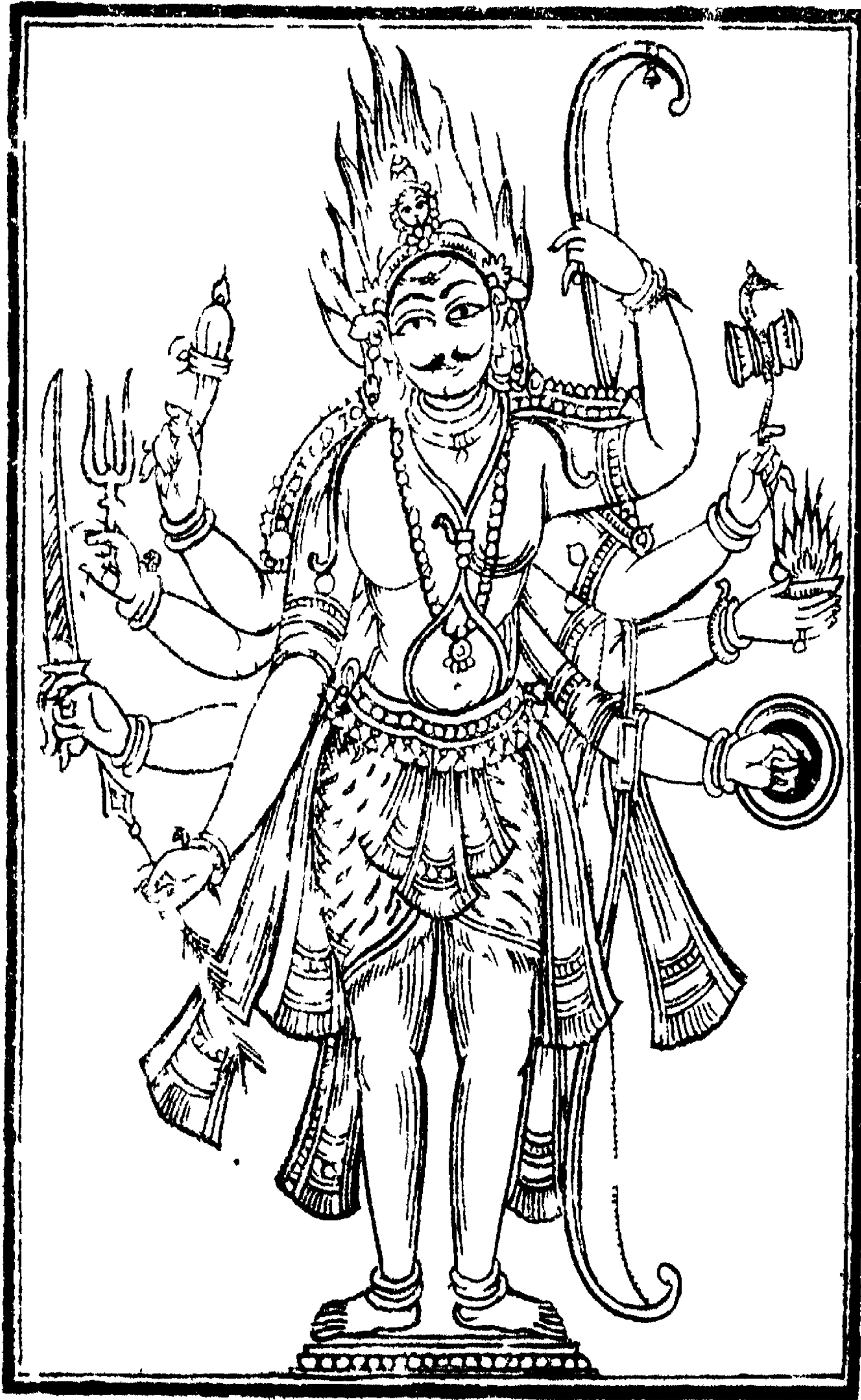
ததுமுதலியவற்றா னருசசிதது நிறக, அமலா அவவருணனுக்கு அரு
ளசுரநது அநுககிரகிதது, அவனளவிலிருக்க ஆளுராபிதது, திசைக
காவஸனாநிறுவி, வெள்ளப்பெருகைகத் தமது நுதலவிழியால நொடி
பபொழுதில விலக்கி, பண்டுபோற பலனாயும் படைதது, அவரவா
பதவியிலமாததி, அகிலலோகங்களையும் ஆதரிதது அமமையாருடன்
திருத்தோணியில வீறறிருநதனா.

கேசுத்திரம=பூமி, பாலகா=காப்பவா, —எனவேகேசுத்திர
மாகிய உலகத்துக்கு ஊழிகாலத்தில உற்றதுண்பத்தைத்தீர்த்து ரக்ஷி
த்தருளினமையால உமைகேளவனுக்கு கேசுத்திரபாலகமூர்த்தி யெ
னபதோர திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழ்த்தலபுராணம்.

“விரிதிசைபுரப்பாநெட்டுவியனகணத்தலைவாககேவிக
கிரிபுரைதண்டமேந்திககேத்தீரபாலனாகி
புரிசடைமுதலவனஞ்ஞநதுபுறநதருநதோணிமேற்கொண
டரிப்படா துலகங்காக்குமனையோடிருந்தானெனதை.
கமலநாரணனொடுங்குங்கடையினுமுதலவனாவா
னிமலனேயனறிவேறுநிலையுநாயாரோயார்கருந
தமரசாகரநீமோதத்தமமுயிரசாமபிஞ்ஞா
யமரொன்றுரைப்பாரனனோபெற்றறியையறியாரனறே.”

கேசுத்திரபாலகமூர்த்தயேநம:

42 வீரபதாஸூத்திர.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

நாற்பத்திரணடாவது வீரபத்திர மூர்த்தி.

காசிபப்பீரமாலின் மனைவியராகிய திதி அதிதி யென்னுஞ்
சேயீழையாரா பெற்றதேவாக்கும் அசுராக்கும், தீராபபகையாற் செ
ருசசெய்தல வழக்கமாதலின, முன்னொருகாலத்தில அவ்வாறடைந்த
அமரில, அமரா வலியுற்றவாகளாய அயிராணிகேளவனைத் துணைகொ
ண்டு, அவுணா சேனையை ஹதஞ்செய்ய, அவர்களில ஷலியோர்களுய்
ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினா அகப்படடோர் கரம் சிரம
முதலிய உறுப்புகள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனா. வருந்தி வலியிழ
ந்த தானவா, வானவரைச்செய்கக வகையேதென்று மனங்குழம்பி
தமது குலகுருவாகியகீர்கீரபகவானை யடைந்து, அவனது துணைம
ரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, “எமது குழியு
ழுவதும் அடிமைகொண்டகுருநாதா! இமையவா எங்களை யிறறைட
போரி லலைத்தனா, அவர்களை வெல்லவல்ல வல்லமையுண்டாம வரை
யை உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்க
வன பச்சாததாபமுற்று “பண்ணவரைப் பதைக்கப்பண்ணுவேன் ; உ
த்தவேண்டாம்” எனக்கூறித்தமமுன்னினறந்ருதனாததேற்றினன

சூலகடங்கடா சங்கடத்தைச் சாலவுஞ்சிறத்தித்தவெள்ளி வீ
மார்த்தாண்டன் எனனா தீரமுடைய ஒருவனை உம்பரைத் துன்
றுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளத்தி லுனனி, அனனோனையழைத்து
“அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிகவல்லமைய
யடைந்து அமரராய்வித்தி” என்று, தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை

மையையுஞ் சாற்றிவிடுததனன் முநிவனது பதமுண்டகங்களைப்ப
ணிந்துவிடைபெற்ற வீரமாததாண்டன மீசசாரலையடைந்து ஓரி
ருபபூசிமேற்பெருவிரலானறி நீன்று பஞ்சாககினிமத்தியிறபலகாலம
பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாககினி தேவருலகஞ்செ
ன்று ஆண்டுள்ள அந்தரத்தவளாத தகித்தகால, துன்புறற சுமர இர
ணியகருப்பனைத்தரிசித்தது “வீரமாததாண்டன தேவரீனானோக்கிக
கடுதவம புரிதலின,அ” தககினிச சுவாலையாய அடியேங்களைத் துன
புறுத்துகின்றது அதனை விலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிராத்தித்
துக்கொண்டனா.

பிரமதேவன் “அவவாறே யாகுக” எனத்தேவாகடருத் திரு
வாயம்பாந்து விடைதந்து, வீரமாததாண்டன தவசசாலையு அம
சவாஹனத் திவாந்துசோந்து, அவன் தவசசெயலாவினைத்து என
புருவாயிருத்தலகண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரை மொண்டு,
அவன்மேற்புரோக்ஷிக்க,அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன் வே
தன் “வீரமாததாண்ட ! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன் , இறப்புநிகழ்
வெதிராவெனு முககாலத்தும் உனைப்போன்று தவமுடற்றுவாரொ
ருவருளரோ? விழைந்தனகூந்நின் வினாவிறறருவேன்” என, அசுரன்
“அண்ணலே ! திரிலோகத்திலும் எனைச்செயிப்போ ரொருவரின்றி
அரசாற்ற அவாவினேன் , அவவகையவரம் வழங்கவேண்டும்” என
யாசிக்க, கமலயோனி அவவாறே கடைக்கித்தது அந்தாததானமாயி
னன். அவ்வீரமாததாண்டன அலரோனளித்தவரத்தால அகந்தை
யுற்று, அளவிலாத அசுரச்சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு அமாககோ
லமாய அமராவதி நகரஞ்சாரந்தனன் அந்தறிந்தஅயிராணிகளவன்
ஐராவத்திலேறி எதிராக, இருவருக்கும் இடையறுப்போ பலகா
லம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன் தோற்க, அவனை நகாகட
கத்தூரத்தி இரதிரபட்டணத்திலேயே அரசுசெய்திருந்தனன், அவ
வெற்றியால் மனத்திருபதியடையாமல் அடிக்கடி அக்கினிமுதலிய
திக்ருப்பாலகளைத் துன்புறுத்தியும், தேவமாதனைச் சிற்றசெய்தும்,

பசுமநதைகளைக்கொன்றும், ருஷிசினோஷ்டாகள செய்யும் யாக கரு மங்ளைச் சிதைத்தும், எண்ணிட மொத்ததற்கரிய இடுககண புரிந்து வந்தனன

சுகலவகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய பாதைப்பொழிந்து உயிரிழைக்க, உம்பாகள ஒருங்குகூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுநிவராற கேள்வியுற்ற வீரமாததாண்டன சினபிக்கொண்டு தேவாகளையெல்லாஞ் செருசெய்து, பெருந்துயர் விளைத்தனன. அது பொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமாததாண்டன துரத்திக் கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சநிதானத்தினுட பிரவேசித்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்றதுன்பத்தை முறையிட்டனா வானவர் வழங்கியமாற்றத்தை, மனத்துடன்கொண்ட மஹாதேவர் “அவனை யழிப்போம், அஞ்சலி” என்று அறுக்கிரகித்து, வீரபத்திரரை விளித்து “அவனையழித்தி” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவர் அநுமதிப்படி அவ வீரபத்திரக்கடவுள் சிறிது சேனையை யுடன்வரக்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சமீபியிற்சங்கரித்து, வீரமாததாண்டனுடன் எதிர்த்தனா. அவனபலவகை மாயைபுரிய, வள்ளல அதனை மாதத்திரைப்பொழுதில மாற்றி, அவனோடருமபோரா புரிந்து கடைசியில் வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவர் துயரைத்தீர்த்து, இரத்திராதிதேவர்களை அவரவர் பதவியில் விடுத்தது, உலகத்திலுள்ள உயிரகட்குச் சுகவாழ்வளித்தது, வெள்ளிமலை யடைந்து தமது வெற்றிச்செயலைச் சிவபிரான பால விண்ணப்பித்தனா.

தேவாதுயர் தீர்த்தது, அவாகட்குச் சுகவாழ்வளிக்கவும், வீரமாததாண்டனைச் சங்கரிக்வும், சிவபிரானால் அனுப்பியகோலமே வீரபத்திரமூர்த்த மெனவிளம்பப்படும்.

வீரபத்திர மூர்த்தயே நம :

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

நாறபத்துமுன்றாவது அகோரஸ்தீரமூர்த்தி.

சிவபிரசாதததாற பல போகபாகியங்களையும் பெற்று, தன
க்கொருவரு நிகரிலலா துதருக்குறற சத்ததந்து எனபோன செலவச.
செருக்கால, தான அததகையபேறறினை யடைந்ததற்குக் காரணம்
சிவாசசனையெனபதை மறந்து மதிமயங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப்
போலவே) தானோ வேளவிசெய்ய வேடகையுற்றவனாய், வானவா
இருடியா முதலானா வரவேண்டுமென விளித்தது, மேருமலைச்சாரவில
லா யாகஞ்செய்ய எததனித்தது, பிரமதேவனைப்பார்த்தது “நீ யாகஞ்
செயவிக” எனறனன். அருகிருந்த திருமாலவெருண்டு “முக்கண
னான சேவடியில விழிமுளரி பெய்தனனோ-சக்கரமு மலாததிருவுந்
தண்பபருஞ்செல வமுமடைந்தேன் - அக்கடவு ளருளசிறிதுமடை
யாரோற மமபத்தி - லெக்கடவு டேவென்றாவ கேமாப்புற றிருக்கு
மால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாகபுருஷனாகிய சிவபெருமான எழு
ந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி நிறைவேறாது” என்
றும், இரதிரனமுதலிய இமையவா குழாமும எஞ்சிய முனிவர்களும்
“இது தகாது ; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்தல் நிஷபலம்” எனவுங்
கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முனிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்ததந்து சா
லவுங் கோபங்கொண்டு, பறகளைக்கடித்தது மீசைதுடிக்க, கண்களில்
நெருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். கமலாசனன இனி இவனால் யாது
நீங்கெய்துமோவென்று மனத்திலுனனி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல்
உடன்பட்டு, சங்கராநீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முனிவரையும்

(க. ௨ ௪)

43 அகராஸ்தர் மூர்த்தி.

உடன்கொண்டு யாககாரியந் தொடங்கினன. இஃ திவ்வாற்றிருக்கையில, தரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவா சததநது செய்யும யாகசெயலை யறிநது வினாநது நடநது வெள்ளியங்கிரியை யடைநது, திருநந்திதேவரது விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிநது கைகூப்பி, தனது மகதியாழை யெடுத்தது, தயாநிதி களிக்குமபடி சாமகீதமபாடினா. சிவபிரான “நாரத முனிவோ! யாதுவிஷயம்” என ஒன்று மறியார்போன்று வினாவ, நாரதா “சாவஜகத சதநதரமுற்ற சமபு! தேவரீனாயினறிச சததநது செய்கின்ற யாகததை யழித்தலவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தது, சிவானுகளைப் பெற்றுத் தமது விருப்பினபடி சென்றனா.

சிவபெருமான மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சககரமாகவும், அக்கினிபகவானை விலலாகவும், சந்திரனை நானாகவும், வருணனைப் பாணமாகவும் வைத்து, குமாரககடவுளைத் தோச சாரதியாக நியமித்து, யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்திரனை நோக்கி “நீ அக கொடியோனையும் அவன யாகததையும் அழித்து வருக” என்று ஆஞ்ஞைசெய்ய, வீரபத்திரா அகோர ரூபமுற்று அளவிலலாப பூதசேனைகள் புடைசூழநது வர இரதாரூடராய முருகப்பெருமான தேவைச் செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைநதனா, அது சங்கதி யறிநத இந்திரன -பதுமன-பஞ்சாயுதன முதலானோ பதைபதைத்து நாற பககத்திலும் ஓடத்தலைப்பட்டனா. பெருமான கணங்கள் கணக்கிலலாத தேவா முனிவா முதலானா முடித்து, இந்திரன பிரமன் முதலிய இமையவாகனையுஞ் சந்திர சூரியனையும் பற்றிக் கொணாநது முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற கையநதவண்ணந் தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அநத யாகததை யழித்தனா. சந்தந்ந்து சாலவுஞ் சினநது சமாக்கோலமுற்றெறிவர, அவனை அகோராஸ்திர மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனா. முனிவர் வெருண்டோடினர். இநத இமையவர் மனைவிமார் “எம்பிரானே சரணம்;

கடுஉ

சிவபராக்கிரமம்

எங்கட்கு மாங்கலயப பிசசை யருளக” எனப் பிராத்தித்தனா.
பெருமான கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினா அதனால், அவர்
கள் அவ்வாறே உயிர்ப்பெய்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம்
பதவி சாரந்து வாழ்ந்தனா ஏனைய தேவர்களையும் செல்லவிடுத்தது,
தமது சேனாவெள்ளத் துடன் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானி
டமவிண்ணப்பித்தது வீற்றிருந்தனா

அகோராஸ்தரமொன்றினூற சத்தத்தநதுவைச்சங்கரித்தது அவ
னமகததையு மாயத்தமையால், பெருமான அகோராஸ்தரமூர்த்தி
யெனப் பெயரடைந்தனா

“தககணைப்போ லோவேளவி தானசெய்யத் தேவொல்லா
மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையின்கண—அக்கணமே
விண்டமே தேராக மேதினியே வணடிவெனக்
கொண்டிழுகும் வாயு குரகதமாய—மணமே
அனலே சிலையாக வம்புலியே நாண்ப
புனலே யசெரமாப் பூட்டி—சினவடிவேல
சேனாதி பதிதானே தோகடவிச செல்லவெதிரா
வானோகள் கண்டு மருண்டோட—வானாத
இந்திரனை மாலயனை யீராற சூரியரைச
சந்திரனை மாதவரைத் தாக்கியே—வெந்திறலசோ
அந்த மகமு மடாந்து வருஞ்சத்த
தநதுவையு மாயத்த தகைபோற்றி” —என்றா பிறரும.

அகோராஸ்தரமூர்த்தயேநம.

—

சு. ச. சிவசுந்தரி

44 திருவள்ளூர் முதலாம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்துநான்காவது தகையஜ்ஞஹதமூர்த்தி.

சுகலலோகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய சங்கரிபார ஓர் லீலா
மாதிரியாய் தககனபுதலவியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனா சிவ
பெருமான தேவியானா மணநது மறைந்தருள், அனனையா பண்டு
போலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவரால் வெள்ளியங்கிரியுற்று வீற
றிருந்தனா. * அதனை அவமமையாரது தோழியரிற்சிலா சொல்லக்
கேட்ட தககன மிகக் கோபமுற்று விடையூதியை மதியாதிருந்த
னா. அமரா அஃதறிந்து “நககனைமதியாத தககன தனது தலையை
யிழத்தல சரதம்; அவன் பணித்த வகையி லொழுகும் பண்ணவரா
கிய யாமும் அவனுட னழியவரும்” என்று ஒருங்குகூடித் தககமா
புரியைச் சாரந்து, அவனுக்குத் தகக புத்திமதிகளை யறைய, அவன்
“ஆனால் அதற்கென செய்வது?” என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையை
யடைந்து சிவபிரானாயுந் தேவியானாயுஞ் சேவித்துவருக” என,
அவ னதற் கிணங்கி, அவ வந்தரத்தவனா அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு
வெள்ளிமலையையடைந்து முனவாயிலிற்புகக்கண்டகணநாதா சிலர்
“கண்ணுதலை மதியாத கடையோனே! உள செல்லா தொழி”
என்று கடிந்து தடுத்தனா. தககன அதனால் வருந்தித் தககனம்
திரும்பித் தனது நகரமடைந்து தனனைச் சங்கரனபா லனுப்பிய உம்
பருக்கு ஆங்குற விசேஷத்தையுரைத்து, “இமையவோ! இன்றைய
முதல் ஈசனை மதியாதிருங்கள்” என, எல்லோரு மியைய, அந்தரத்
தவனாத தமது விருப்பின்படி யேக விடையளித்து விடுத்தனன்.

* வித்தாரம் கௌரீலீலாசமர்வித்ததின்கீழ் கண்ணுகொள்க.

பிரமன ஓர் வேளவியெய்ய வுததேசிதது தன னேவலசெய்ய
 புந தனயரை நோக்கி, தீருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக்
 கொண்டுவருமபடி யனுப்பி, தககன முன சாற்றியதுசிறதிததுத தா
 னிறககினு மிறககவென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கிரியைய
 டைநது, தீருநந்தீதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானத்தினுட
 சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிநது இருகரமுங் குவித்
 து “எம்பெருமானே ! யான் செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுந
 தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பா “நம முருவான
 நந்தீயை விடுப்போம்” என்றருள, பதுமன பணிநது சென்று, தக
 கனுக்குஞ் சொல்லித் தனது மனோவநீரகரமடைநது, யாகஞ்செய
 யத்தொடங்கினன திருமால் முதலிய தேவர்கள் தககனுடன் யாக
 சாலை சாரதனா. திருநந்திதேவா சிவானுஞ்ஞயினபடி நூறுகோடி
 பூதர்கள் புடைசூழ யாகசாலையை யெய்தினா பிரமன பாததெழு
 நது நமஸ்கரித்து ஆதன ததமாததினன. தககன அதுகண்டு யாவ
 ரழைத்தனொன்று கருதி அமசவாகனனை நோக்கி “நீ யாகஞ் செய
 வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினை, அவன லனுப்பிய நந்தியைப் பணி
 நது நமமுன்னிருத்தினை, பிதா வாதவின உன்னை வெட்டாது விடு
 ததேன; பிததனாகிய சிவன அவிாப்பாகங் கொள்ளுதற்குரியனோ”
 இதுகாறும் அறியார்கள் செய்துவந்த வழக்கத்தை விலக்குக.விஷ்ணு
 வே உயாநதவா. அவருக்கு அவியைமுன்னே அளித்தது, பிறகு ஏனை
 யோருக்குத் தவுக” எனக் கூறினன. திருநந்திதேவா சீற்றங்கொ
 ண்டி தககன முகத்தைப்பார்த்து “மூடா! பரமபதியைநிந்திததாய;
 ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறுக” என்றும், “எம்மிறை
 வனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக, சிவநிறத்தைசெய்யும் நினனோடு
 சோந்த தேவர்கள் தியோனாகிய நூரபன்மனாலுனபுறுக” என்றும்,
 சாபமிட்டு, அவவிடமவிட்டுப் பூதகணங்களுடன், மாதபாகனாகிய
 ஆதிநாதனிடம் வெள்ளிமலை சென்று விண்ணப்பித்தது வீற்றிருந்த
 னர். நந்தியெம்பெருமான ஈசனற சாபத்திற் கஞ்சி. யாவரும் யாக
 ஞ்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையில், தககன ஓயாகஞ்செய்ய நினைத்து வீசி
 க்ஷவகன் மஞல, கங்கைக்கரையில் ஆயிரங்கோடியோசனை யகலமும்
 மிக வுநதமுமான ஓயாகசாலை நிருமிககசசெயது, சில தூதர்களை
 நோக்கி “சிவபிரானை நீங்கிய தேவர்களை யெல்லாம் அழைத்துவாரு
 ன்கள்” என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்ட
 டைந்தனா திருமால் - திசைமுகன - தேவேந்திரன் முதலிய யாவ
 ரும் அங்கிருக்கையில், சாரங்கனைச் செய்துள்ள ததீசிமுநீவர் வந்த
 னா. அவரது வருகையைக் கண்ட தககன தனக்கஞ்சி வந்தனொ
 னக் கருதி, “மாதவோ! வருக” என்று ஓர் ஆதனமளித்த தமாததி
 னன். முநீவர் “எனனை யழைத்த தென்னகாரணம்?” என, தாக்ஷா
 யணியைச் சங்கரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்த்தன கூறி, “எனனை
 இகழ்ந்த ஈசனுக்கு அளிக்கும் அவிரப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம்
 ஆற்றவேண்டுமாதலின், உமமை யழைத்தோம்” என உரைப்ப, ததீ
 சிமுநீவர் “சங்கரனே ஐகதீசன் அவ்வெம்பெருமானை விரோதித்து
 யாகஞ்செய்யேல்” என, தககன பலவகையாக வினாவி ஆக்ஷேபி
 க்க, * முநீவர் அவவினாககட கேற்ப விடைகூறினா. அரிவைக்கு
 அத்ததசீரமளித்த அரனே அனைவர்க்கு முயானத கடவுளாயிருக்கி
 னு மிருக்க. அவனுக்கு யான் அவிரப்பாகம் கொடேன். ஒன்று
 முரையாமற் போக.” என, ததீசிமுநீவர் கடுங்கோபம் கொண்டு
 “இறைவனையினறி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது.
 உன் தலையறக்கடவது. உன்னோடிருக்கும் உம்பா உயிரொழியக்கட
 வா” என்றுசபித்தது, “முநீவர்களே! உங்களுக்குலத்தினியற்கைவிலகி,
 அரனையும் அடியாரையும் விபூதி உருத்திராகத்தையும் ஒழிந்து
 மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறந்திறக்கக்கடவீ” என்று சாபமிட்டு,
 பல முநீவர் புடைசூழ்ந்துவரத் தம திருக்கை சாரந்து சிவத்தியான
 த்திருந்தனா. அதன்பிறகு, தக்கன அந்தணருக் கன்னமிட்டு ஆடை

* இதன் விபரம் விரிவு கருதி விதேகராம ஸ்வாமிநாதன் ததீசி
 புத்தரப்படலத்திற் கண்டுகொண்டான். MAHAMAHO PADITHA
 R. N. SWAMINATHA IYER LIBRARY.
 MS-41.

பொன் முதலியன அபரிமிதமாக வளிதது யாகததை ஆரம்பித்தன.

அதனையறிந்த நாரதமுநிவர் திருக்கய் லமலையை யடைந்து சிவபிரானைப் பணிந்துநிற்க, பரமன் “ உலகத்தி லென்ன விசேடம பகாக ” என, முநிவா “ சங்கரா ! தககன பல தேவருடன் யாகஞ் செய்கின்றன ” என விண்ணப்பித்தனா உமா தேவியார் உடனே எழுந்து உமபாநாதனைப் பணிந்து “ எம்பெருமானே ! எந்தை யியற்றும் வேளவியைக் காண வேட்கையுற்றேன் ” என, விமலா விடையளித்த தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிலசேடியருடன் பிதாவினபாற் செல்ல, தககனகண்டு சற்றும் உபசாரம் செய்யாம லிகழ்ந்து “ இப்போதே போக ” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன். கௌரி கடுங்கோபங்கொண்டு கயிலையங்கிரியை யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து “ தககன யாகததை யழித்தருளவேண்டும் ” என்று விளம்பினாள். முன்னோன் அதனை முடிக்கமுன்னியவளவில, நிமலரது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிரந்திருமுகங்களும் இரண்டாயிரந் திருக்கரங்களும் கொண்டு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தனா அப்பொழுது அமமையாரது அளவிலலாச சினத்தால ஓராயிரஞ் சிரமும், ஈராயிரங் கரமும் கொண்டு உககிரமாகாளியுதித்தது வீரபத்திராபககலிற் தேவியாய வீற்றிருந்தனள்.

வீரபத்திரா விடைபெற்று சிவபிரானையுந் தேவியையுமபணிந்து “ அடியேனுகு யாது கட்டனை ” என்றறைய, நம்பா “ நமமை மதியாத தக்கன யாகசாலைக்குப்போய் அவிப்பாகவ கேள் , கொடுத்தாற் பெற்று வா; தடுத்தால அவன் தலையை யறுத்து ஆண்டெனோர் ஆவியை யகற்றி அவ யாகததை யழித்துவிடு, யாமும் வருவோம் ” என ஆஜ்ஞாபிக்க, வீரபத்திரா விடைபெற்று, தமது திருமேனியிலதோன்றிய பூதப்படையும் காளியும் உடனவர, உலகமதிரவும், சுவாசத்தாற் கடல்கள் நிலைதலங்களும், பேரிறைச்சலால திக்குகள் செவிடுபடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடி குலங்களும்,

நடையா லெழுந்த தூளி சத்தசமுத்திரங்கனையுந் தூத்துச சூரிய
வொளியை மறைக்கவும், தக்கன யாகசாலையை யடைந்து பூதசசே
னையை அதன் வாயிலிலும் மதிறபுறத்திலும் காவலாக நிறுவி, காளி
யுடன் யாகசாலையுட பிரவேசித்தது, யாகஞ்செய்வது கண்டு, நெருப்பு
பொறி பறக்க விழித்தது, இடிபோற் காசசித்தது, வெற்றிபொருந்திய
ஊதுகொம்பினை நாதஞ்செய்தனா அவ வோசையால ஆண்டிள
ளோ செவிடுறறு, அவரது சொரூபக்காட்சியாற் கண்கலக்கங்கொ
ண்டு மூச்சித்தது விழுந்தனா

தக்கன வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்தது “இங்கு வந்த காரண
மென்ன?” என, வீரபத்திரா ‘சங்கரன்னுபப இவ்வனம் வந்தனன்,
அனனோன அவிப்பாகத்தை யெனமுன் னளிக்க” என, ஆவிவழ
ங்க நிற்கும தக்கன “அவிவழங்கேன” என்றனன், அதுகேட்ட
அண்ணல ஆண்டிள அமரனா நோக்கி “உமபாகாள! உங்கள் சம
மதம் யாது?” என வினா, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்றுமுறா
யாதிருந்தனா. உடனே உக்கிரமூர்த்தி உலகம் நடுங்க நன்கத்த
தண்டாயுத்ததாற் சாங்கனை யடித்தனா. மாதவன் அதனால் மரண
வஸதைக்குச் சமானமாக மதிமயங்கி வீழ்ந்தனன். பிரமனைத் தலை
குலுங்குமபடி குட்டினா அவனும் அவனிமேல அவசமாயினன்.
சுந்திரன் கண்டு ஜோலென நெழ்ந்தோட அவனுடல தேயுமபடி
காலினாலே தேயத்தனா. தேவர்கள் பலரையுந் துன்புறுத்தினா.

வீரபத்திரோவலால வெளியேறினற் பூதகணங்கள் அவ்வெம
பிரானது கட்டளை யேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போரொனப்
புலக களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச் சிரித்தது, யாகசாலை
யிறழ்ந்தபடி, யூபஸ்தம்பங்களை யொடித்தது, சிலதேவர்களைத் தின்று,
சில முநீவர்களை மென்று, அமரா சிலரை அண்டமுகடு சேரப் பந்
தடித்தது, அட்டிசைகளிற் செல்ல அநேகரை வீசி, சத்தமேகங்களை
யும் பிழிந்து தாக்க தணித்தது, தம்பங்களிற் கட்டிய யாகப்பக்கங்களைக்
கட்டவிழ்த்துவிட்டு, இயக்கா - கிருநரா முதலானா நா மூக்கு-விழி

கரம-சிரம - முழநதாள முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பல கொடுந தொழில புரிந்தனா. இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதிலலை யென்று கலையுருக்கொண்டு காலரற காலபோற படரக்கண்ட வீரபத்திரா அக கலையின கொம்பை முரித்து அமபொன்றினால் ஆருயிரமாயத்த னா. பூதா “நாத! அச்சுதன ஒருவனே எமைத்தடுக்கின்றனன” என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்திரா “எங்குளான, எங்குளான” என்று சென்று, மங்குலபோல வழவமைந்த மாயனைக் கண்டு, “நெ டியோய! கொடியோய! கொன்றை வேணியன குரைகழலமீது ஆயிரங்கமலத்தால அருச்சனை புரிகையில், அன்னதி லொன்றினை ஐயன மறைப்ப, அமபக மிடந்தப்பி அன்னவனருளாற சுதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத் துச் செருச்செய்வையோ? உயி ரிழப்பையோ? உரைக்க’ என, தாமோதரன் “தக்கனைக் காப்பேன சமாசெய்க” என்று கருடன் பேரி லேறினன. அழற்கண வந்த அண்ணல அதுகண்டு அண்டகோ ளாகையும் அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சகரவாளகிரியும் வெடிப்படவும், எண்டிசையுஞ் செவிபெடவும், மேகவண்ணனுக்கு ஓ ரிடிபோல தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச்சங்கத்தை வாயவை ததுதிப் போ தொடங்கினா. இருவரும் பெருஞ்சமாசெய்தனா. கடைசியிற் கருடன் சிறகுகளை வெட்டி, கையிற் பிடித்த விலலை முரித்து, ஏனைய ஆயுதங்களையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனை மூச்சைப்படுத்திப் பூமியில விழச்செய்தனா மூச்சைத் தெளிந்தெ ழுந்த முருந்தன கையி லிருந்த சககிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன அதனைப்பற்றி அயின்றனன. விண்டு வாள்கொண்டு முனவர, உக்கி ரமூர்த்தி உறுகாரஞ் செய்தனா. திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம் போற செயவ தொன்று மிலலாது விலயிசை வீழ்ந்து கிடந்தனார். [அவா இச சமரில் ஏனைய தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டாற போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வடநூற் பிரமாணங்களால் விள க்குகின்றது. அவற்றுட் சிலவற்றை யீன தெகரித்திருக்கின்றேன.]

அதுபொழுது அமரரினானேகா மரிந்தோரும மதியங்கினே
ருமாய மகசாலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனா. தக்கன் வெகுண்டு தண்
டாயுதந தாங்கிவர, வீரபத்திரா அவன தலையை யரிந்து யாககுண்ட
த்திலிடடு ஓமாககினிககட்டினா; பலதேவர்களையுங் கண்டு அவாக
ளில், இந்திரனைத் தண்டாலெறிந்து மூசசையாககி, அககினியின
அஸதத்தை யறுத்து, அண்டமுக டதிருமபடி வீராட்டகாசஞ்செ
யது இயமனை இருகரங்களாறபற்றிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை
நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின கொம்பை முரித்து வீழ்
த்தி, நிருதியின தோளை யரிந்து, வருணன் உருதியை வாளிற்றோ
ண்டி, வாயுவை உசுவாசத்தால வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன்
குபேரன் தோளைக் கசகின்ற கட்டி, பூடா வென்னும் பரிதியைப்
போடாவென்று பலலுதித்தது, பகன் என்னும் பகலோனது அம
பக மகழ்ந்து, அரியமா வென்னும் ஆதவன் றோளை யரிந்து, சமீபித்த
தகழ்புத்திரா பதினமரை வாளாற சேதித்து, வசகக ளெண்மரையும
மருத்துவனாயும வாயவழி சோரி வழியப் புடைத்து, பல நூலகளைக்
கற்றும் பரமசிவனை பரம்பொருளென்றுணராது அப்பொருளமால்
என்று மாலகொண் டென வானோ பலனாயும வதைத்தனா

தக்கன் தலையிழந்துகேட்ட அவன் பிரதானபத்தினி வேத
வல்லி பாங்கியா சிலருடன் ஆங்கடைந்தனள் அவள் வருவதுக
ண்ட காளியம்மை அவளது காதனை யறுத்துத் தனாயிற்போட்டு,
தக்கனது மறற மனைவிமா தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள்
திருமகள் நாசியை யரிந்து, இந்திராணியின இணைமுலை களைந்து,
அதிதியினது அதரத்தை அரிந் தெறிந்து, அககினிதேவன் மனைவி
யாகிய சுவாதாதேவியினவலமுகம இடத்தனமும் நகத்தாற்கிள்ளி,
ஏனைய மாதரது செவி-நா-முககு-முலை-முதலியவற்றைக் கொய்து
துன்புறுத்தினள்.

வீரபத்திரர் வெகுளிமீக்கொள ஆகாயத்தில் அசரீரி “கோபந்
தணிக” எனக் கூறக் கேட்ட உக்கிரா சிறிது சினங்குறைந்தனர்.

சிவபெருமான உமாதேவியாருடன் இடபாருடராய ஆண்டு காட்சி யளித்தனா வீரபத்திரமூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ விருவா முனசென்று பணிந்தனா. உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியாரா அவ யாகசாலை முற்றும் தேவா-அரமபையா-மூரிவா-மூரிமாதா - தக்ஷவம சத்தாமுதலாளுது பிளோதங்களவீழ்நதுகிடக்கக்கண்டு மனம்பொரு து“ எம்பெருமானே ! இவாகள யாவரும் இவ வேழையேன பொரு டுழறந்தோ பாதலின, இவாகளை யெழுப்பியருளவேண்டும்” எனப பிராத்தனிக, கருணாமூர்த்தி களிகூரந்தவராய வீரபத்திரராலேயே அவாகளை யெழுப்பி உயிர்தருளினா. இமைப்பி லுயிர்பெற்ற இந்தி னாகேளவன்-எண்கண்ணன்-இமையவா-இருடியா-யாவரும் இமயவ லலியாருடன் இடபாருடராய ஆகாயத்திற சேவைதந்த ஐகதீசனது திருவடிகளை நிலமிசைப பலமுறை வீழ்நது பணிநது பரவிப்பயநது நிறக, பரமகாருணயமூர்த்தி “ அஞ்சாதீர்கள் ” என்று திருவாய்மல ரந்தருளித் தேற்றினா பதுமன் தன் தனய னாகிய தக்கனைக காணு து பதைத்தது, பகவானைப் பணிநது “ கொடியோனாகிய தக்ஷனையும் எழுப்பிக கொடுக்கவேண்டும்” என்றிரப்ப, சிவ கடாக்ஷத்தினால வீரபத்திரா தக்கன் சரீரத்தின்மேல ஆடுத தலையை யமைத்தது “எழுக” என, அவனும் எழுநது உளம் நாணி அச்சமுற்று விமலரை நமஸ்கரிகக “வெருவேல” என்று அருளசெய்து, விடையூதி வீர பத்திரருடன் வெள்ளிமலையடைநது அவருக்கோ ருலகளித்து விடு ததனா. பிறகு தக்ஷன் பிரமன் சாற்றிப் புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவராசசனைசெய்து சிவகணங்கடகுத தலைவனாயினன்

சிவபிரானைப் பகைத்துச் செயத தக்ஷயாகத்தைச் சங்கரிகக எழுந்தருளிய மூர்த்தமாதலின தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தமெனப்பபும்.

ஏததேவஸபையோகாதரு காஹவாஸஞாயஸய இதயாதிதநுராத நி: - விஷ்ணுவரதயோவிஷ்ணொ. ஸிர பரத்பிரதயது-ததுமப்பபாத- யஜ்ஞொமுகஸதஸமைஸசிரொ யதபரகய - வாஜஸநீயந்தநரா க்னி:ப்ரக்ருதயாமநுதி-விஷ்ணொ:ஸிர ப்ரதிஷ்டிதம்.—ஸ்ருதிகள்,

லிங்க புராணம்.

பபாதசததாபுமௌவிஸுஜஞ புருஷோத்தமம் - புருத்ததாய
தஹுதுஸகரமுதயமயஸபரபு - வயஷ்டுபததீநாதமாகொண
வஸதனஸிசு - உதிஷ்டுடெஜஜுதிஸதேநபாஷாணஇவநிஸசல. -
தரிபிஸசகாஷிதஸதேநதவிதாபுதவைபரபோாதது - ஸாராங்ககோ
டிபரஸுகாசசசிசசெதஸுரி பரபு - ததக்ஷணா தபததபூமயாரஸுரிஸ்
தஸயதராதலெ - வாயுநாபொரிதர சைவகராணஜெநபிநாகிநா - பர
விவேஸுக்ஷணாதேவததாஹயாஹவநீயகெ - ஸாராங்ககோடிபரஸுகா
சசகேஸவஸயமஹாதமந - ஸுரிஸசிசசெதயாமாஸவீரபதரோமஹா
பல: —யஜஞஸயஸுரிஸஸசேததாபுஷ்டேணாதவிநாஸக.

ஜடாதரஹரிதருஷ்டவாகரோதாதாரககலோசனம-தஸ்மாத
தெஸாதபகரமயகுபஜோதார்தாஹிதஸதித . வாமநபுராணம்.

ஸாந்திபர்வம்.

நசைவாகலபயதபாகமதகேஷாருதரஸயபாரத - ததஸ்ஸதேவீ
வசநாததக்ஷயஜஞமபாதரவத - ஸஸாஜுஸுலுங்கரொதெநபரஜவலந்
தமமுஹுமபுஹு - தசகுலமபஸமஸாதகருதவாதக்ஷயஜஞஸவிஸ்
தரம ஆவயோஸஸஹஸங்கசசநபதாயாஸரமமதிகாத-வேகநமஹதா
பாரதாபதநநாராயணோபிச - ததஸதததேஜஸாபலுஷ்டா:கேஸாரநா
ராயணஸச - பபூவாமுஜவாணஸதுததோஹுமும்ஜகேஸவாந - அ
தயபரப்ருதிஸ்ரீவதஸ ஸுலாங்கோமேபவதயயம.

சகோணாதெதுவகதோண ஸவிராடபரபூருஷம - மருகருபே
ணதாவர்தவிஸுரிஸகந்ததாகரோத.—வாயுஸம்ஹிதை.

ॐ நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே | ॐ
நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே | ॐ
நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே | ॐ
நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே நம:ஸகரே | ॐ

లింగపురాణము.

పపాతచతధాభూమావిసంజ్ఞఃపురుషోత్తమః | పునరుత్థాయతంహ |
తుంహక్రముద్యమ్యసప్రభుః | వ్యష్టంభయదదీనాత్మాకరణైవస్తనంశికుః ॥
ఉత్తైర్ముంకితస్తైనపాషాణావనిశ్చలః | త్రిభిశ్చఘడితస్తై నద్విధాభూ
ద్వైప్రభోర్ధనుః | శార్ఙ్గకోటిప్రసంగాచ్చ చిచ్ఛేదసశిరఃప్రభుః | తత్త్వ
ణాదపతద్భూమ్యాంశిరస్తస్యధరాతతే | వాయునాప్రెరితంచైవఘ్రాణజై
నవినాకినా | ప్రవివేశక్షణాదేవతదాహ్యహవనీయకై | శాఙ్గకోటిప్రసం
గాచ్చ కేశవస్యమహత్మనః | శిరశ్చచ్ఛేదయామాస వీరభద్రోమహాబలః |
యజ్ఞస్యశిరసశ్చేతాపూష్ణోదంతవినాశకః ॥

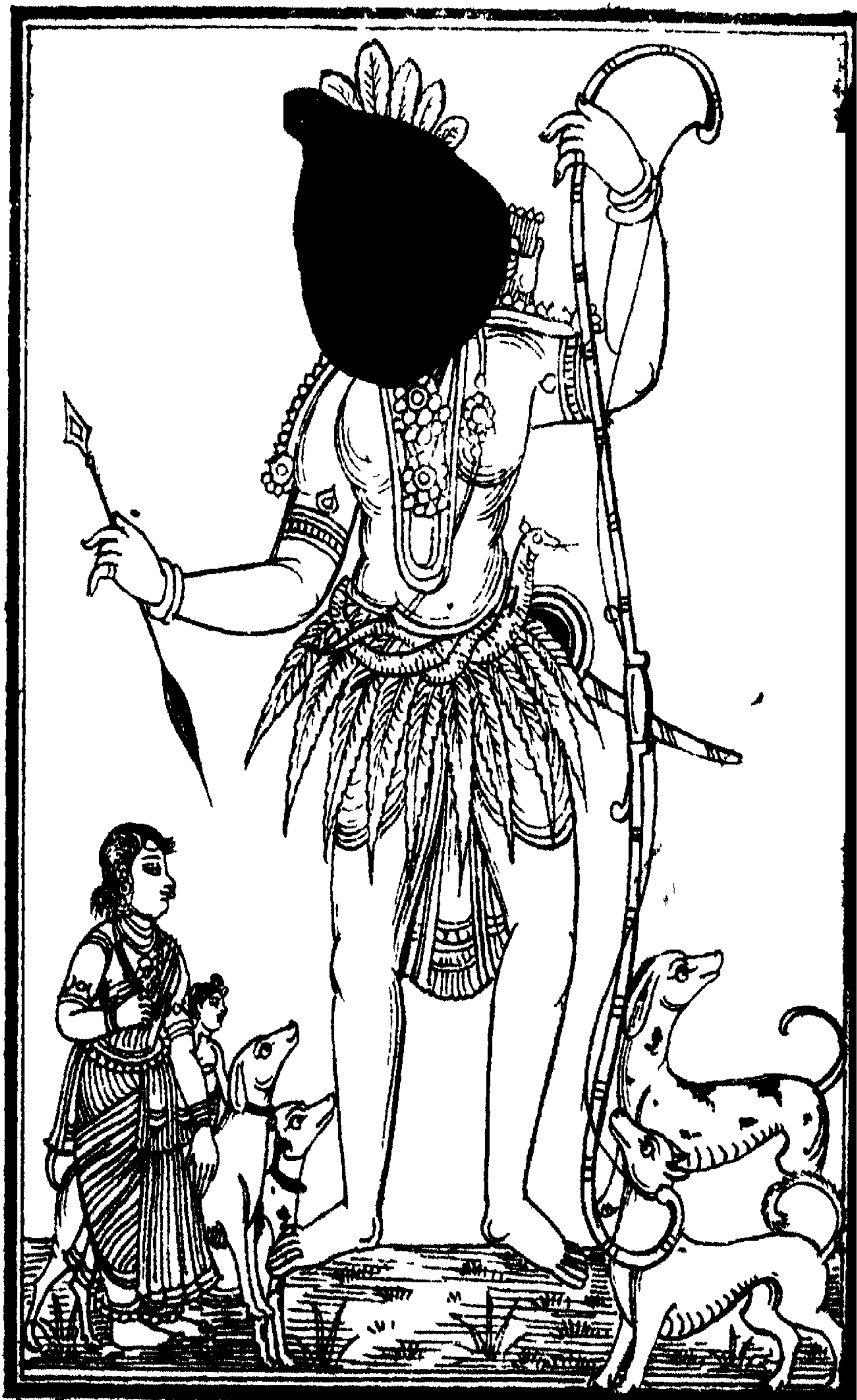
జటాధరంహరిర్ద్వైష్ణవక్రోధాదారక్తలోచనం | తస్మాద్దేశాదపక్ర
మ్యకుబ్జాధాంతహితస్థితః ॥ వామనపురాణం ॥

శాంతిపర్వము.

నచైవాకల్పయద్భాగందక్షోరుద్రస్యభారత | తతస్సదేవీవచనాద్దక్ష
యజ్ఞమపాద్రవత్ | ససజఙ్గాశూలంక్రౌఢేనప్రజ్వలంతంముహుర్ముహుః |
తస్మాంభస్మసాత్కృత్వాదక్షయజ్ఞంసవిస్తరం | ఆవయోస్సహసంగ
చ్ఛక్రబదర్యాశ్రమమంతికాత్ | పెగనమహతాపార్థాపతన్నారాయణో
వీచ | తతస్తతైజసాప్లుష్టాఃకేశానారాయణస్యచ | బభూవుర్ముంజవర్ణాస్తు
తతోహంముంజకేశవాక్ | అద్యప్రభృతిశ్రీవత్సఃశూలాంకోమేభవత్యయం ॥

శరేణాధేందువక్త్రేణసవిరాట్పరపూరుషం | మృగరూపేణధా
వంతం విశిరస్కంతథాకరోత్ ॥ వాయవీయసంహిత ॥

பல தேவாகளுக் கெய்திய தண்டறுகடகு மேற்கோள வேண்டு
மோர் கூர்மபுராணம் - ஸ்காந்தபுராணம் - இலிங்கபுராணம் - லாபு
சங்கிணக - காசிகண்ட முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க, விரிப்பிற்
பெருகும். தனையஜ்ஞஹதமுாதத்தயேகம:

சு. சிவசுந்தரம் பிள்ளை

45 கிராத முத்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பத்தைந்தாவது.
கிராதமூர்த்தி.

துவாபரயுகததிலே பாண்டுபுததிரா சகுனியின் மாயச்சூதி
ரடுகரங்களைத் தமது ஞாநியாகிய தூர்யோதனனுக்குத் தோற்
னவியுடனவனமடைநது வாழ்ந்திருந்தனா. பிதாமகனாகியவே
பாரசுமீவர் அங்கெழுந்தருளக்கண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும்
அவரது பாததாமனையைப் பணிநது தாம படும்பாட்டின குறைகூ
றினா. முநிவா அவாகடகு அநேக அரசநீதிகளையும், நளன் முதலிய
பிரரசாகளுங் காலவிததிகாசத்தினுற கஷ்டப்படடனொனப் பல
பாவசரிதங்களையுங்கூறி, அவாகள மனத்தைத்திடப்படுத்தி, சிவபெ
நமாண நோககித திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற் பெருந்தவஞ்செய்து
அவரது அநுககிரகத்தை யடையுங்கள் ” எனறருளிச்செய்து, தவ
சியற்றுதற்கு முகூாததமுங்கூறித் தமதிசசையின்படி சென்றனர்.

அமமுநிபுங்கவா ஆஜுராபித்தவண்ணம் அருச்சுனன் சடை
மடியும் மரவுரியுந் தரித்தது, அம்பராத்தூணியும் வில்லுந் தோளிற்
பட்டி, வெள்ளிமலையின மேற்புற மடைநது, அது பர்வதராஜபுத்தி
யாராக உமையமமையா திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியஷேத்தி
மென்று பணிநதெழுநது, முததழல வளாக்கும முநிவர்பாதங்களை
மடிமேற் கொண்டு, இயக்கா விச்சாதரார் சாரணர் முதலானுரைக்
ண்டு, சிங்கம-புலி-யாணை-கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும்
பூரண்யத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடி
வாகிய மலையை நண்ணி, இதயதாமலாயில் இறைவரை யிருத்தி,
நசிவாகமங்களிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக

முழுவுதுஞ் சண்ணிதது, அககமால் யணிந்து தவககோலங்கொண
தாளொன்றினால் நின்ற, மறொரு காலை மடித்து நின்ற கால்,
தொடையி லுள்ளி, இருகரதையுஞ் சிரத்தினமேற் சோத்துத லு
ககி, இருவிழியிலும் இடையறாது நீததனை யெழுந், மனததைப்
புறஞ்செல்லா தொடுககி மறாதேவனைச்செய்திதது அடந்தவத தமாந
தனை.

அவனது தருதையாகிய இஃதின தனதனமன தனஞ்சயன
செய்யுந தவததைச் சோதிக்குமபடி அரமபை ணாவசி முதலிய
தேவதாசிகளையெயினன் அக-கள் சதககிருதின விருப்பினப
கண்ணொன்றில் ஆடையாப ஓலங்கிருதமாகி, டர்பளமிருந்
மலா குடி, பற்குன்ன தமஞ்செய்யம பாணசாஸையாடி, பலனை
விலும் தமதுகருததுப ள்ருவபட்டாளமயா லோடி, ப-கசுதனை,
தேடி, நடகத விருத்த தவகள பயன்பெற்றிலென றுனையாடி,
தமது பதியற்குடினா மகபதி தனதுமைநதனது கருதமீன வ
மைக்குககளிதது, சந்தித்த சென்று செயலியசாஸையக கண்டு சி
தோஷிதது, சாறுகச்சனிதது மனவிருப்ப மறித்து “ உங்கைபாக
ருவார, வகைகள் பல தருவார ” என்று ணககமுண்டாகித தன
ககரிற்குச்சென்றான்

இஃ திவ்வாறிகுகக, சில சேடியரால அருக்கனன் செயடி
அருத்தவததை யறிந்த அம்பிகை அனிட மறுகி “ அண்ணலே
அருத்தவமியற்றும் அருச்சுனனுககருளபுரியவேண்டுமே ” எனக கூ,
அரன் “ தவமியற்ற மிகனைக கொலலுமடடி இவனஞாதி சுயோ
னன் தனதுகணபன ழகாகளையெயினன், அலலும டனநிகழவா
இவசலமடைகது சமயம் பார்த்துககொண்டிருக்கின்றான்; ஆ
வின் அவன் கிரீடி யைக்கிடழக் கெடுதிபுரியுமுன், அததானவனை
சங்கரிக்கவேண்டுமே ” என்று திருவாயமலாத்தருளி, திருநாதிதே
னா விளித்து “ காம் பனநிகேட்டையாடவேண்டுதலின், கன
ளும் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருககொனக ” என

நாபித்து, தாமும் வேடுவ வடிவு தாங்கினா. உமா தேவியாரும் அத
மேற்ப ஓவேடுவசிறுமியாகி, குமாரகடவுளைக் குழந்தையாகிக்
கொண்டு பெருமான பின்வந்தனா. வேதங்கள் நான்கும் வேட்
கடநாயக ளாயின கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இயங்கையாக யாவனாயுங் கூட்டிக்கொண்டு விலைவ
ளத்து விஸ்தர சௌக்யங்களில், மூகாகரண பெருமுழக்கத்துடன் அ
சகனனை விதி ததோடினன அகோர தவத்திருந்த சருகுபகஷணஞ்
செய்யுஞ் சுவேதவாகனன ஆப்பரித்துவரும் பன்னியைப்பார்த்து,
சுருவே தவநில யழிபுமென றஞ்சி, விலைவனைத்து நானேறறி
கிரமெனறை அதன முகத்தில இலக்குவைத்து விடுத்தான.
வேடுவவுருக்கொண்டு சேனாயிருடன் வராகததைத் துரத்திவந்த
மீமலா விலேசைக் கூட்டி அம்பொனறை அதன பின்புறம் எய்த
னா. அயவிரண்டமபுகரும் பாயுதன. மூகாகரணவிய ஏனம் நிலத்
தெனமேல வீழ்ந்து மூச்சையாய இறந்தது வேடுவவடிவுகொண்ட
வேடுவங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சையனைச் சமீபித்து “தவசியே!
நெய் நெய்த மிருகத்தைப் பிறனெருவ நெய்யலாமோ” எனப்
பாரகொண்டனா.

வேடுவவுருக்கொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்
யனும், பல கீயாயங்கள்பேசி ஒருவரோடொருவா சபதஞ்செய்து
கொண்டு பெருஞ்சமா செய்தனா. கடவுள் தனஞ்சயனது காண்ட
ததின் காணையறுத்தனா அதனால் அருச்சுனன் காணமடைந்து
நவவேடாதலைவன தலைமேல காணறுந்த விலலாலடித்தான. அவர்
விலியாபியாதலின் அவவடி சுவாகக மத்திய பாதலமென்னுந் திரி
வாகத்தினுள்ள தேவா மாதா முதலிய எல்லாருக்கும்பட்டது

“விண்ணிறைவானவரிலாரடிபடாதவா

விரிஞ்சனரீபேமுதலினோ

மண்ணிறைவானவரிலாரடிபடாதவா

மனுக்கன்முதலோகன்தலக்

கண்ணிலுறைநாகர்கனிலாரடிபடாதவர்கள்
கடசெவிமபேனமுதலோ
கொணனில்பலயோனியிலுமயாவடிபடாதன
வீருகதுழியிருகதுழியரோ.

வேதமடியுண்டனவிரிந்தபலவாகம
விதவகனடியுண்டனவொனாம
பூதமடியுண்டனவிநாழிகைமுதற்புகலசெய
பொழுதொடுசெவிப்பிலபொருளின
பேதமடியுண்டனபிறப்பிலியிறப்பிலி
பிறவகலரசனறனமகனார
நாதனமலனசமரவேடவடிவனகொடு
நானகையடியுண்டபொழுதே.”

அருசகனனடித்த அடியாலவேடாபதி கெருளிகொண்டா
போலசெறிதுநேரம் மல்யுத்தஞ் செயது மகவான மைந்தனது வ
னமைபைய யறிந்தனா அவன அல்லறப்புவதை யகற்றமபடி தே
வாகனும் இவிரனும் தோததிரஞ் செயதனா. கருணாமூர்த்தியாகிய
கண்ணுதல் உமரபிராட்டியாருடன் சகலதேவாகனும் புடைசூழக் கா
ட்சி யனித்தருளினா. பற்குண பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதி
த்தனன. சிவபிரான அவனைத்தேற்றி “மூகாகரனா உன்னுயிர
போகாவனனம வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன. வேண்டிய வரம்
யாது” என வினாவு, சுவியசாசி “சங்கரா ! தேவரீர் பெயர்கொண்ட
அஸ்திரமொன்று நிருவருள் செய்யவேணம” என விண்ணப்பிக்க,
இறைவர் அவவாதே பாசபதாஸ்திர மதுகிரித்து “பாரதப்போரிற்
செயமுதுக” என ஆரோவறித்து அந்தாத்தான மாயினா.

அருசகனன தவஞ்செய்கையில், அவனைக் கொல்லும்படி து
ராயோதனனாஸ் விதித்த மூகாகரனைச் சங்கரிக் கேடுவ வடிவேற்றச்
சென்றமைபால், சிவபிரான ராதமூர்த்திபெனப் பெயரெய்தினர்.

ராதமூர்த்தியேம:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தாறாவது
குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவழிகளென்னும் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர் பாண்டி நாட்டில் நீவள நிலவளமிருந்த திருவாதவூரில் ஆமாதநில வேதியாருலத்தில, திருவவதாரஞ்செய்து தருதையாரால் திருவாதவூர் எனனும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்றுவேதாகமமுதலிய கலைகளிற் றோசசியடைக திருக்கையில், மதுரையில் அரசபுரிக்குவரும் அரிமாததனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேளவியுற்றுத் தமபால வருவித்து ஆற்றலைநோக்கி அமைச்சரிமையுந் தேன்னவன் பிரமராயன் எனனும் பட்டமுங் கொடுத்ததுச் சிறப்போடு வைத்திருந்தனன். அமைச்சாபெருமான இருமனப்பெண்டிர்போலும் அரசகாரியத்துத் தொழிலும் ஆளுடையாரா திருவழிககண்ணே அறிவுமாக வொழுங்கிருக்கையில், கீழ்க்கடற்றுறையிற் குதிரை கொள்ளும்படி அரசனேவ, அளவற்ற பொருளோடுஞ் சென்றனா.

பரிபக்குவமுற்ற ஆனமக்கட்குத் திருவருளபுரியும்ஆளுடையார இவரது சத்திப்பாதத்து உத்தமத்தலைமையிலோக்கி மாறுடந் திருவுரு மேந்தத் திருக்கதி முக்கணங்கள் மாணுககராயச குழந்தையர், தீநுப்பெருந்துறையிற் குருமூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளி வாதவூரையா வரவுகொகியிருந்தனா. இவாசென்ற அத்திருப்பதி பெயர் பழக்க, அன்பும் ஆராமையும் தலைமீது, என்னுடையான் இவருற்றனரோ என்னுங் கருத்தோடு சென்ற, ஆசிரியா பெருந்தலையைக் கருவிகளெல்லாக் கனிந்துருகக் கண்டு கைதொழுது உரை முற்ற உடல் கையப் பரவினர்; பாடினர்; ஆனந்தக்கூத்தா

மீனா; பரவசராய அசைவறறுச சிறிதுபொழுது கையேறறிருத்த
 “எம்பெருமானே! இவ்வுடல் பொருள் ஆவீ மூனறனைபுந் திருவுள
 னம்பறறுக” என்று குறையிரகத குணக்குணறன்னவனா, எம்பெரு
 மான திருவருளுக களித்தது, அஸ்த மஸ்தக சையோகரு செயது,
 அமையத தடவித திருவழிகுடடி அன்புட்டி அறிவின மயமாகி
 ஐந்தெழுத துணைம யசைவற உபதேசித்தருளினா; அதனால் அமை
 சசாபெருமானும் அமுதராயினா. ஆசிரியநாயகத தருடசகிதியில
 அன்புருவபபெருந்தகையா அளவளாவி, அடியாகுடடத திலாநகத
 க்கடவின மூழ்கி அழுதழு தலவகாரத தமிழகுட, பத திபபிச்சசைவே
 ணமீம பரமபதி பவளவாய திறந்து, தமது அருமைத திருவாககால
 ‘மணிக்கவாசக! இவர்குகக’ என்றனுககிரகித்ததுத தமமாணுககா
 குழ்த்துடன் அநதாததானமாயினா.

சிவநேயமுதற மாணுககா திலகராசிய மணிவாசகா மனமுருகி
 வருந்திப பிரிகாறறுதவராய உயிரீங்கககருதி, அஃதெம்பெருமான
 தென றருகிக கட்டளை கட்டவாது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ
 ருடன் வகத பரிசனககளை நோக்கி “ஆழத்திலகளிற் புரவிகள வரு
 மென்று புரவலறகுக கூறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாமகொண்டு
 வகத அரிமாததன னருமபொருள் முழுதும் ஆண்டருகரும அடிய
 வருகரு மமைந்த ஆலய முதலிய திருப்பணியில விகியோகரு செயதி
 ருத்தனர். பரிசனா சொல்லககேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆழத்
 திலக னகனறும் அஸ்வங்கள் வராமையால் அமைசசா வாழ்வுக்
 கோலவிபேப, அவரும உடையா சகிதியிற் சென்று அரசோடு
 யறிவித்தது கிற்க “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரன் வருமென்று ஒளி
 விடுக்க” எனப் பெருமான அசிரியாயக் கூறினா. ப்ரீமனறடை
 யார் கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம வகாந் தனுப்பினர்.
 மணிவாசகர்துயில்கையில் எம்பெருமான தோன்றி “புரவிகன் பின்
 வரும்; நீ முன்செல்க” எனப் பணித்தமையிற், அமைசசர் பெரு
 மான் ஆருடையார் சகிதியிற்பணிந்து விடைகொண்டு மதுரைபய

யடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரசு னவைகளைத் துற்று அகமலரச்செய்து, சோமசுந்தரரைப் பணிந்து இருக்கை யடைந்து திருவருளோக்கியிருந்தனா.

பரிபகருவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவா சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்தியெனப் பதோர பெயர் வங்குகின்றது.

கவளிப்பு—குருமூர்த்தம்-அஸ்வாருடம் எனனும் இரண்டு சரி திரவகளும், மாணிக்கவாசகர் சரிதமேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாக அடுத்த வருவதாலும், அவா பிரபாவ ததை நண்டு முடித்திலேன. எஞ்சிய சரிதையை அடுத்துள்ள அஸ்வாருடத்தினை மிகாளை இவ்வாதே அஸ்வாருடத்தின் முற்பட்ட சரிதத்தை இக்குருமூர்த்தமெனவுக கொள்க.

குருமூர்த்தமேநம்

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிகழும்
அடைபடி, சென்னை-20.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தேழாவது அசுவாஸூட மூர்த்தி.

மாளிகைசோகத மணிவாசகருகருப பரதுவாகமும், கட்டிமா
யினார் நானு வகையாக மதிகுறக கருதி, அரசகாரியத்திற சிறகுள்
னாராயிருத்தலின, மன்னனாக குறுதியும உறவினருக உணறுகோ
துமாக விருத்திலீனொனத தமக்குத தோனறியவழியெல்லாஞ் சொல்
லக்கேட்டு “எமக்கு யாதுவரினும்வருக. எம்பெருமானை மறவேன்.
ஊழாசிய நீவினை வினைத்தால விலகதற்பாலா ருளரோ?” எனக்கே
ட்டகனறனா. அரசன அமைச்சா காயகளை வருவித்து “குறினை
கன்வந்திலவே” என, “இன்னும் மூன்றுதினத்தில இவ்வினைவரும்”
எனப் புலவ, அப்போதும் குறினாக்கட்டம் உராமை கண்டு கொற்
தவன் சினத்துதண்டலாளராத பலவகையாகத துன்புறுத்திச சிறை
யிருத்தினன. மணிவாசகா தம துடலுயிராகட ருரியராமிய காமபதி
யைப் பலவகைப் பாமாண்களாற் றறிசெய்ய, அடியார்பாடலாக கக
மமிழும் ஆர்த்தக்கடலாமிய ஆலவாயுடையா அவ ரீடுகண்களையத்
திருவுள்ளங்கொண்டு, திருத்திதேவா முதலிய சிவகணத்தலைவா
களை வினித்து “பாண்டியனுக்குப் பரிமா செலுத்தவேண்டுதலின
வனத்தினுள்ள நீர்களைப் பற்றிவந்து பரிகளாக்கி அவற்றைகடத்து
ஞ்சேவகாக நீங்க ருருக்கொள்ள வேணும்” எனறு கட்டளைபிட்டு,
அவர்கள் அவ்வாறே சித்தப்படுத்திப் பலவகையாமிய ஆடைமுதலி
யவற்றின் வேறுபாடுற்ற சிறத்த வடிவேற்றனர்.

தென்னார்க்கனது துன்பம் களைபுஞ்சோதி கருபியாமிய சிவ
பிரான் தரு மார்த்த காமமோஷ மென்னும் காற்புருஷார்த்தம்

25- கங்காதரமூர்த்தி

47 அம்மவருட முத்தி.

களை நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு
செவிகள்-பர அபர வுணாச்சியே விழிகள் - விதிமுகம்-நிலேஷதவால-
தநதிரங்கு புறவணி-சபதகோடி மந்திரங்கு சதகைகமாலை- ரூரிய
சநதிரா பாதம் வைகருமிடங்குள்-தாரகபிரமமந்திரமே கழிவாளமா
ககொண்டு இவற்றைப் போன்ற பிற அங்கங்களு மமைந்த ஓர் சிற
ந்த புரவிமே லேறித் தாமே அவற்றிற் கிறைவராய எழுந்தருளி உர,
பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறிந்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவ
னது சிறப்பையும் அனபோடு கண்டு களித்தது, பரிசு பல செயதனு
ப்பிப் பழய மந்தூறையிற் கட்டப் பணித்தனன் அப்பரீகனும் பாதி
யிரவில பண்டைய நரியுந் வேற்றுப் பல குதிரைகளை யூறுசெய்து,
வனத்திற் கேக, பூழியன் கேளவியுற்று மனம் புழுங்கி ஆமாததி
யனா யழைத்தது தண்டலாளாகச் சொப்புவீத்து "அப்பண்டாரப்
பொருளமுழுதும் கொண்டுவீடுக" என, அவர்கள் ஐயனாச சிறைப்
படுத்தி வைகைபாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ்செய்ய, வஞ்ச
யிலலா, வள்ளலா திருவடியில் மனஞ் செலுத்த, அருடபெருந்
தகை அவ்வைகையைப்பெருகச்செய்ய, மதுரைமுற்றம் வெள்ளமாக
அரசனாணையால் மண்ணடைப்பாராயினா. மந்திரியா ஆயைஞ்சே
ரந்தனா.

அச்சமயத்த வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த
ரை அடைப்பினறி வருந்த, பெருமான உலியாளாயவகது பிட்டு
ண்டு, கட்டுண்ட அயற்கரை யிடிய நீவித்தது துயிலுபுரிவார்போ
லிருக்ககண்ட பான்டியன் பிரம்பா லோசச *அஃது யாவர்மேதும்
படச்செய்து அடைப்பாரினறி யடைகலாயாக்கி மறைந்து ஆகாய
வானியால் "அமைச்சரைத் தேறுதி" எனக் கூறுவித்தருளினர்.
வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயனாக்கண்டு "வாதஞ்சாரசே எனபிழை
பொறுத்தது இதற்குவைபெய்வாம வேண்டியவாறு செய்தருள்க"

* வெபெருமான் சங்கவியாபி யாதலின் அவரை அரிமீர்த்த
னன் பிரம்பா கடித்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும் பட்டது.

என, ஐயா “வழுதியா கோவே! திருவருளவழி கிறக” என்று கிற
ததிப் புறப்படடுத தீருப்பெருந்துறை யடைநது பதிகமோதித துங்
தது, பல திருப்பதிகளையுஞ் சென்று பணிகது, திலையைச்சோநது,
ஈழத்தினின்று வந்த புத்ததை திலைவாழந்தணா விருப்பினபடி
வாநில வென்று அவாகடஞ்ச சிவசினன மனிதது, வளவாமகளை வா
யதிறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மனறுடையாரோ
யெழுதிக கைச்சாத்திட டருளும்படி மணிவாய மலாநதருளினா.
ஆமாததியருலதீபத்தை அவவேதியா நோக்கி “திருவாசகத்தில திரு
வுள்ளககிடை திருவருள செயயவேணமே” என்றிரப்ப, அடிகள்
முறுவலசெயது அவவந்தணரொடு போன்னப்பலஞ்சோநது “இவ
வாசகப்பொருளாவா இவரோ” என்ற திருவாய்மலாநது திருச்சிற
றம்பல முடையானாக குறியாது குறிப்பித்தது, எம்பெருமானிடத
திரண்டறக்கலந்தணா

திருவினையாடற்புராணம்.

“பாண்டியன் முதுகிற பட்டது செழியன்
பன்னிய ருடம்பினிற பட்ட
தாண்டகை யமைச்சா மேனிமேற பட்ட
தரசினன குமராமேற பட்ட
தீண்டிய கழற்கால் வீராமேற பட்ட
திருனிமேற பட்டது பருமம்
பூண்டவென கரிமேற பட்டதென ஷோக்கும
போதனமேற பட்டத தழுமபு.

பரிதியு மதியும் பாம்புமைக கோளும்
பன்னிறம் படைத்தகாண மீது
கிருகிலம் புனல்கா வெளிகடுக கனல்வா
னென்னுமைம பூதமும் காருஞ்

சுருதியு மாறு சமயவா னவருஞ்
 சுராகஞ் முகிவருந் தொணமின
 மருவிய முனிவா கணங்கனும் பட்ட
 மதுரைநா யகனடித் தழுமபு
 மானவா மனிதா நாகுபுள விலங்கு
 மாகணஞ் சிதலெறு மபுதி
 யானபலசரமு மலைமரங் கொடிபுல
 லாதிய மசரமும் பட்ட
 ஐனடை கநவும பட்டன தழுமலை
 மிதிதன வயிரிலோ வியமூ
 தானடி பட்ட சராசர சடங்க
 டமககுயி ராயினோன நழுமபு

துணைணை மாயோன விழித்தனை கமலச
 சோதியும யாதென வியந்தாள—”

சிவபெருமான, அரிமாத் தன்னது அனவிலலாப பொருளைச்
 சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகா கீழித்தமாய நரிகளைப்
 பரிகளாகித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவிகள் ஒப்புவித்
 தமையால் அஸ்வாருடமூத்தியெனப்பேரார் திருநாம மெய்தினர்.

அஸ்வாருடமூத்தியேநம.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பத்தெட்டாவது கஜாந்திகமூர்த்தி.

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த ரூபனமனதுதொந்தரவைச
செயாத ஓநீரான் தனமனைவியுடனமறைத்து சீகாழிப்பதியிறவிலா
சசனைசெயது காலங்கழித்திருந்தனன அதுகாலத்தில், அமரா சிலா
ஆகண்டலனைக் கண்டு “அரசே! அகரா துயரம் ஆற்றவில்லோம்”
எனக் கூற, வசசிராபுதன “வானவாகனே! மகாதேவனை வழத்தி
அததுயர் நீர வெள்ளிமலை யடைவோம்” என்று இந்நிரானியை
அரிகாபுத்திரர் காவலில் விடுத்தது, தேவா குழுவுடன் திருக்கயிலை
யடைந்த திருச்சகரிதானத்தினுட செல்ல, திருக்கதிதேவரை உத
தரமுதலுமபடி யிரந்தனா அதுசமயம் ஜநகனாநியாகருச சககரா
ஞானோபதேசஞ் செயதுகொண்டிருந்தவின, கந்தியெம்பெருமான
காகாபரணா கட்டளைப்படி தடுக்க, அத திருவாயிலிலேயே அடுக்க
கான அமாந்திருந்தனா.

அக்காலத்திற்கொகிறகோல்செய்துவந்தரூபனமன் தங்கை
யும், வாலிபனா வலிதிற புணாபவஞ்ஞமாயிய அசமுதி யெனபாள்
துன்முதியுடன் சீகாழித்தலத்தைச் சோத்து, ஆங்குப் பொற்கொடி
போல விளங்கும் புலோமசையைக் கண்டு தனமுனனோனைச் சோ
த்து வாழும்படி யழைக்க, சசி தடுக்க, வனமையுடன் கையாற்பறநீ
அவனலறுமபடி இழுத்ததுக்கொண்கி சென்றன. ஐயனார் ஏனான
ராயிய வீரமாகானா வினாறுசென்று “செல்லாதே” என்று தடு
க்க, அசமுதி ஓர் குலத்தைச் சுழற்றி விட்டனள். அதனை வீரமாகா
னார் வானால் வெட்டி மாத்ததனர். அசமுதி துன்னென்று துன்முதி

நகயிலிருந்த குலத்தை வாகனிகொண்டு, அவளகையில் அயிராணி
நயயளித்தது வீரமாகாளாமேல அச குலத்தை விட, அவர் அதையு
மழித்தனா அரகி மலையொன்றைப் பலன்கொண்டெறிந்தான்.
அவா அதனையும் வானகொண்டுமாயத்தனா. மேஷ முகமுள்ளவன்
மேலொன்றைச் செய்யமாட்டாதவளாய், துன்முதி கையிலிருந்த இக்
நிராணியைத் துணுகருத தூக்கிகொண்டு வினவழிவேகமாய்ச்
செல்ல, வீரமாகாளர் வெருண்டு அவள அளகத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டு உடைவாளையுருவி ஒரு கையை வெட்டி இந்நிராணியை
விடுவித்தது, தூக்குணங்க ளமைந்த “ துனமுதியை நோக்கி “ நீயுந்
தொட்டனையன்றோ?” என்று, அவனையு மோ அதை மரித்தனா.
வருகி யழுது புரண்டு சோகமாகியெழுந்த அசமுதி அகம நாணித்
துனமுதியுடன் மகேந்திரபுரிக்ருச சென்று தன தமயனோடு சிகழ்ந
தன உறித் துகித்தனன ரூரன உலக நகைச்ச சிரித்து உலகாரஞ்
செய்து கோபித்தான். அதுகண்ட அவன ஜேஷ்டகுமாரன பாநு
கோபன் “ எனனை விடுததால், இந்நிரன் இந்நிராணி இமையவா
யாவனாயும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்” எனக் கேட்டு,
கனமென இயைந்து ஏக விடுததனன் அவன் தன் வீடுசென்றான்.
ரூரன பிரமணக் கொண்டு அவலிருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபோற்
படைப்பித்தது, வாயு-நிசைக்காவலா முதலிய தேவனாயும், கிணமன்ன
நாயுத் தண்டித்ததுப் பிரமன் வேண்டுகோளின்படி விடுததனன்.

பாநுகோபன் பலவகைப்படையும் புடைகுழ இரதாருடனா
ய், துனமுதி வழிகாட்டப் புகவிரகரிதபுருத்த இந்நிராணியை பெண்
ருக் தேழ்க் காணாது, அமராபுரியாயிய அமராவதி யடைந்தனன்.
அதனை யறிந்த அநதார் சயகதனுடன் சாற்ற, கயத்தன் “ தன்னை -
தாய்-ஆசிரியன் எனனு மிவர்களில் யாரும் ஈன டிலா, தினி யென்
செய்வது? விதியை விலக்க முடியுமோ? வந்தது வருக” என்று
ஜராவதத்தினமே வேறி, ஆகாயவாசிகள் புடைகுழ, அகரச்சேனைக்
கெதிரில் அருஞ்சம ராற்றக் கருதி முன் சென்றனன். வானவரும்

தானவரும் போபுரிய ஆரம்பித்தனா அவ்வாறு செய்த செருவின
தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணா அவர்களைத் தொடர்ந்து பறநி,
தோன்றி கயிறுற கடடி யீழ்த்துகக்கொண்டுபோயின. சயந்தன
சாலவும் வெருண்டு தன் விலகலைத் துப்பலவனைப் பணங்களைப்
பூட்டித் தானவத்தலைவரைப்பறந்துகுகாட்டி யோடச்சயது வெற
றிகொண்டனன். பாங்கோபன் அனைமெயிர்த்துப்பலத்தேவாஸ்திர
களைச் சாடினன் இத்தொகு மாபனும் எண்ணிலவா அமபுகளை வதி
விதித்தனன் இவ்வாறு ஒரு வட்ட அஸ்திரத்தை மறெருருவ
ரழித்ததுக்கொண்டு இருவரும் பொருசமா புரிந்தன சயந்தன
பாங்கோபனது விலகல நாணிமை யறுத்தனன் பாங்கோபன்
கேரோ நாண்டட்டி மனம் காணி, சயந்தன மாயில அஸ்திரமா
வருவித்தனன், சயந்தன சகலக் காஸ்திரங்களால அவனது தேரை
புய குதிரைகளையம் கொடுக்கினன் த்யோன கேரோ கோதிக
கணக்கல்லாத கணைகளை ஆகலா உன் கதன் ஆகத்திறப் த்யோகி
த்து அவனை மாணமெல்லையே ஸ் சைசயாக்கினன்.

சயந்தன அச்சமானது கண்ட அக்ஷாநியாக கின்ற ஐராவ
தம் படைக் கின்ற பல்முடன பாய்ந்து, அதனுறுபபுகளைச்
சிறைத்து, அவன் மாரிற் கோதல புரிபுங் கோடுகள் நான்காலும்
நனரூயப் புடைக்க, அதன் கொழுக ஸ்ருணருக சடசட வென்னும்
தூலியுடன் முரிந்தன வெய்யோன் வெள்ளையானையின் கவுனில
வெருனியோ டடக்க அது வருநி அவரி வீழ்த்தது. அவுண குகி
னையால, தைத்தியா அகோ சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோன்றி ரூம்பு
பூட்டிப் பிணித்து, சிறைப்படட தேவருடன் சோததனா. அகரா
அமரரது தோன்றிபூட்டிய கயிறதைக் கைப்பறறிகொண்டுதாதுச
சென்று, அப பொன்னுலகத்தை நீழட்டினா பாலியாபிய பாது
கோபன் மனமகிழ்ச்சியுடன் கிலவுல கடைத்து மகேந்திரபுரீயில தத்
தைமுன் சென்று பணிந்து " எகதைபே! இத்திராணியையும் இத்
திராணியும் காணன். தேவர்களையும், தேவமாதலையும், அவர்கள்

இளவரசும இஃதிரன் மைந்தனுமான சயங்கீனையுஞ் சிறைசெய்து
கொண்டெவருதேன் அமரருலகை இனி அமரபதாவண்ணம் அக்கி
ணிக கூட்டினேன் ' என, சூரபன்மன பனங்களித்தது, மகீனத்தழ
விகொண்டி, தேவ களை விடுவகு பூ டிச சிறையி லிட்டனன
தேவ மாதரை அசுர மாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித்த
னன் சிறையி லகடப்பட்ட தேவ களுட, அடிமைசெய்யும் அரம்பா
ஸதீகஞ், எப்பொழுதுகூடத் துயா திருமென்று ணைனிஃ சிவபிரா
னது திருவருளைச் சித்தித்துக்கொண்டிருந்தனா இதுநீறக

பாதுகொடுக்கெடு பெ செய்துகொம்பொழிந்த நஃதகோட்டு
ஜாவதம், தனது துய நாதராமல வருந்தி, சிவத்தியானத்தூடன
யின அலகு நீகி மனனூல கடைந்து, ஸவேதாரணயம் எனனும
நீடுவெண்காடு சென்று, நூரு முன்னொருகாலத்தில இநதிரனாற
துகிக்கப்பெற்ற பிரமவித்தியா நஃகியானா இடப்பிறமமாததிய ஸ்ரீ
ஸவேதாரணயேகாரது துதித்தற்கரிய திருவடியையமனத்திறப்பதித்து,
சூயதீததம ஸே மதீததத - அகதீதீததக எனனும முத்தீததத
கிலும முறையே காலே-உச்சி-மாலையெனனும முப்பொழுதுமழுதி,
நிருப்பளளித்ததாமக கொயது, சங்கமாகிய குடங்களால நிரமஞ்சன
காட்டி அருச்சித்து, ஒமேனதாய உமாபதியை உள்ளத்திறகொண்
டுணாந்தது. அவாபரணா அததியின பத்திகஞ்ச சித்தவகளித்து,
நிருவருளசெய்யச் சேவைதந்து ஜாவதத்தின் சிரமேற நிருக்கரஞ்
நட்டி அதை நோக்கி "உனக்கென்னவரமவேண்டும" என, "தேவ
பாயகா! தேவரீனா இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்கவே
ண்டுமேன்" என விண்ணப்பிக்க, விடைபூதி "நீ க்ஷிராபதி
கூட்டையில், தேவநரியபொழுதே உன்னை இநதிரனுக்கு வாகன
மாக விடுத்ததாதலின, நீ அவ்வாதே அமரா துயரொழிந்தபின் அம
ராவதியை யடைந்தவாழக எம்மடியனாகிய இநதிரனை நீயே வாக
னமாகித் தானருதல மெகஞ்ச சமமதம். கின்கொம்புகள் பண்டுபோ
யாக" எனத் திருவாயமலாந்தருளி அத்தாத்தானமாயினா. ஜாவ

தம ஐனாடவ ரதகந்தித்தவண்ணம கொம்புக்ள வளரப்பெற,
ஐண்டு அனபேடு சிவலிங்கராச்சனை செயதுகொண்டிருந்து,
குமாரககடவுள ரூபனமருதிய அகரா துயா தொலைத்து அம
சிதைவிடுததபின்னா இத்தானுகு வாகனமாயப பணமிபோல ப
ராவதியில வாழ்ந்திருந்தது

ஐராவதமாதிய ய ஐனயினவேண்டுகோளுக கிரகங் அதனை
சமீபித்து அதுகிரகம் செயதுமையால், கடவனாயகளைக் கட்டாந்
மூத்தி பெனக கழம்பாயிற்று.

திருஞாநசுப்பந்தழித்தகவாமிகள் தேவாரம்

“சககரமாறகோதானுஞ்சு வந்தனைப்பிள்ளத்தானு
மககனாமேலகசத்தானுமடைந்த மராவதம்பணிய
யிககதனுக்கருளகரகருபவலகாடுமவினை துரக்கு
முகருள நன்குடையாறு முககனுடையிறையவனே
கள்ளார செவகமலத்தக கடந்திடந்தானெனவிவாக
னெள்ளாளணமைகொளறக்காமயயாரதாழ்ந்துமுணவரிபான
கெள்ளாளினைதரு செயயுமேதரு செனகாட்டானென
றுள்ளாடியருகாதாருணாவுடைமையுணரோமே.”

“மறந வனநன் மணியணி மாப்படைச
செறந மாலகரி சென்றுமுந ருக்கலும
பொறநை யினகட புழைத்திடுக ருசியி
னிற்ற வாலத னீரிரு தந்தமும.

வாலிய வொளிகெழு வனததி லேகியே
மூலம தாகிய முககண மூத்ததியை
மேலுள தானுவின மேவச செயத்பின்
சிலமொடருச்சனை செயது வைகிறதே.

அறிவுள மாலகரி யமலன் தந்திர
முறையது கடியே முதிரு கணபினுள
மறைபுற வழிபடுது கைரு மெலகையிற்
குறைபடு காதபெருந கேசமீம் வந்ததே.” கந்தபுராணம்.

கஜாந்திகமூர்த்தயேவ:

49. ஜலதராயத முத்தி.

உ

விமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பததொன்பதாவது ஸுலந்தாவதமூர்த்தி.

தேவேந்திரன் ஒருகாலத்தில திருக்கயிலாயகிரியை யடைபு
சிவபெருமான வடிவு மாறி வழியில் நிறக்க கண்டு, "நீ யாவன் ?
யாதுதொழிவ செயலோன னே, ஒன்றை கூறாதிருப்பக கோபி
தத்த தன்னைகொசித்ததைத் கோள்ப றாக, அது பொடியாக வுதி
ந்தது உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதித்தது, ஒன்றாகிரவடி
வேறக, இவ்விரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழற வுடலசையக் கை
கட்டி வாய பொத்திப் பலவகையாகத் துதிபூரிய, இறைவா மனம்
பொறுத்தது தன் கோபத்தா ளுண்டாகிய விமாவை நீரை வழித்
தெரிய, அத்து மேற்றிசைக்கடல்வீர்த்து ஓர் புத்திரவடி வாயது.
அதனைச் சமுத்திரமரசன் மகனடைக்கொண்டு வளர்த்துவந்தனன்.
அச்சிறுவன் பிரமனால் சலந்தர னென்று நாம மிடப் பெற்று,
காண்பருவமுற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல மிருந்தவனாய்த்
தானவத்தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செயலி
த்தது, காலதேமியின புத்திரி விந்நத்தையமணந்து சிறிதுகாலம் வசி
த்திருந்து, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு பேராபூரியக் கருதிப்
போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுனைவேண்ட அவர்களுடாருடாய
இருபதினாயிரவருடக கடுமபோர புரிந்து அவனை வெலவது திற வில்
வாராயப் புகழ்ந்து சென்றனர். அதுகண்ட இவ்விரன் அவவகால
யாது நீங்கியதுமோ வென நலக்க னுற்றத திருக்கைலாயகிரியை
யடைத்திருந்தனன்.

இவ்விரன் துசெய்தியைச் சிலதுதுவரியமப வுளராத சலந்த
ரன் சூங்குச சென்று அவனையெதிரிப்பான் கருதிப் புறட்டிகையில்

விசேஷத்த கற்பினையுடைய விருந்தை யென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேனாசமுத்திரத்துடன் திருககையைச் சமீபித்தலைச் சதக்கிருதுகண்டு சஞ்சலங்கொண்டு சநிதானத்துட்கொண்டு சங்கராமுன்னே நின்று தனக்குற்றசங்கடத்தைச்சாற்ற, தயாநிதி “வசிரபாணி! வருந்தாதே” என வணுககிரகித்துத் தேற்றித் தனபின் வடிவுமாறிவரக கட்டளையிட, நனாதத்திருவுருவமும் ஊன்றிய தடியும், தொங்கிய கமண்டலமும் தளராத நடையு முடைய ஓர் விருத்தமுநிவடி வேற்று, இந்நிராதி யிமையவாமறைந்து பின்னொடரச்சென்று, சலந்தரனைக்கண்டு “நீயா? யாதுகருதிச் செல்கின்றனை?” என வினாவ, “யானாசமுத்திரராசன தனயன். சலந்தரனென்னுநாமமுற்றோன் சிவனுடன் செருசெய்யச் செல்கின்றேன்” எனச் செப்ப, நம்பெருமான் “நன்றுகூறினாய்” என்று நகைகோட்டி, “கண்ணுதலைப் பொருத்த கருதின கணத்தி லுயிரகழிவாய்; உயிர்ப்பிச்சைவேண்டின திருமபியோடிப்போ” என, சலந்தரன் “இமைப்பொழு திவகிருந்து என ஆற்றலைக் காணுதி” என, ராசன் “யானசிவபிரானுக் கிணைடாவது. உன் வலலமையைக் காணவந்தேன்” என்று திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற்றி “இவ்வலைத்துதைச் சிரமேலேற்றாத தாங்கவலலையா” என்றவுட்னே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிருந்து “இதுதானே பெரிது” என்று இருகையாலு மெடுத்து மாபிலும் புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தினமேல வைத்துக்கொள்ள, அசக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபிளவாகப்பிளந்து சிவபெருமான திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன்வந்த அசுராகூட்ட முற்றும் பெருமானது விழித்தயினாற் சாம்பராயின. பின்னா பெருமான் தமது நீலவடிவு காட்ட இந்நிரன்முதலாயினா வாழ்த்திப் பூமழை பொழிந்து ஆகந்தக் கூத்தாழிப் போற்றித் தத்தம பதவியடைந்து வாழ்க்கிருந்தனா.

அமுரணாத தீராததுயர்விளைத்துவந்த சலந்தராசனைச் சக்கரமொன்று தாளாற்றித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை

யால, சிவபிரானுக்குச் சலந்தரவதமூததி யென வோ திருநாமஞ்
சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

“ புங்கவாயாயுமபுரங்கண்டேனவரு
கங்கையையடைத்தனனகார்கொளேயலையி
லங்கியையவித்தனனரியைவென்றன
னிங்கிதுதாங்குவதரிம்தோவெனா.
புரத்தழலகொளுவியோனபொறித்தநேபியைக
கரத்திடைமெடுத்தனனகனங்கொண்டெய்தவி
னூரத்திடைபபுயத்திடையுயிர்த்துத்தாங்கியே
சிரத்திடைவைத்தனனதேவராககவே.
செழுஞ்சுடாப்பரிதியைச்சென்னிகோடலா
லொழிந்திசுலந்தரனுச்சியேமுதற
கிழிந்ததுமுழுதுடலகிளாந்தசோரிநீ
ரிழிந்ததுபுவிதனிவிழுமெனோசையால.

காஞ்சிப்புராணம்.

‘ இருகருகச்சலந்தரணியிறத்தமாட்டியவவழிவ
ருகேதோன்றச்சதரிசனமகைத்தலத்தினமிசையேந்தி
மருகார்கடுக்கைத்தண்ணறம்பூந்தொடையல்வாகமுடிவிளங்கத்
ருவார்காட்சியனித்தருளுந்தேவாகோமானறிருவுருவம்.”

ஜலந்தரவதமூததயேநம :

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறறமபலம்.

ஐம்பதாவது.
எகபாத த்ரிமூர்த்தி.

ஆதிமத்தியாநதரகிதராய அமலராயப பரிபூரணராயச சூகூதம
ராய ஏகராகிய பரமசிவம் உலகங்களை ஆககுதலகாரணமாயச சுதத
மாயையின அதோபாகமான அசுததமாயையினிடத்து அவயகதமா
கிற மஹாணையுண்டாககி, விஞ்ஞானகலா - பிரளயாகலா - சகலொ
ன்னும மூவருக்கும், ததுகரணபுவனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய,
பிரம விஷ்ணு உருத்திராகள மூலமாயப பிரபஞ்சங்களை. யெல்லாம
படைத்தல்-காததல-அழித்தலாகிய முததொழில்களையுஞ் செயவித
து மவற்றிறரோயாதவராயச சுததமா யெழுந்தருளுவா. இங்ஙனம்
நாமலமாயிருப்பினும் அவாகொண்ட திருவுருவம் அஜகேஸாவாதி ஆ
னமாககளின அநுகிரககாரணமேயன்றி வேறன்ற. அவரது திரு
வுருவமும் அநுகிரகமேயாகும்.

நதுக்தம் வாதுளே.

அங்கீப்ரதயகஸாங்கஞ்சோ பாகஞ்சசதுரோபவேத்-ஸிரோ
வக்தரஞ்சஹருதய மகஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - வக்ஷ:கண்டஸதநெள
பாஷ்டு நாபிகுஹயோதரகததா - நேதரம் நாஸாஸ்யகாணௌச பா
ணிபாதம் ததாஹருவி:ஊருசஜாதஜகஞ்ச ப்ரத்யகஞ்சேதிகத்ய
தே - மூர்த்திகாங்குணரூபகது ஸாகங்கஞ்சேதிப்ரகோத்திதம் - குணசகிந
கமிநிஜ்ஞேயம் ததகுணந்தஸதாபவேத - குணம்ஸத்யம்பரதாபஞ்ச
தூபேத்யாதக்ரஹந்ததா - ருத்திமாயாவிவர்ணஞ்ச காதம்ஸம்ஹ்ருதி
ரோவச - ஏதேதஸகுண:ப்ரோக்தா: தேஷாம்லக்ஷணமுசயதே - தரி
குணம்ஸாஹமித்யுத்தம் ஸத்யம்பஸாஹிஷ்யதே - கட்கமீஸபீரதா

60. ஏகபாத த்ரிமூர்த்தி.

க அ ட

తదు కంవాచులే.

இவா திருமேனியில ஹருதயத்தினின்றும் சஹஸ்ராம்ஸமாக
உருத்திரதேவா தோன்றுவர். கோடியம்ஸமாக வாமதக்ஷிணபாசங்

களினின்றும பிரம விஷ்ணுகள பிறப்பாகள். தக்ஷிணவாமலலா
டநேதிரங்குளிலிருந்து சூரிய சோமாக்கினிதேவா தோனறுவா.
பிராணனிலிருந்து வாயுதோனறுவன. கண்டத்தினின்று கணேசா
ஜனிப்பா. ஹருதயத்தில் ஸகந்தர் உதிப்பா. நாபியினின்று இந்திர -
யமவருண குபேரருதிப்பாக்கள். பிரதயங்கத்தினின்றும பஞ்சாசுத
கோடி தேவாக்கள் பிறப்பா. உரோமகூபங்களிற் பலகோடி ருஷிகளு
ம மற்றுமுள்ள பல தேவாக்களுஞ் சனிப்பாக்களென்று வேதசிவாக
மங்களிற் படிக்கப்படமுள்ளன.

வாதுளாகம்.

காமேஸ்வஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸ்வஸமுதபவ - மஹே
ஸ்வஸஹஸ்ராமஸாத் ருதரதேவஸமுதபவ: - ஏதமமஹேஸகோட
யம்ஸாத பரஹமவிஷ்ணுஸமுதபவ - தக்ஷிணாகபவோபரஹமா ஹ
ரிவாமாகஸமபவ - ஹருதயாநீலருதரஸது ஸிவஸயஸிவஸுஜ
னாக: - நேதோஷஸவயவாமோதவே ஸஞாயஸோமாகநிஸுபவ: -
ப்ராணவாயுஸமுதபந ஸரோதனோலோதிஸுபவ - ஆஸயேஜஞாந
ஸமுதபந கணேஸஸதுகளோதபவ: ஷண்முகே ஹருதயேஜா
தோ நாபெளதேவாஸஸமுதபவா: - பஞ்சாஸதகோடிதேவாஸ்ச ம
ஹேஸாங்கஸமுதபவா - ருஷயஸ்சததாகோடயோ ரோமகூபாத
ஸமுதபவா - மநோநமநயாஸஸஹஸ்ராமஸாத கௌரீஜாதம இதிஸ
மருதம - ஸ்ரீஸஸாஸரஸவதீதூகா உமாசைவபரபாததா- ஸசீஜயே
ஷ்டாசலக்ஷமீச ததைவாநயாஸசஸகதய: - ஏதாவை கோடிஸக்தி
ஸ்ச கௌரீதேஹஸமுதபவா.

அதர்வஸிகோபந்ஷத்து

ப்ரஹமவிஷ்ணுருதநேதரா ஸ்ஸம்ப்ராஸஞயந்தே - ககாரண
காரண துதயேய - ஸர்வைஸ்வரீயஸமபந. ஸமபூராகாஸமதயே

ब्रह्मविष्णुरुद्रैः संप्रसूयन्ते । नकारणकारणं कर्ष्य
यः । सत्सर्वस्य संपन्नः शंखराकाशमद्यै ॥ अक्षर्यक्षिप्तमिदम्.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகீஸகதி கரோதிஸகலமஜகத-ஆஸதாயபரஹ்மனோ
ரூபம் மநமாயாஸமபரவாதிதா - அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜகத - பூதவாநாராயனோநநதோ ஜகநநாதோஜகநமய:-
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறுநதரீஸகலமஜகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகீஸகதி: கரோதிஸகலமஜகத | அஸ்தாயபுந்நரோபம்
மந்நாயாஸம்ப்ரவதிதா | அநயாசஸகதி ஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜகத - பூதவாநாராயனோநநதோ ஜகநநாதோஜகநமய:-
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறுநதரீஸகலமஜகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ.

லைங்கபுராணம்.

தமஸாகாலருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாண்டஜம் - ஸதவேநஸாவ
கமலிஷ்ணும கிரகுணதவேமஹேஸவரம,
தமஸாகாலருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாண்டஜம் | ஸதவேநஸாவ
கமலிஷ்ணும கிரகுணதவேமஹேஸவரம,

ஆதீத்யபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராங்கரம - தஸ்ஸைய
வமூாதயஸநிஸரோ பரஹ்மலிஷ்ணுஹராபிதா .
ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராங்கரம - தஸ்ஸைய
வமூாதயஸநிஸரோ பரஹ்மலிஷ்ணுஹராபிதா .

அநுபாஸநீகபர்வம்

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராங்கரம - தஸ்ஸைய
வமூாதயஸநிஸரோ பரஹ்மலிஷ்ணுஹராபிதா .

கஅசு

சிவபராக்கிரமம்

ஊம் லோகரக்ஷாதமீஸுவர: - ஹ்ருதயாதகாலருதராகடம ஸாவஸ
மஹாரகாரகம.

அநுசாஸனீக பர்வம்.

சபஷபகவாஸுத்ர: சர்வதீபாதிர்வய: | ஸ்ரீஸுஜதக்ஷீணதங்கா
புஷ்பாஸம் லோகஸம்பவம் | வாமபாஸாஸ்தாபிஷ்டம் லோகரக்ஷாஸ்து
சர்வ: | ஹ்ருதயாதகாலருதராகடம் சர்வஸம்ஹாரகாரகம் ||

மதங்கஸ்தேதஸமபூதௌ பரஹ்மநாராயணவிமௌ-ஸ்காந்தம்
தக்ஷிணாகபவோபரஹ்மா வாமதஸசஜநாதந லிங்கபுராணம்
ஜாதோஹ்மஸ்யவாமாங்கே பரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே - காளிகாக
ண்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

மஹாஸ்வீதஸம்ஹாரத் ப்ருதநாராயணவிமா || ஸ்ரீமஹம் ||
தக்ஷிணாஸ்தாபிஷ்டம் வாமதஸசஜநாதந || ஸ்ரீமஹம் ||
வாமபாஸாஸ்தாபிஷ்டம் ஹ்ருதயாதகாலருதராகடம் || காளிகாகண்டம் ||

ஆதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி
ஸஹாதாகாலருதராகடியோ நமஸ்தஸமைபிநாகிரே

அதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி
ஸஹாதாகாலருதராகடியோ நமஸ்தஸமைபிநாகிரே

இதநியாதி கியாபவகளாத கதபவகஸ்தோஹம், சிவபெருமான்
அநேககோடி பிரமவிஷ்ணுருதநிரர்களை அவவவர்களின் பாஸவீகத
நினைக்க தநினைபொருட்டு அனுத்தன்மைநீங்கிசசிவமாத்மனமையரு
ள, தமது நிருஅங்கத்தினிடத்தாக இருட்டித்தது, மீண்டும் தமமிடத்தில்
ஒடுக்கிக்கொள்வர். “யாதேருதரபிதர்மருதாஸம்மக்கமேது,” என்

ஹம் கருதி பரமானததீன்படி, அததேவாகணைக் கறபங்களதோறும்
சிருடடிததும், மீணடு தமமிடத தொடுகடியும், தாமபிறப்பிலரர்ய,
மும்மூாததிமுத்தலாகிய தேவாகளுக்கும் பிறப்பிடமாயததனிததுநிறப
ராதலின, சிவபிரானஏகபாததரிமூாததியெனப் பெயயொயதினா

காஞ்சிப்புராணம்

“ அபெபாக்கருளுமொருதானுமமபொறகமலவிழிமூன றும
படபபாமபணிநதபுயநானகுஞ்சூலபபடையுமேழிலவயங்க
விடபபாலரியைவலததயனையெழுநாறகோடியுருத்திரனா
நபெபாறரோறறியையையந துவடிவமுடனாநலமபிறக்கி

புகனறவிடபபாறம்குதியிணைப்புநதிததலததிறப்புநதியினை
யகங்காரத்தினுறுதனமாததிகையிறபொறியினவவவறறைத
தருநாளருயயமுநதிகளநதலையிறபாரீரனலவளிவான
மிகுஞ்சீவிழியினிடத்திரவினெண்கேழமதியைப்படைத்தருளி.

அடியினடங்குங்கீழுலகமனைததும்டியினுறத்தோறறி
முடியினடங்குமேலுலகமுழுதுமுடிப்பாலளித்தருளிப
படியில்கருணைப்பிழம்பாகிப்பரசுமடியாரகவிளக்காயக
கொடியமலநோயரடடொதுககுங்கோணைப்பெருமர்னறிருவுருவம்”

ஏகபாததரிமூாததயேநம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமபலம்.

ஐம்பத்தொன்றாவது தீரிபாத தீரிமூர்த்தி.

திவ்விய மகன்கள் ஸ்வரூப ராகிய சிவபெருமான மகேச்சரராக
நின்று, தம்மிடத்திருந்து அகில புவனங்களையும், அப்புவனஞ் சிபா
களையும் முறையே தோற்றுவிதது, அத் தோற்றிய அடைவே தம்
மிடத்தி லொடுக்கிக்கொளவா. அவ்வொடுக்கம் நித்தியமநைமித்தியம்
பிராகிருதம் ஆத்தியநதிகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள்
முதலிறகறிய நீத்தியம் எனபது ஆன்மாக்கள அவாகட் கறுதியி
ட்ட ஆயுளி னிறுதியில், தத்தனகாரணத் தொடுகருவதாம். இரண
டாவதாகிய நைமித்திகம் எனபது பிரமாவின் துபகலகழிய, உலகஞ்
சுலததால்மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் எனபது பிரமதே
வனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிராகிருதியில்
ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுவகைபட்டதுமான ஆத்தியநீதி
கம் எனபது ஆன்மாக்கள விரிந்த ஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றுள் முதற் கூறிய நித்திய மென்பது வெளிப்படை.
இரண்டாவதாகிய நைமித்திகப் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன்
தூறுதேவருடமட்டும், சுவாக்க மத்திய பந்தல லோக மனைததும்
முதலற, ஆழற்கதிராபரபி, கடலாற சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச்
சூழ்க்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி நீப்
வொறிகளைச்சிந்தி அக்கினி தேவனுடன், கொல்லுந தொழிலசெய்யும்
யமனைப்போலக் காலத்தோடு கலந்து, பூலோகம் புவாலோகம் சுவர்
லோகம் மகலோகம் பாதலலோகம் முடிவுவரையினுள்ளசராசரமெல்
லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்ததின் பின்னர் தூறுவருஷம்

51. தீர்த்த தரிசுத்தி.

மேககூட்டங்கள்குழுமி யானைத் துதிகையினின்றும நீசொரிதல
போல நீததானாபொழிந்து மின்னி இடித்துச் சூரியஉஷணமுதலி
யவற்றைத் தமமிடத் தொடுக்கிகொண்டு பெருமழை சொரியும்.
இவ்வகைய நைமித்திகப்பிரளயகாலத்தில பிரமன யோகநித்திரை
செய்வன. இப்பிரளயத்தோடு கூடிய கற்பத்தை வராககற்ப மென
வுங் கூறுவா

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச் சிறிதுவிரிப்பாம். பரமானுஇரண
டுகொண்டது அணு. அது மூன்றுகொண்டது திரிசரோணு அது மூன்
றுகொண்டது துடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்று
கொண்டது லவம் அது மூன்றுகொண்டது நிமிஷம். அது மூன்று
கொண்டது கணம், அது ஐந்துகொண்டதுகாடடை. அது பதினைந
துகொண்டது லகு அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல அல்லது
கழிகை. அது இரண்டுகொண்டது முகூடதம். அது பதினைந்துகொ
ண்டது பொழுது அது இரண்டுகொண்டது நாள். அது பதினைந்து
கொண்டது படசம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்
டுகொண்டது. இருது, அது மூன்றுகொண்டது அயநம். அதுஇரண்
டுகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வரு
டம் நூறுகொண்டது மாதடா ஆயுள்காலம். மேற்கூறிய மாநுஷநாள்
முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்
கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகைய
நாள்கள்கூடிய ஆண்டு பன்னிராயிரங் கழிந்தால், தேவர்களுக்கோ
ண்புரியாம நாலவகையுழி யாயிரஞ்சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல்.
இதற்குள் சுவாயம்பு - ஸ்வாரோசிஷன்-உத்தமன்-தாமசன் - இஸாவ
தன் - சாகருஷன்- ஸுவஸ்சதன் - சூரியசாவாணி - தக்ஷசாவர்ணி -
பிரமசாவாணி - தருமசாவணி - உருத்திரசாவாணி- லோசசியன் -
பௌ - பனென்னும் பதினான்கு மறுக்களும், விபசசித்து-கசாந்தி-
சிவி - மனோசவன் - புரந்தரன் - மாவலி - அறபுதன் - சாநதி -
விருடன் - இருதராமன் - திவற்பதி - என்னும் பதினான்கு மூர்தி

ராகனும் நீங்குவா- அப்பொழுது பிரமன் சிருடடி நீங்கித் துஞ்சுவன. இதையே பிராகிருதப்பிரளயமெனபா. இததகைய பிரமா ஒருகோடிய ரிதப்பின திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகை விஷ்ணுவின் காலவ ளவை கழியின விஷ்ணுவு யிறப்பா.

இவ்வாறிறத பிரமவிஷ்ணுகளும் உருத்திரரும் தாமதோன றிய அடைவே மகேசசுரனிடத்தில லயமாவா அமமகேசசுவரரோ அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாயப்பிரமாண்டங்கனையெல்லாம் நெ றறிக கண்ணாலெரித்து, அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின அங் கங்களைக் கருணையாலே, தமமிடத தொடுக்கிக கொள்வா பிரமா - விண்டு - உருத்திரனென்னு மிவமூவரும் ஒடுங்கும் சமயத்து மகே சுவரொழுந்தருளிய அவசரம் தரிபாத தரிமூாததமெனப்படும். அதா வது மூன்று பாதமாகின்ற முமமூாததிகளும் மகேசுவரரிடத்தில லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணாக.

எல்லாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே ஸயப்ப டும எனபதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதோவா இமாந்பூதாநிஜாயநதேயே நஜாதாநி ஜீவநதியத ப்ரயநதயயிஸு விஸநதிதத விஜ்ஜஞா ஸஸவததபரஹம்” —கருதி.

சிவஞானபோதம்.

முதற்குத்திரம - உதாரணம்.

“இல்யிதத தனனின் லயிதததா மலததா
லிலயிதத வாறுளதா வேண்டு - மிலயிதத
தத்திதியி லெனனி னழியா னவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மாகு.”

தரிபாத தரிமூாததயேநம்

శ్రీ వేంకటేశ్వర స్వామి

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐமபத்திரண்டாவது ஏகபாதமூர்த்தி.

கணமுதலிய உறுப்புகளினறி, கருத்தினுகெட்டாதாதிவண,
ணமுங் குணமுமினறி மாறலாபபொருளாய ஆதிமத்தியாநதரகித
யச சுயஞ்சோதியாயச சாவானமாககளுந் தோ ஸயிககுமிடம்
ள்ள சாக்ஷாதசிவபெருமான ஆனமாககள் ஆணவகேவலத்திலமுந்
தித் தமமையறியாது கிடப்பதை யறிந்துச சத்தியைக் கோபித்து
ஞானத்தை யுதிப்பித்து அவ்வானமாககள் ஆணவாதிமலபநதங்க
நீங்கித் திருவழியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதி
யைக கருதி, மீணமே படைத்தும், அவற்றைக்காததும், சங்கரித்தும்,
திரோபவித்தும், அறுக்கிரகித்தும் வராநிற்பா

சாவசமஹாரகாலத்திற சத்தியில அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்
காருண்யசத்தியார தமமிடத்தொடுங்க, சிவபிரான ஒருவனோ அழி
யாதிருநதருளுவா, எனவே சிவாகமாதிபுராணங்கள் பரதிபாதிக்கும்.
இவனோ சாவகாருண்யராகிய பகவான, அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும்
முதற்காரணா, பிரணவவாசசியா; பாககபகவத் சப்தவாசசியா; இவ
னோ தனிப்பொருளாய நிற்பவா. இவற்றைப்பின்வரும் உபநிடதாதி
முஹாவாகியவர்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஸருதி வாக்கியங்கள்.

ஈஸாநஸ்ஸைகோருதர: | ஸ்ரீவசுவகேவல. | ஏகவருதரோநத
வீதியயாயதஸ்தே | த்யாவாபூமிஜகயந்தேவசக: | ஸ்ரீவசுவகோதே
வ: | தமேகமபுருஷம்ருத்ரம் | யசகோருதரஉசயதே | ஏக்மேவாத்

வீதியயமப்ரஹ்ம | ஸாவோவைருதர | வீஸவாதிகோருதரோமஹரு
ஷி | ய.பரஸஸமஜேஸுவர.

சுகாநஸ்பக்ரூட்: || சிவவக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: ||
தநீ | வ்யவாஹுமீகநயக்ரூட்: || ஸிவவக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: ||
ட்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: ||
வக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: || வக்ரூட்: ||

இதயாதிப பிரமாணங்களால, பகவானாக வுள்ள சிவபிராத்தி
ய தனிதது நிறபவ னெனவும, எஞ்சிய இமையவாகடரு முதலவ
னவுமபெறப்பட்டது. இனி பகவத சபதவாசசிய னெனபதற்குப்
பிரமாணங் கூறுவாய் பகவா னெனபது அறுகுணசெலுவனெனப்
பொருளாகும்.

அவையாவன,

“ ஸாவாயஸயமுகரஸய வீயஸயஸஸ:ஸ்ரீய - ஜஞானவைராகய
மோஸசைவஷணனாமபக இதீரித ”- இததகைய அறுகுணங்களும
சிவபெருமானாகுள்ளவை. எவ்வாறெனின, ஸவேதாஸவதரோபநி
ஷதது. “ தமீஸவராணாம பரமமமஜேஸுவரம ” என்றும், “ ஸாவஸ
யபரபுமீஸாரம ” என்றும், தைத்திரீயகம் “ ய:பரஸஸமஜேஸுவர.
என்றும், அதாவஸிரஸ “ ஸாவஸவாயஸமபந:ஸ்ரூபு. ” என்றும்,
ஸௌபதிகபாவததில, கண்ணனவாககியம் “ தூநமஸதேவமதேவா
நாஸ ஸாவஸவரமவயயம. ” என்றும், சிவநாமங்களில், “ ஸாந:
ஸா ஸாவர. மஜேஸுவர: ” என்றும் போத பிரமாணங்களால, எல
ஸாமுடைமைக் குணமுடையான சிவபிரானென்பதும், இப்பகவானை
யுபாசித்தே மறந்ததேவாகள ஐகவரியாதி சமபததுகளைப் பெற்றா
ராகனென்பதும் விளங்குகின்றது.

இனி வீயன் என்பதற்கு, ஸ்ருதி “ மருகந்நமீமுபிஷததுமு
க்ரம் ” என்று கூறிய உக்ரசப்தத்தால் வீயனெனப் பெறப்பட்டது.

பாகவதம் சதூததஸகந்தம் பிரமன் பாககியம் “நாஹம்நயஜ்ஞாநசய
ஸயயூயம்-யேதேஜோவாஜாமுநாநகந்வம்- விது பரமானமபல
வீயயோராவா-தஸயாதமதமதர்ஸாநதபிதிதஸேத” என்றும், ஸ்ரு
தி “நஸநசாஸநஸிவஹிகேவஸு” என்றும், காடடிய பிரமாணங்க
ளால யஸோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவாசேஷகல்
யாண குணைககனாஸவர.ஸிவஇதயுசயதேஸதபி:ஸிவததவாதவே
திபி என்றும், இராமாயணம் “ஸரீமத:ஸிநிகண்டஸயகோதிாஹிதூரதி
கரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸரோஷ்டஜாதஸயருத்ரஸ்ய ஸரியாஸி
தபஸத மஸதபநாஃவஜரபாஹோ” என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்க
ளால ஐசுவாயமுடைமையும் யசோகுண முடைமையும், அநந்த கல
யாணகுணமுடைமையும் நாட்டப்பட்டது ஸ்வேதாஸவதரோபநிஷ
தது “ஏநாவருதம் ஸதயமிதம் ஸாவஜஞ: காலகாலோகுணீஸாவவித
யய” என்பதாற செவவமுடைமையும் ஞானவைராககியமுடைமை
யும் சாற்றப்பட்டது பின்னும் காமபுராணம் “யஸதுயோகம்ததா
மோக்ஷ மிசசேதஜ்ஞாநமுததம்ம ஸோதயேதவை விருபாக்ஷம்”
என்றும், ஸமிருதி “ஈஸவராதாதஜாநமீப்ஸேத” என்றும் கீமா
ரிசபதம் வைராகயகுணத்தைக்கூறிற்று பாகவதம் அஷ்டமஸகந்தம்
“விரக்தஸதவதருதேபுமாந” என்றும் இவ்வாறு ஷாட்குணயஸம்
பததியும் சிவபிரானிடத்தே அநநயசாதாரணமா யுள்ளன.

அன்றியும் மந்தரோபநிஷதது “தாமாவஹமபாபநரம்பகே
ஸம்” என்றும், வேறோ மந்தரம் “ஸாவாநநஸிரோக்ரீவ: ஸாவபூத
குஹாஸய: ஸாவவயாபீஸபகவாந் தஸமாதஸாவகத:ஸிவ:” என்றும்
பகவதஸப்தவாசசியம் நிராததேசிக்கப்பட்டது. இனிச சிவபிரானே
பிரணவாசசியமொனபதைவிளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவேதாதெனஸ்வ
ர:டரோக்த:” என்று பிரணவசப்தவாச்சியததுவம் மஹேஸ்வரைக
கிஷ்டமாய்த தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரஹ்மாஸிரிவோமே
அஸ்துஸதாஸிரிவோம்” என்றும், விளக்க புராணம் “ப்ரணவோ
வாசகஸ்தஸ்ய ஸிகஸ்யபரமாதமந:” என்றும், ஆதித்யபுராணம்

“వాచక బరణోయస్యజ్ఞానాత్తేనమాపదే” యేనమ, కడ
వలలీమా ణికేయాతావస్థితిః సత్త్వగుణరూపనిష్ఠః మతలియవర్త
లాన్తమ, పిరణవమ స్థివైకకావచనకావే పిరనిపాతికకపపడడు,

ఇని వేదములగుట కుదర్పము పాక్షికాతిశయత పొరుగు
వారా శబ్దకరాణనపతరకు శ్రితిత్యపురాణమ “పాకోవిసంవస్యపరణాత
విసంవయోనిరుమాపతి. తస్య ఞానమస్యకతిపారాశక్తినిజ్ఞాప్తివా” య
నకుదర్పియ ఏతుకకలావ, శివ పరమానంద్రువతో మహతతేదాకానకు
కు అరుణపురినకు మతలియమ కడెయ్లమ తనితతునీరపా యనపతు
పెరపపడడు

ఇతయాదిపిరమాణికలగుటపోత పరమపతియాశ్చివ సివపెరు
మాన శావస్యమహారకాలతతి, యావరమ లయమడెయ లలలావులకు
తమతు తిరువడియిరపొరుగుతనీరపతాల ఏకపాతమూతతియెనరు శ్రుతి
యాదికలగుట పిరనిపాతికకపపడనా

ఐశ్వర్యస్యసముద్రస్య వీర్యస్యయశఃసంక్రయః । జ్ఞానమైరాగ్యయో
జ్ఞేవ షణ్ణాంభగఇతీరితః ॥ శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు । తమీశ్వరాణాంప
రమం మహేశ్వరం ॥ సర్వస్యప్రభుమీశానం॥తైత్తిరియ్యం ॥ యఃపరస్సమ
హేశ్వరః । అధర్వణిరస్సు ॥ సర్వైశ్వర్యసంపన్నఃశంభుః॥ సాక్షికపర్వం
నూనంసదేవందేవానాం ఈశ్వరైశ్వరమవ్యయం॥ నిఘంటు॥ ఈశానఃఈశః
ఈశ్వరః మహేశ్వరః ॥ శృతి ॥ మృగన్నభీమ ముపహాత్రుముగ్రం ॥ భాగ
వతం ॥ నాహంసయజ్ఞానచయస్యయూయం । యేదేవోవాజామస యశ్చ
సత్త్వం । విదుఃప్రమాణంబలవీర్యయోవా ॥ తస్మాత్కృతంత్రశ్చనడద్భిధిత్స
త్ ॥ క్రుతి॥నసన్సచాసన్శివఎవకేవలః॥అధవాశేషకల్యాణగుణైకభునఈ
శ్వరః । శివఇత్యుచ్యతేసద్భిఃశివతత్వాధిపేదిభిః॥రామాయణం ॥ క్రిమతః
శివకంఠస్యకీరీటాహిణదురతిక్రమా॥ఋగ్వేదం॥శ్రేష్ఠజాతస్యయద్రస్యక్రియా

సీతపస్తమస్తపనాంవజ్రహామూ || శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు || ఏనావృతంస
త్వమిదంసర్వజ్ఞః కాలకాలోగుణీసర్వవిద్యుః || కూర్మపురాణం || యస్తుయో
గంతథామోక్ష మిచ్ఛేత్తజ్ఞానముత్తమం | సాధకయోద్వైవిరూపాక్షం || స్కృ
తి || ఈశ్వరాదాదానమీష్పేత్ || ధాగవతం || విరక్తస్తవ్యదృతేపుమాన్ ||
మంత్రోపనిషత్తు | దర్శనహంపాపనరంభగేశం || సర్వాననశిరోగ్రీవఃసర్వ
భూతగుహశయః | సర్వవ్యాపీసభగవాన్ తస్మాత్సర్వగతఃశివః || శృతి |
యోవేదాదౌస్వరఃప్రాక్తః || బ్రహ్మశివోమేత్రస్తుసదాశివో || లింగపురా
ణం | ప్రణవోవాచకస్తస్యశివస్య పరమాత్మనః | ఆదిత్యపురాణం | వా
చకఃప్రణవోయస్యజ్ఞానమూర్తేరుమాంపతేః ||

ఇలింగపురాణమ్.

“వెయ్యదిగిరికులమవిழైవోడిని తీనేన తుద
కైకలొగ్రునానకుమలకణకలొగ్రుమన ముగ్ర
శెయ్యమలవెనరువొగ్రుతాగ్రుమరుదేతవై
యెయ్యెనవమైతదవారగ్రుతదియరువారే.

ఇకపాతమ్రాతతయేనమః.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறமபலம்.

ஐமபத்துமுன்றாவது கௌரீவரப்தமூர்த்தி.

மக்தரபர்வதமானது மஹாதேவனானோககிப பலகாலந தவ
ஞ்செயது, அப்பரமபதி தன்னிடம் வாழுமபடி வரமபெற்றமையால
சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதில சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனா.
அவ்வாறிருகையில் அமசவாகனஞ்சிய அலரோனை நோக்கி அநேக
நாள் அருந்தவ மாற்றிய அகரஞ்செய்வன உமையமமையார உடலி
னின் றுதித்த ஒரு பெண்ணுல உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொரு
வராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்று இமயவனா யலேத்து வந்தனன
அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென்று வருந்திக் கருதியமலரோன
மக்தர மடைந்து எம் பிராணைப்பணிந்து “இறைவனோ! இமய
வல்லியாகிய எமதனைனயிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவித்து அவ
வகரனை யழிக்கவேணமே” என விண்ணப்பிக்க, இறைவா அவ்வா
றே யாருக” என்று விடையளித்த தனுப்பினா.

பின்னா கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாத தினாயாய்த்
தேவியானாத் திருநோக்கஞ்செய்து “ஏ காளிவருக” என, இறைவி
“கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காயகது கலலாடையுஞ் சடைமுடியுந்
தரித்த கடவுளாயகா! தேவரீ ரிவவாறு திருவாய்மலாந்தது யாதுகா
ரணம்? விருப்பில்லாமனைவி மகளிருட்பதடியாவ ளாதவின், இக்கா
ருருகீங்கிக் கவுரியாம் வணனம் கருணைபூத் தருள்க” என்று, கண்ணி
னையில் முத்துக்கள்போல் நீர்த்துளிகள் சிந்தினன். கருணாமூர்த்தி
பெண்ணே! சர்வான்மாக்களையும் காத்தலே நமது கடனாதவின் ஓர்

53. கௌரவப் பூதம்

கருமப்பொருட்டாய் இவ்வாறுகழறினோம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னரறிவாய்” எனத்திருவாய மலாநதருள, அம்பிகை அண்ணலை வலமவநதுபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலை யடைநது, ஆறு கோர் சிவலிங்கப்பிரதிடடைசெய்து, ஆகமவிதிவழாது பூசித்து அரு நதவத்திருந்தனள்.

ஆகரா செய்யுநநீமையில் அவதிப்படும அந்தரததவா, சதுமு கனை முதலாகக்கொண்டு, சாமபவிபால வநது சாஷ்டாங்கமாகப்ப ணிநது “தாயே! தமது திருமேனியி னினனோ சத்தியை யுதிப்பித் து, தானவா குழாதடைச்ச சங்கரிதது, வானவருக் கருளவழங்கவே ண்டும்” எனப் பிராத்திததுக காததிருநதனா. மலையரச புத்திரியா ராகியவிமலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரநிறமானகாலஞ் சமீ பிததது. அப்பொழுது அனனையா தமது காளநிறத்தை விலக்க, அ துவே தூர்க்கையென்னுஞ் சத்தியாயப பிரமனாகொடுக்கப்பட்ட சி வகவாகனமேறி உமையம்மையா கட்டளைப்படி நிருதனாக்கொன்று விரதகிரியில் வீற்றிருக்கினறனா. பரமேச்சுவரியா புராரியின திரு வருளாற் பொன்னிறமுறறுக கௌரியென்னும் பெயாபெற்று, மந்த ரமலையை யடைநதனர். திருநந்திதேவா முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத திருச்சநநிதானத்தி னுட்சென்று சிவபிரானைச் சேவி த்துத் திருக்கரங் கூப்பினறனா. மகையைத் தமது செவ்வையா லெடுத்ததுச் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதி விருத்தினா.

சிவபெருமானோக்கி உமையம்மையா தமது கருமைநிறத் தாலெய்திய காளியென்னும் பெயாநீங்கிப், பொன்னிறமாகிய திருமே னியும் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சக்திநியில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரிவரப்த மூர்த்தமெனப்ப டும்.

கௌரிவரப்த மூர்த்தயேகம் :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

ஐம்பத்துநான்காவது.

சக்தாநஸ்வரூபமூர்த்தி

உலகமுழுவதும் ஒரே செங்கோலினு லரசுபுரிந்துவந்த துபன் எனனும் மனனன காரணமாகத் திருமால், ததீச்சுழநீவரை யெதிராத துச சமாபுரிந்து சகிக்கமுடியாராயத் தமது சகராயுத்ததை அமமுநி புங்கவனமேல பிரயோகிக்க, அது அமமுநி சிளோஷ்டரது வசசிர யாக்கையிறறாகி வாயமடிந்து மீண்டது. அதுகண்ட அசுரதன அச சமுறறு, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டு செயதனன். முநிவா முனிரது தமது காறபெருவிரலை யசைக்க கணக்கிலலாத விண்டு மூர்த்திகள் வெளியே தோன்றினா அதனால் அவா தவவலி மிகுந்த வொன்றும், அவரை வெல்லத்தக்கவல்லமை தன்னிடத் திலலையென றும் சாங்கன தெரிந்து, அமமுநிவரைச சரணசெய்து மீண்டு தன னுடன் போந்தவானவரை நோக்கி, “யானதீயரைசசெருத்தது உலகை ப்புரக்குந நிதிககடவுளாதலின், எனக் கித்தகைய சகரம் இன்றி ய மையாதது, இதுபோல யேறொன்று யாணிப்பெறுவேன்” எனறி சைத்துவருந்த, இமையவா “சலகதரனென்னுந தானவத தலைவனை ச் சங்கரன சங்கரிகுமாறு திருவடியாற்றீறி கிருமித்த கதரிசன மெ ன்னுஞ் சக்கரப்படை அமமகாதேவன பாலுள்ளது” என மறுமாற் றங் உறினர்.

அதிகேட்ட திருமால் சிறதை களித்துச்சிவராசசனையா வத னையடைவேனென றுள்ளததமைத்தது, ஓர் சிவலிங்கக்குறியை ஸ்தா பித்துப் பாசுபத விரதம்பூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமால்குடி, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச்

• श्री. वल्लभः । नमो भगवते ।

சித்தஞ் செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நா
டோறும பவன் முதலிய திருநாமங்களோடு அருச்சிக்கத் தொடங்
கினா. அவ்வாறு நிகழ்ந்தவருக்கையிற பத்திவலையிற படுவோராகிய ப
ரமேசுரன் அவரதனபின் முகிசசியை ஆகலிசுழந்த அவனிமாக
கட கரிவிகக் ஆயிரங் கமலத்தில ஒரு சலசத்தை மறைவாககினா.
விண்டு வுணராராகிப் பண்டுபோல பவனமுதலிய சகஸ்திரத திருநா
மங்களையோடு ஒவ்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்தப பூசிதபவந்து கடை
சியில ஓர் திருநா ம் தற்கு மலர் காணாராய் “ இஃதெனனையாளாக
வுடையார் திருவிளையாட்டு” எனறெண்ணி, தமது பூசை முடபுப
டாவண்ணம் விழித்தபிற்பாடு பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து
அருச்சித்த முடித்து ஆனந்தக்கடலு ளமுந்நினா

உடனே பிறைசூடியபெருந்தகையா களிகூர்தவராசசோ
திமயமான பேருருவுடன் தெரிசனந்தர, திருமால் அட்டாங்கபஞ்
சாங்கமாகப் பலமுறை பணிந்து வேதவாக்கியங்களாற்றித்தகை
பேற்று நிறக, கருணைவள்ளல “கமலக்களவ! உனது பூசைக்கு மன
ங்களித்தோம் உனது கண்ணையளித்தோம் கமலக்கண்ணன் என
நாம மடையக்கடவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருக்கரத்
திலிருந்த சுதரிசனம் எனனுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து
எத்தகைய வலியிராயினும் நினை பெரித்தோரை இஃது இமை
யளவிற கொலலும் ஆற்றலுடைய தென்றற்க கிரகித்தனா. திருமா
ல இவ்வரங்களையும் சுதரிசனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து
அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆரத்தபாஷ்பஞ்சிரதப் பலவகையாகப்
பாடி ஆனந்தக்கூத்தாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்குடி
வைருந்தத்தைநாடி இடையருச சிவபகதியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபுராணம்

ததீசநாகிராஜிதஸ்தவமஸுகராமேஸமருதகண:-கணயேமாஸ்யபி
ராஸி கதமததவிஸம்ருதமதவயா - சக்ரமவிகரமஸாஹாயயம்சுத்தபா
ணேதவப்ரியம்-ருத:கருத0தேவயச்சதவ யாததபிவிஸமருதம்.

வதிநாநிர்ஜிதஸ்త్வம்ஸ்தாமைசமயுதநா: | கண்டாயமாநநீகரி
கதந்திவ்யஸ்துதந்த்வம்ஸ்தாமைசமயுதநா: | கண்டாயமாநநீகரி
கதந்திவ்யஸ்துதந்த்வம்ஸ்தாமைசமயுதநா: | கண்டாயமாநநீகரி

ஆதீத்ய புராணம்.

ஸுதாஸநாக்யம்யசசகரமலபதவாரஸதகதம்ஹரி ! மஹாதேவா
த்பகவதஸஸுதததத்வத்துமாஹஸி ! இதயாதி ! ஹிமவதபாவதமகதவா
பூஜயாமாஸஸங்கரம் லிககததரபரதிஷ்டாபயஸநாப்யகநதோதகை
ஸஸுபை : ஹ்ருதபுஷ்போஹரிஸததரகிமிதந்தவிதிசநதயந ஜனா
தவாஸ்வநேதரமுததருதய ஸாவதந்தராவலமபநம பூஜயாமாஸதே
லேஸம் ! இதயாதி ! ஏவமுகதவாததௌசக்கரமஸுதாயுதஸமபர
பம் நேதரஞ்சபதமஸதருஸர்விஷணவேபரபவிஷணவே லோகேது
புண்டரீகாக்ஷஇதிக்யாதிருகதோஹரி ! இதயாதி ! மயிபகதிதருடா
விஷ்ணுபவிஷயதிதவாகக ஆஜேயஸதரிஷு லோகேஷுமதபரஸா
தாத்தவிஷயஸி.

அதித்யபுராணம்.

ஸுததேவநாநிர்ஜிதஸ்త్வம்ஸ்தாமைசமயுதநா: | கண்டாயமாநநீகரி
வதஸ்ஸுதததத்வத்துமாஹஸி ! இதயாதி ! ஹிமவதபாவதமகதவா
பூஜயாமாஸஸங்கரம் லிககததரபரதிஷ்டாபயஸநாப்யகநதோதகை
ஸஸுபை : ஹ்ருதபுஷ்போஹரிஸததரகிமிதந்தவிதிசநதயந ஜனா
தவாஸ்வநேதரமுததருதய ஸாவதந்தராவலமபநம பூஜயாமாஸதே
லேஸம் ! இதயாதி ! ஏவமுகதவாததௌசக்கரமஸுதாயுதஸமபர
பம் நேதரஞ்சபதமஸதருஸர்விஷணவேபரபவிஷணவே லோகேது
புண்டரீகாக்ஷஇதிக்யாதிருகதோஹரி ! இதயாதி ! மயிபகதிதருடா
விஷ்ணுபவிஷயதிதவாகக ஆஜேயஸதரிஷு லோகேஷுமதபரஸா
தாத்தவிஷயஸி.

வாமந புராணம்.

அதாப்யேத்யஜகக்காதமஸஹஸ்ரஸிரஸம்விபும்-ஆராதயாமாஸ
ஹரி : ஸ்வயமாத்மாநமாத்மாநா-ஸாங்கவர்க்ஷஸஹஸ்ரஸ்துபாதாங்குஷ்

டேகதஸ்திவாக்-தத: ப்ரீதோஹர: ப்ராதாதவிஷ்ணவேதுவரம்பரம்-
பரதயக்ஷுரதைஜஸம்ஸீமததிவயசக்ரமஸுதாஸரம் ! பரதேஸரந்தர
ம்! அமோகஏஷோமரராஜபூஜீதோ-ஹருதோமயாரேதரகதஸ்தபோ
பலாத.

காமசபுராணம்.

அஹ்நேத்யஜக்ந்நாஹம் சஹஸ்ரதீரஸம்ஹம் | அரஹயாமாசஹ
ரி:ஸ்யமாமாநாமாந்நா | ஸாங்கவக்ஷ:சஹஸ்ரஸ்துபாஹாங்குபேநதஸ்தி
வாக் | தத:ப்ரீதோஹர:ப்ராதா திவ்யபெருவரம்ஹம் | ப்ரத்யக்ஷுரதைஜஸம்
ஸ்ரீமதிவ்யசக்ரம்ஸதசகநம் | ப்ரதேஸாந்தரம் | அமோஹ:அமோஹராஜ
பூஜீதோஹ்நாமயாரேதரகதஸ்தபோபலாத ||

ஹரதத்தர் வாக்ஷியம்.

காயதரீவலலபதவாததஸரததநயஸதாபிதாராதிததவாச செள
ணா : கைலாஸயாதராவரதமுதிததயாபீஷ்டஸநதா நதாநாந்நேதரோ
ணஸ்வேநஸாகநதஸரததகமலோ விஷ்ணுநாபூஜிததவாததஸமைசக்ர
பரதாநாதபிசபக பதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட :

காயத்ரீவல்லபதவாததஸரததநயஸதாபிதாராதிததவாச செள
ணா : கைலாஸயாதராவரதமுதிததயாபீஷ்டஸநதா நதாநாந்நேதரோ
ணஸ்வேநஸாகநதஸரததகமலோ விஷ்ணுநாபூஜிததவாததஸமைசக்ர
பரதாநாதபிசபக பதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட :

அவதாரகோலததிலே ததிசுருகீவர் மஹிமையை அறியாமையால்
அவாபேரில திருமால் பிரயோகித்த சகரம் உடாமழுக்கித் திரு
ம்பிய தாதவின, அதற்குப் பிரதியாகச் சிவபிரானை யருச்சித்துப் பெ
ருவலியமைந்த ஸுதரீஸகத்தைப் பெற்றனானபதற்கு, ஸ்ரீசீவில
ப்ரமாணம் காட்டினோம். ஆனால் விஷ்ணுஇராமகிருஷ்ணாதி அவதார
ங்களிலே மட்டும் சிவார்ச்சனை இயற்றினரா அல்லது அவதாரகோல

మలలాత శ్చి కాలతతమ శివబ్రుశ సెయతుగ్గలారా యనప్ పరియా
 లోశికకుమపక్షతతిల, శివపిరాన ప్రితితనెనఱుమ వరతనెనఱుమ,
 తిరుమాలే ప్రితకఱుమ శివవరలపత మహానెనఱుమ తెరియవేణమె.
 అవఱిరెరకుశ శిల నియాయన కాడమివోమ

నక్వేతమ్.

తయరియేమనఱో తూఱయనఱేఱుతరయ తఱేఱునిమశాఱుశిఱరమ
 పతమయతవిషఱేఱుఱుపమనయతాయితేఱ.

ఱుగ్గేదం.

శవఱ్రియేనురుల్ మఱయంఱురుద్రయ త్రిజనిమఱారుచిఱ్రం పదం
 యద్విష్ణురుపమన్యథాయ శేన ||

పరాసరపురాణమ్ శ్చోడసాత్యాయమ్.

ఱెఱతరలింగమమహావిషఱుఱాడ తయరశాఱుశిలమయమ - శాఱుశి
 తరమఱుమపయరశయలపతవారపరమమపతమ - ఱాశలశ్చమీఱుఱుమకయరతా
 మహావిషఱేఱుఱుఱువలలపా - ఱుసయలింగమఱుమపయరశయ ఱుపృఱుయ
 ఱావశేతఱె. — ఱెనప పిరతిపాతికఱుమ వేతపురాణ వాకతియకఱుగిల
 శ్చితిలిషఱుఱువెనఱుమ మహాశ్చమీ యెనఱునఱు ఉఱపపడతాఱె
 యాల అవతారఱుగిల మడిమలలమల, అనఱతరమ అశశతన అరఱఱి
 ఱఱోయాల. పారతమ తురొణపావతతిల వియఱాఱువతతామఱుమ
 వాతతతిలమ వరాఱుపురాణతతిలమ ఇఱఱుమ పల ఇడఱఱుగిలమ
 పిరమాణ ఱఱుగిల విఱఱఱిక కిడఱఱుగిలఱె. విఱతారపయతతిరకువెఱువి
 విఱిత్తామ.

పరాశరపురాణం.

శాఱ్రిలింగం మఱవిష్ణుభక్త్యఱురుశిలమయం | ఱురుచిఱ్రం
 మభ్యచక్యలఱువాఱుపరమంపదం | సాచలక్షీస్సమాఖ్యఱు మఱవిష్ణుఱు
 వల్లఖా | యస్యలింగంసమభ్యచక్యసమాఖ్యఃసర్వచేతనైః ||

இனி அவா ததீசிமுநிவா மேற்பிரயோகிதத சக்ராயுதம் பண்டைக்காலத்தி லபப துமநாமனுரு எவவாறு கிடைத்தது எனபதை பபறறியுஞ் சிறிது ஈணடுகூற வேணடுவ தாயிற்று.

அசுரா தொந்தரவைச சகியாத தேவா வேணடுகோளுக கிரவகி அவாகனைச்சங்கரிககத்தகக ஓர் ஆயுதம் தனக்கு வேணடுமென்று கருதிய திருமால இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப்பிரதிடடைசெய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தரமடை மலர்களால் அநேக காலம் சிவாரச்சனை செய்துவந்தனா. ஓநாள் உமாபதி அவா பத்திமுதிர்ச்சியைப்பரிசோதிக்கும்படி படிமமொன்று மறைக்க, மாதவன் தன்கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாவித்தது அருச்சித்தனா. அப்பொழுது அருளவள்ளல இடபாசுடராயத தரிசனந்தந்து ஓர் சக்கராயத முதலீயிதனால் அசுரனா யழித்தி எனறருளி, கண்ணையும் முனபோறகடாக்கித்துச் செந்தாமரைக் கண்ணென்பபெயருங் கொடுத்தனுப்பினொன ஆதித்தபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டுளது.

முன்னோ ஆததியந்திகப் பிரளயமகனற சிறிதுகாலத்தில் பரமேஸ்வரா மீணடும பிரபஞ்ச நிரமாணத்தில திருவுள்ளங்கொண்டு அபராகருத பராகருதஸுருஷ்டிகள் சிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுகளைப் பிறப்பித்தது, “நீங்களிருவருங் கிரமமாகச்சிருட்டி ஸ்திதிககாததாக்களாயிருங்குள” எனத் திருவாய்மலாந்தருளினா. அப்பொழுது விஷ்ணுவிமலனைப்பணிகது “சுயம்பிரகாசா ! துவட்ட நிவாரணத்தின்பொருட்டுத் தருதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவு செய்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்துக் கொண்டனா சிவபிரான அவவாதே தமது நேதர தரயத்தால ஸஞர்ய ஸோமாகரிகளின் தேஜஸு பொருந்திய சக்ரமொன்று கிருமித்து அதனாலேயே கதைபொன்று பிறப்பித்தக் கொடுத்தனா. அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த பராசததியாகிய உமா பிராட்டியா தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சங்கீதம் திருநேத்திரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து, அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இ

ருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டத தங்கனையுமுண்டுசெய்து பிரசா
தித்தனா. இச்சரிதம ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முநிவருக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் ஈஸாநஸம்ஹிதை.

இத்யுக்தோபகவாஸாஸோஹரினாவிஸவமுாததிநா | தமாஹமே
கநாதேநஸாவேணஹரமீஸவர: | ஆயுதமசாஸயதாஸயாமிதபோவிக
நாபதுத்தயே! தேவாரீனாஸஸமஹதயைரக்ஷாயைஜகதாமிஹா | இ
தயுக்தவாபகவாஸவிஷ்ணுதேவதேவஉமாபதி! ஏகாகரமநஸாதயாநம
கமதபரமேஸ்வர: | தயாயதஸதஸயதேவஸ்யபராதுராஸீததமோந
தம்! ஸாரூநேதரதரயாதஸய ஸஹஸ்ராதிதயஸநநிபம் | அகநேஸூ
யா சசஸோமாசசதநமயாலலோசநதரயாத | தரிதேஜோமயமதயுகர
மஜனூநாஸதரமவஜரபஜரம | நாபௌஸோமாமருதமயோஹயோ
ஷுபகவானரவி | பராபதேஷுபகவாநகநீஸ சகரஸயஸயாசசிவா
தவந:—ஸசக்ரமநிமாநபூதவாகிகரோமீதயபாஷத | க்ருதாஜ்ஜவிக
ரஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸதரிஸோசன. | தஸகரமபாணிநாலமப்
யவிஷ்ணவேபரதௌஸிவ. | விஷ்ணோவைகக்ஷிணமபாஹுமப
ஜத்ஸோபிஹாஷித: | ததோதேவஸயஸைஸமபோகதாகக்ராதவி
நிஸ்ஸருதா | லைதயதாபஹராகோராஸாவரதநவிசிதரிதா | ஷட்
சாஸதரஸூபிணீதிவயாஷடதாராஸதரிஸவஸூபிணீ | ஆஜ்ஞப்தாஸம்
புநாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸரிதா | வாமமாஸரிதயவைபாஹுஸி
ஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத | ததோதேவீஜகததாதரிபவாரீஸாபரா
த்பரா ஸிவாவகஸஸ்திதாதத்யௌ விஷ்ணோரடேஸஸஜஞயா |
தஸ்யாவக்தராத்ஸமுத்பந்ந: ஸகராக்ஷஸ்பாஸிப்பரப: | ஸாவதேவம
ய:ஸாகத:ஸாவஸதருசிபர்ஹண: | ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவயா
விஷ்ணோ:பார்ஸ்வமதாகமத | தேவயாகேத்ராதஸமுத்பந்மெம்புஜா
ஸூப்ரபம்ஸூபம் | ரமாலயமகோஹாரி ஸர்வலோகவிபூஷணம் |
தஞ்சலிஷ்ணும்மஹாத்மாகமாஜ்ஞயாபத்மமுததமம் | ஸமாஸ்பேத்
ததோவிஷ்ணுர்விஸ்வம்பரமம்யபௌ | பூர்வம் தத்விபுஜேவிஷ்

ஐராகதாரசகரஞ்சஹர்ஷித: | ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்த : ஸதுசிந்தாம
வாபஹ | தவிபுஜோஹஸ்கதமதவதய ஆயுதாநாமசதுஷ்டயம் | தரி
ஷயாமயமபயாதததாவுபௌஸகாமபுஜாவபி | ஏவஞ்சிநததஸ்தஸ்
யவிஷ்ணு தேவயா.பரஸாதத . — பராதூராஸ்தாம கொளபீநௌ
தாபயாந்தௌசாபயதாரயத | ததோவிஷ்ணு : பரஸநாதமாஸங்க
சகரகதாதர . | நமஸகருதயஸிவஸாநதம கருதாராதோஸயி தயபா
ஷத ! ததோஜலதகமபீரகோஷேணபகவாநசிவ : ! விஷ்ணுமாஹிம
ஹாதமாநகருதாராதோ ஸீதிகேஸவ இதயுக்தவாமதாததேதேவ : ப
ரமாதமாஸதாஸிவ . ||

ஸ்காந்தபுராணம்.

ఇత్యుక్తోభగవాన్ శర్వోహరిణ విశ్వమూర్తినా | తమాహమేభు
నాదేన సర్వేణహరిమీశ్వరం . | ఆయుధంచాస్యదాస్యామి తపోవిఘ్నాపను
త్తయే | దేవారీణాంచసంహత్యైరక్షాయైజగతామిహ . | ఇత్యుక్త్వా భగవా
న్విష్ణుం దేవదేవఉమాపతిః . | ఏకాగ్రమనసాధ్యానమగమత్పరమేశ్వరః . |
ధ్యాయతస్తస్యదేవస్య ప్రాదురాసీత్త మేనుదం . | చారునేత్రత్రయాద
స్య సహస్రాదిత్యసన్నిభం . | అగ్నిఃసూర్యాచ్ఛసోమోచ్ఛతన్తయాల్లోచన
త్రయాత్ . | త్రితేజోమయమత్యుగ్రంక్షానాశ్రుంవజ్రపంజరం . | నాభోసో
మూమృతమయో మ్యారేషుభగవాన్రవిః . | ప్రాంతేషుభగవాన్గ్నిశ్చ క్ర
స్యస్యాచ్ఛివాత్తనః . | సచక్రంమరిమాన్ధూర్వా కింకరోమీత్యభాషత . |
కృతాంఢలికరస్తస్థా బహుబాహు శ్రీలోచనః . | తంచక్రంపాణినాలంబ్య
విష్ణువెప్రదదౌశివః . | విష్ణుర్వైదక్షిణంబాహు మభజత్సోరిహక్షితః . | త
తోదేవస్యవైశంభోగక్షాదాగక్రాద్వినిస్సృత్ . | దైత్యదషహరాక్షూరా
సర్వరత్నవిచిత్రితా . | వట్సాశ్రురూపిణీదివ్యా షడ్ధారాశ్రీస్వరూపిణీ . |
కణ్ఠప్రాశంధునాచాపి విష్ణుమేవసమాక్రితా . | నామమాక్రిత్యైవబాహుం
విష్ణుస్తస్యస్థితాభవత్ . | తతోదేవీజగద్ధాత్రి భవానీసాపరాత్పరా . | శ
వాచకసంస్థితాదధౌ విష్ణురథేశసంజ్ఞయా . | తస్యైవక్రైత్సముత్పన్నః

శంఖరాజశ్శశిప్రభః | సర్వదేవమయఃశాంతః సర్వశత్రునిబహుళః | సో
ప్యజ్ఞప్రస్తమోదేవ్యావిష్ణోఃపాశ్వమధాగమత్ | దేవ్యానేత్రాత్మము
త్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభం | రనూలయమనోహరి సర్వలోకవిభూషణం |
తంచవిష్ణుంమహాత్మానమాజ్ఞయాపద్మముత్తమం | సమాశ్రయేత్తతోవిష్ణు
ర్విస్తయంపరమయయా | పూర్వంతుద్విభుజోవిష్ణుగః | దాంచక్రంచహ
షికః | దధారశంభునాజ్ఞప్తః సతుచింతామవాపహ | ద్విభుజోహంకథంత్య
ద్య ఆయుధా నాంచతుష్టయం | ధరిష్యామ్యంబయాదతా వృభౌశంఖాంబు
జావపి | సవంచంతయః | స్తస్యవిష్ణోఃదేవ్యాఃప్రసాదతః | ప్రాదురాస్తాంకరా
పీనాతాభ్యాంతాచాభ్యధారయత్ | తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్మాః | శంఖచక్రగదా
ధరః | నమస్కృత్యశివంశాంతం కృతార్థస్తీత్యభాషత్ | తతోజలదగం
భీరఘోషేణభగవాన్చ్ఛవః | విష్ణుమాహమహత్తానంకృతార్థసతికేశవః |
ఇత్యుక్త్వాఽతర్థధేదేవః పరమాత్మాసదాశివః ||

శాన డెడిత తుతకీతత పీరబల పీరమాణతతాణే దిరుమాల
శ్రీతికాలతతిలేయే శివాతుకతిరకతతాల, శకరాయత తణడాయత
కణ్రుం, శామపవీయిన దిరుపెయిణుల, శవకమం ముననిరుతతుడన
దీరణు కరణకణ్రుం పెరరణనెనెపతు పులప్పడిం. అవవారు శివ
కడాశ్శతతాత శకకరంపెరరణతె మరతు విశ్శుణు దిరుకాలతతిల
దిరుమాపపుర, అఃతు మరెరతువిడదతుః అశశమతతిలం అడెతపపె
రుంబడి శివరాశశణె శెయ్తు మరుపడియం పెరరణనెనె వేర్రోర్
దపాశణెయం, శ్శె సకారతపరాణం శరారణంమలితె విణకరుతి
న్రతు. [వీరీతల్ కరుతి ఇతువణాయం నీరుతతపపడదతు.] ఇతతియా
దీరీయాయణకణాల కారణమరెయిల కారాయణం శకరాయతతిమీతతమా
య్శ శవకరొపాశణె శెయతవర్రెరె నీలెనాడ్డప్పడ్డతు.

“శలమ్రుడెయశలంతరణెరుడర్మింతకల్లాళి
కలమ్రుడెయనారణంకణెరుణియవారెనెనె
కలమ్రుడెయనారణంకణెరుణియవిడంతరణెడిక్కి
మలరాకవిడలూళియరుణియన్కాన్శామలెం.” శీరుణాశకమ్.

கூர்மபுராணம்.

மாயோன நேமிபெற்றதததியாயம.

“ ஸவயம்பொதிந்தசெங்கனிவாயமாயோனனபுகருணமகிழவுற
றையனகையாறபுறநீவியடியுறபுனைந்தமலாககணனு
மெயதருகிசுதரிசனமென்னுஞ்சுடராழியுமீந்து
செயயகமலககண்ணென்னுமபயருஞ்சிறப்பினெடுமளித்தான ”

உபதேசகாண்டம்.

“ எனன்பபோதநீமுடிமதொட்டிமுகப்பணிந்தானெழுகுகி
மின்னுசசடையோனநிமுருள்கூந்தருகாநின்றானவிழுகமலக
கன்னிககிறைவனகருததுணாந்துகதிராயிரம்போனொளிபரப்பும்
பொன்னந்திகிரிபுரிந்துபின்னுமெதுவெண்ணெவதுபுகவென்றான
கின்பாலுருகினிந்தழிகழீழநெடுங்கணசாததுநீலையுலக
மனபாலறிவானெனககிருகணம்போடகத்தினருள்கெனனா
மின்பாலுக்கதோன்தருளிவேண்டவேண்டுமவரங்கொடுத்தான்
பொன்பானமருமத்திகிரியினுடைந்தானமராபுடைபோற்ற.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘ ஆங்கவனையெதிரோககிநின்பூஜைக்கமகிழந்தே
முனககிஞ்ஞானறு
தேங்கமலவிழியளித்தோம்பதுமாககென்னுமபெயரீற
றிகழவாய்வொ
பாங்குபெறுதிருமாறபேறென்பபொலிகவென்றருளிப்
பானுகோடி
தாங்குகதிராசகதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையு
முதவியெங்கோன.”

திருமால் வீரபத்திராபேரில தகையாகத்தில் சக்ரத்தை விடு
ப்ப, அவா தலைமாலையி லொன்று அதனை விழுகியது. பின்னா விக
டகூத்தாடி அதைச் சிரிக்கச்செய்தனா; அதனால் சக்கரம் நழுவி
வாயினின்றவிழ, ஸ்ரீவிராயகக்கடவுள மீண்டும் அந்நடங்காணவிரு
ம்பி எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவா மகிழும்படி அவவாறே

கூததாடி அவர் திருவருளாற் பெற்றனனொனக காஞ்சிப்புராணங்
கூறும.

“ போராழியதனவாயிறகழிந துபுவிமிசைவீழ்ப
பொருகுகெனறங்கை
யேராணமுகககடவுள துகவாரதங்கறியானபோன
றிருபபநோககிப
பேராணமைபபடைததலைவ னினிசசெயலேதெனறமுங்கிப
பேதுறறநதச
சீராளனறிருமுனபுங்கைகண்டவிகடநடஞ்
செய்துவேண்ட.

ஏக்கறவானவரியற்றமவிகடநடநெடுமபோதெம
பெருமாஜேக்கி
மாககருணைசுரநதருளியாழியவனறனக்களித்தான —”

சிவபெருமான தமயிடத திடையறாத அனபுகொண்டு அருசு
சித்த திருமாலுக்குச சகராயுத முதவினமையால, அபபெருமானுக்குச
சகரதாநஸ்வரூப மூர்த்தியென ஓர் திருநாமம வேதாகமபுராண
ங்களில விளம்பப்பட்டது.

சகரதாநஸ்வரூபமூர்த்தியேநம:

—————

55. கௌரீலாசமஹித மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

ஐம்பத்தைந்தாவது

கௌரிலீலாசமந்விதமூர்த்தி.

திருக்கைலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவ
பெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா ரொழுந்து பணிந்து நின்று
' இறைவனோ ' எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுப
தேசித்தருளவேண்டும் " என விண்ணப்பிக்க, சுயமபு " உமையே !
செயல குண வருவங்களைப் பொருந்தோம் , சாவவியாபகமாக விள
ங்குவோம் , உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்துவோம் "
என்று திருவாய்மலாந்தருளினா உமாத்தேவியா " உருவமுடையே
மலல மென்றும், பல வருவமுடையேமென்றும் உரைக்குந் தன்மை
யாது? " என வோத, ஐயன் " அவை நம் தருளவடிவம் " என்ற
றைய, அன்னையா " ஆயின, அவை யெனவடிவங்களே " என்றிசை
த்தனா. நமபா " நமமெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினை, உன்னிடத்
திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமே நின்று தொழிலபடுததுகற்றோம்,
அவ்வாறு தொழிலபடுததுதல நீங்கினால் அகிலசராசரங்களும் அறிவு
முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும் ; அதனை யறிக " என்று மறு
மாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவரது உள்ளத்தி
ற்பொருந்தி அறிவினை யளிகொடு செயலை நீங்கிக் கணப்பொழுதிரு
க்க, அகிலானமாகளும் அறிவீழ்ந்தவர்களாயத் தமதுமுறை தவ
றிச் சடமாயிருப்பதைக் கேளீர்கண்டு, கங்காதானது கழலபணிந்து
" எம்பெருமானே ! எளியே னிசைத்ததை யெண்ணாமலவையாயு
மெழுப்பியருளவேண்டும் " என்றிரப்ப, இறைவா கருணை பூத்து
யாவனாயுமெழுப்பினர்.

விண்டு முதலாஞ் பண்டைய வுணாவுறத் துயில நீங்கிஞா போலத் துண்ணென நெழுத்து அண்ண லப் பணிந்து “எளியேங் கள எண்ணிலகாலம் அறிவடங்கிச் சடமாய்ச் செய்கடன மறந்தோ மாதலின, அப்பாவம் அகலும் வகையை அருளசெய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் “உமபாகளை! அப்பாவம் உமையி டத்ததன்றி, உங்களித்தத்தல” என ஞேதி யகற்றி, சாமபவியை நோக்கி “நீ * தககனமகளாயத் தரணிமேற ஞேனறுதி, யாம வந்து மணஞ்செய்வோம்” என ஆறாபிக்க, விமலை விடையூதியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிந்திந்தியிற் கமலமலரினமேல வலம் புரி வழவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சிறிதுநாளிருந தனள். மாசிமாதத்தில் மகநகூத்திரத்தில் தககன தனமனைவி வேதவலலியுடன் ஸநானஞ்செய்து திருமபுகையில், இறைவியாரது வலம்புரிச்சங்கவழவைககண்டு கைகளிறறாங்க, குழந்தைவழவேற றமையாற களித்து மனைவி கையி லளித்து, உடன்கொண்டு ஊராயடைந்தனன் வேதவலலி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனள்.

அமமையா ஐந்துவயதடைந்து “சிவபிரான தனை மண ஞ்செய்யுமபடி தவஞ்செயவேன்” எனத் தந்தைபாற்கூற, தககன தன் மகளாகிய தாக்ஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங் களித்து அந்ந காப்புறத்தே ஓர் கன்னிமாடஞ் செய்வித்துச் சில கன்னியரோடும் அதிலவிடுப்ப,பொர் அரனை நோக்கிப் பன்னீராண்டடையு மெலலை யுந் தவத்திருந்தனள். அவவாறிருக்கையில், சிவபெருமான தககமா புரியில், தாக்ஷாயணியின் தவச்செயலகாண விருமபி, விருத்த வேதியராய எழுந்தருள், எம் மனனையா கண்டு, இவா பெரியொன் றுட கொண்டு, எதிரசென்று பாதம் பணிந்து நிற்க, மாதேவா “மாதே! உனபா லொரு வேடகையால வந்தேம்; கொடுப்பதாகிற கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃ திசையுமாகிற றருதும், அறைக” என, ஐயா “உனனை வதுவைசெய்ய உள்ளவகொண்டுவந்தோம்; இசைக”

* இவ்வரலாற்றை இச்சரித்ததி னிறுதியிற் காண்க.

என, இறைவியா “ இருகரங்களாலுஞ் செவித்தொனையைப் பொத்தி புராரியை மறைக்கத் தாம புரிவேணுகு இவ்வாறு புகனறனை; போ! போ!” என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமா அருகிருந்த பாங்கிய ரறியத்து தமது நல்லுழைப்ப பாபபதிகளுக்காட்ட, அமமை அளவிலுந் மகிழ்ச்சிகொண்டிருப்புகழ், அதுகண்ட தேடியர் சிலா “ இவன் மாயம் வலம்வான் ” என்று மனத்துட்கொண்ட வினாத்துசென்று தக்கனிடையச் சொல்லினா அவன் தன் தறிவால் அரென்னறரித்து அக்கனனிமாடமடைத்து, கடவுளையகரது கழல்பணித்து “ தேவரீர் என் நகிற கெய்த மேனம ” என்று தாக்கூயணியுடன் சங்கராத்த தனது தக்கமாபுரிக்குக் கொடுபோந்து, முதற்பெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித தவிசிவிருத்தினன். வேதவல்லி தனமகளைப் புலவி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலாருட்டி, எம்பிரானருகிலவிட, இறைவியா நசனிடத்திலிருந்தனா.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்தில அங்கடைந்துநின்றனா. தக்கன் தாக்கூயணியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரா திருக்கையி லளித்து வேதவல்லி கையிறளுங்கய கரகநீராப் புரோஷிக்க “ என்தனையும, தவப்புதலவியு மாகிய தாக்கூயணியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன எனக்கூறினன். சிவபெருமான சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனா தேவியா மனமவருந்திப் பண்டு போல, தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற பெருமான காட்சியளித்து இடபாருடராய அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனா.

சிவபிரான திருமணஞ்செய்த தேவியானா நீக்கி மறைந்ததற்காகவும், தனனை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல சிவபிரானை மதியாம லிறுமாந்திருந்தனன். இச்சரித்திரத்தின் மறறவிஷயங்களை முனசென்ற தக்கையுஞ்ஹதமூாதத்திற கண்டுகொள்க.

கௌரியாகிய உமாதேவியாருடன் லீலாமாத்நியாகச் சிவ பிரான விளையாடியமூர்த்தமே கௌரீலீலாசமரவிதமூர்த்த மெனப் படும

* பண்டொரு பகல்த் பதுமன் தனது சத்தியவுலகத்தி லிருக் கையில, அவனது மாந்தபத்திரா பதினமரில், சக்மன தருண்டையினோ க்கி “எந்தையே! பெருந்தேவா மூர்த்தன் தலைமருகவும, எல்லாவு யிரகட்கும உயிருமா உள்ள உன் யாவை” என்றுவீனுவ, சத்தமுகன் “தனய! சங்கரனே நீ விஞுவிய முகலவன்” என மதுராத்நகூற, தக்கன் “சுருட்டியாகி மூவகைத் தொழுவத சங்கார மென நினை யியற்றுகு சங்கரன் ஏனைய விருதொழில் புரியு முககட கற்றவனாத லெகங்னம்” என, எண்கணன் “சாவசங்காரகாலத்தில் எல்லாவற் றையுந் தன்னிட மொடுக்க டீடும படைப்போனாதலாலும், எம் முள் அநதாக்கதமாகவிருந் சுருட்டி த்திகளைச் செயவிடபவ னாத லாலும், இறைவனாகான்” எனத் தேற்றினன் அது கேட்டு மனத் தடுமாற்றம் நீங்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாய் ஆயிரவருடந் தவருசெய்த தக்கனுக்குச் சிவபெருமான் காட்சிதந்தருளி, “உன் மனதில விரும பியதென” என, தக்கன் பணிந்து “நரிலோகங்களும் என கட்ட னையில நிற்கவும, தேவரீரைப் பணிவோர எண்ணெப்பணியவும, உமா தேவியா என புதலவியா யதிக்கவும, தேவரீர் வேதியவழுவாய வந து மணமபுரியவும, வரமருளவேண்டும்” என வேண்டினன். சிவப் பிரான அவவாறே யருள செயது அநதாததானமாயினா.

தக்கன் சிவபிரசாதத்தாற் பிரமனைக் கொண்டு தக்கமாபுரி யென வோ நகர மியற்றி, ஆவகுக் கொலுவீற்றறிநாது இநதிராதி தேவா பரவ அரசசெய்துவருகையில, வேதவலவியை விவாகஞ் செயது, ஆயிரமபுதலவரை யீன்று, அவாகட்கு உபநயனமியற்றி, வேத முனாததி, “நீங்கள் சிவபிரானே நோக்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாயில தவருசெய்து, “சுருட்டிசெய்ய வரமபெற்ற வருதா” என விடுத்த னன். அவர்கள் அவவாறே தவத்திருக்கையில, நாரதமுநீவர் அவா

களை வினாவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்சேய்து முத்தி பெற்றனர். இச் செயல் ஞானநிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன மீண்டும ஆயிரமபுதலவரைப் படைத்து முனபோலவே விநிப்ப, அவர்களும் நாரதமுநீவர் துபகேசம பெற்றுத் தமமுன்னோர் போலவே மோகூத முற்றனர். இதை யு மறிந்த தக்கன வெகுண்டு முநீவரை “எனருந் திரிக” எனச் சபித்தது, அநபகதுமுன்று மாத களை மீன்று தருமன முதலான முநீவர்க்கு மனாபுணர்த்தி, இர்பததேழு பெண்களை ய ளித்துச் சந்திரனுக்கு மணமபுணர்த்தினன சந்திரன அவவனிதை யாகளிவ, காததிகை உரோகணி பெண்ணு மாத நிருவரை யன்றி ஏனையோரை முகநோககாஞாயினன பவநாள மனமபொறுத்து மற றைய மாத தக்கைபாலுற்று முறையிட, தக்கன சந்திரனையழைத் து மதிக்கி விநிகுதனன திங்கள் அதனாலும மனநதிருமபாமைதெ ரிந்து சினங்கூர்ந்து “தினமோ கலைபாகக குறைக” வெனச்சபித் தனன அதனால் நாளுக்கோகாலையாகக குறைதலகண்டு, தக்கன கொடுத்தசாபத்தினின்று விலக விருமபியசோமன சிவபிரானைப்பி ராததித்த, பெருமான நளாவ வளரவும தேயவுமவரம்பெற்றனன. அதனை யறிந்த தக்கன கடுங்கோபங்கொண்டு புலகழநீவர் புகன்ற புத்தியாறகோப நீங்கி யிருந்தனன

கௌரீலீலாசமரவிதமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

ஐ ம ப த த ா ரு வ து விஷாப ஹரண மூர்த்தி.

பண்டொருபகலில அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்டபோ
ரில, இருதிறத்தவரிலும் பலா மடிதலால, அவர்கள் கமலாசனத்திரு
ந்தது பலகோடி யானமாககளையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்திய
லோகஞ் சென்று கண்டு ' தலைவ! யாங்களிறவாது நெடுநாள போ
புரியக்கருதினோமாதலின் பாறகடலைக்கடைந்து அமுத ளிக்கவேண்டு
ம்' என வேண்ட, பதுமன் " கமலைகளவனபாறக றிக கருதியது
முடிப்பிப்பேன்" என்றுரைத்து, அவர்களுடன் கூடாபதியடைந்து
சேஷசயனத்திற சங்கனாதியா பரவ யோகநித்திராபுரியுந் திருமா
லைவணங்கி அவர்கள் விருப்பை யறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தி யதற்கி
ணங்கி, " அவ்வாறே யாகுக" என்று, மந்திரமலையை மததாகநட்
டுச் சந்திரனை அடைநூனாகி அட்டநாகங்களு ளொன்றாகிய வா
கூதியென்னு மரவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவா ஒருபறமும் அசுரா
மறுபறமும் ஈராகுமபடிக் கட்டினையிட்டு, தாம கூர்மவடிவேற்று
மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினுந் தைக்களாலும் பற்றிநிற
க, தேவாசுரா களையெய்தக காலம் பல கடைந்தமையூல, கயீரூ
கிய வாக்கிவருத்தமாற்றாது, உடல பதைத்து நாத துடிக்கத் தன்னு
ஆயிரம்வாயகளாலும் விஷஞ் சிறதியது

அவ்விஷம் என்கும் இருளெய்துமபடி யொல லெனப் பரவ,
தேவா முதலாயினா பயாதோடினா அது கண்ட விஷ்ணு அமராக
ளைக் காப்பே னென்று ஆறறல கூறி, அவர்கள்மேற் செலலும் ஆல
த்தைத் தா மெதிராசென நடாததனா. அவ்விஷம் அவா திருமேனி

56. விஷயதான முர்த்தி.

யைக கருநிறஞ் செயய, அவரும நீடற்ற கஞ்சி யோடடெடுத்தனா. அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருதகைலாயகிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவ ரதனுஞ்ஞால, திருச்சநந்திதானத்தினுட சென்று கருணாநிதியாகிய கணனுசலைத் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனா சிவபெருமான திருமாலை நோக்கி “மாதவ! உருவம வேறுபட்டுத் தேவா குழுவுடன் வந்ததெனனை?” என றறியார்போல வினாவ, விஷ்ணு “பரமதியே! தேவரீர் கட்டளையினறிப பாற்கடலை மதித்தமையின அழுது பெருது விஷ்ணுபெற்றோம், அடியேங்களைக் காததருளபுரியவேண்டும்” என நிரந்த நிகழ்ந்தவையிசைப்ப, சிவபிரான தம திடப்பாகத் துள்ள பாவதியை நோக்க, உமையம் மையா “இவர்களைக் காககவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தனா.

சுரவானமாககளின இடுக்கண களையுஞ் சமபு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, “சுந்தரர்! அவ்வாலத்தைக்கொணாக” என்றாக் ஞாபிக்க, அத திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவா தம துள்ளங்கையிற் றுங்கிப் பெருமானிடந் தர, மகாதேவா அதனை வாங்கித் திருக்கரத்தில வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது திருக்கரத்தில வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது, விட்டால் உலகை யழிகும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாகந் தேவரீரதே யாதவின, விஷ்ணாய் ரூபினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல வேண்டும்.” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான அவ்வாறே சமமதித்துத் திருவழுதுசெய்கையில், அது கண்டததளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, “எமமை யுயிர் காதத்தற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டத்திலேயே தரித்தருளலவேண்டும்” என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒருநீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டா நீலகண்டா சீகண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனா. பிறகு பெருமானருள்பெற்றுக் கடலகடைய அமுதமும்

திருப்பாறகடலிற் றேனறிய விஷத்தாற் சாவானமாககளுந்
துன்புறுவகையாக, தேவமுநிவா வேண்டுகோளுந் கிரங்கிப் பாணஞ்
செய்தமையால், சிவபிரான விஷாபஹரணமூத்தி யெனப் பெயரொ
யதினா.

யேஸுமாமுத்தரியபகவாந பவாநீமவீஸுவபாவந | ததவீஷுரகசுது
மாளோபே பரபாவஜ்ஞோநவமோதத | தத கரதலீகருதய வயாபிஹா
லாஹுலமவீஷம | அபக்ஷயநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நீஸ
மயகாமதசசமபேரா தேவதேவஸயமீடுஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப
ரஹமா வைகுண டஸசஸஸரஸீரே ||

యే సమామంత్ర్యబాన్ భవానీవిశ్వపావనః ॥
తద్విషంగగ్ధుమారేభ ప్రభావజ్ఞోన్వమేదత ।
తతఃకరతలీకృత్య వ్యాపిహలాహలంవిషం ।
అభక్షయన్మహాదేవః కృపయాధూతభావనః ।
నిశమ్యకర్తతచ్ఛంభోధే వదేవస్యమీడుషః ।
ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మ వైకుంఠశ్చశశంసిరే ॥

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமன் வாக்யம்.

தஸ்யவீஷ்ணுரஹமவாபி ஸாவேவாஸுரபுஙகவா:
 நஸக்துவநதிவைஸோம வேகமநயதரஸககராத
 வீஷேணோததிஷ்டமாநேக காலரகலஸமதவிஷா
 நிராதக்தோரக்தகௌராவக : க்ருத:கருஷ்ணோஜநாராதக:!

புச்சுண்டபுராணம்.

தஸ்யவிஷ்ணுரஹ்வாபி ஸர்வேவாஸுரபுங்கவா : ।
 நஸ்குபந்திவ்ரஸாஹம் ஷேகமந்யத்ரஸங்கராத் ।
 விஷ்ணோ ஸ்விஷ்டமாநேன காலாஸஸமத்விஷா ।
 நிதஃஸ்தோரத்ரகௌரங்கா க்யுதஃக்யுஷ்டஜநாதஃந : ॥

வரமநபுராணம்

தருதருஷ்டவாரகதகௌராங்கம் கருதருகருஷ்டணம்ஹநாதருத்
 பீதாஸஸாவேவயுதேவா ஸதவாமேவசமணங்கதா : ।

வாமநபுராணம்.

தஸ்யஸ்தோரத்ரகௌரங்கா க்யுதஃக்யுஷ்டஜநாதஃந : ।
 ஷீதாஸ்யஸர்வேவயுதேவா ஸ்வமேவசமணங்கதா : ॥

ராமாயணோத்தர காண்டம்.

ஹாலாஹலமவிஷ்டமஸாவம ஸஸ்தகா ஹாமருதோபமம்.

ரமாயணோத்ரகாண்டம்

ஹாலாஹலமவிஷ்டமஸாவம ஸஸ்தகா ஹாமருதோபமம் ॥

காஞ்சிப்புராணம்

“ அடுககால மிதுவெனன விட மெழலு நனிவெருவி யயனமா
 லேனோ, கொடுககாலன றனைகருமைதத குணாகழறகீழ்ச சரணபு
 குதக கொதிததுவாழநாள, படுககாம லருளபுரிநத பிரானனறிப் பி
 னனைபுமோர பிரானுணடெனன, நடுககாதார தமைககாணப பெற
 றிடினு மெனனுள்ள நடுககுமாதோ.”

விஷாபஹரணமூர்த்ததயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

ஐமபத்தேழாவது.

கருடாந்திக முர்த்தி

திருமகள் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன முதலாவகிலமுதி
ழ்தத முண்டகமும், தண்டம-சுதரிசனம்- சாரங்கம்- கதை-சங்குட
னைமபடை தாங்கிய கரமும், தினகர நிருவாசோந தொளிசெயல
போற நிருசசெவிக குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாறகடறறுயில
வும், அவுணரை யழித்தலும் அமரரைப் புரத்தலும் அமைநதுலகளி
கரும் ஆதிநாரணன், முனனொருபகலில முககணனாததொழ எண்ணி
னனாகி, வண்ணநறகருட வாகனமேறி வானெறி வழிகொடு கண்ணு
தல வீற்றிருக்கரு திருக்கலையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தான
மாகிய திருப்பாறகடலபோல வெண்ணிற முடையதும், பலபுறங்களி
லும் அருவியாறுகளிறங்குவதும், சங்குகன்னன் - வாணன் - குண
டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவலசெய்வதும்
இடையரூது இமையவர் குழாங்கள் “ஹாஹர சங்கர ஜகதீஸ்” எனப்
பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்ச லுடையதுமாகிய வெள்ளி
மலையின சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்
துச் சிவத்தியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலைய
டைந்து, வாஹனமாகிய கருடனப்பேரிவிருந்திறங்கி, துவாரப்பித்தேசத்
தில வாகனத்தை நிறுத்திவைத்து, நந்தியெம்பெருமானது நளின
பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவா அநுஜைஞபெற்றுத் தேவதேவனாத
தரிசிக்கத் திருச்சநகிதானத்தி னுடசென்று, காளகண்டமும், சூரிய
சோமாகினியாகிய திரிநேதிரங்கனும், மானமழு வரதாபயமு முற்
றுவிளங்குஞ் சூர்புலங்கனும், கங்கையுங் கொன்றையுந் திங்களும்
ணிர்த செஞ்சடையும், பாவதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமாள்

சென்னை

57 குடகங்குல முத்தி.

நவரத்தினகஜித மண்டபத்தில், இரகிரகி இமையவரும், நாரதாதி
முநிவரும், அட்டவசககரும், யக்ஷகநநாதி பதினெண்கணங்க
ளும் புடைசூழாது நிறகவும், அரமடைமுதலிய தேவதாசிகள் நழிக
வும், சாவாடம்பர பூவமாய எழுந்தருளியிருக்கரு திருக்கோலத்தை
க கணகளாரத தரிசித்து, வாயாவாழ்த்தி அநந்தக்கடவி லமிழந
திருந்தனா. இதுநிறக,

விஷ்ணுமூர்த்தியின வாகனமாயும், அவரால வெளியேயிருக்க
ஆளுனாபெற றுள்ள தும்கிய கருடன் சிறிதுநேரம் பார்த்து, திரு
மால வினாவாகத் திருமயிவராமைமயால, தானும் திருச்சநிதானத்தி
னுடசெல்ல விருமரி, உள்ளேபோகையில், திருநந்திதேவர் வெகு
ண்டு “வைந்தேய! உள்ளேபுகாதுநிறி, மாதவனவருமளவும் பாண
மிருத்தி” என இறைத்தனா அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொ
ண்டு “எனனைத் தடுக்க நீ உடவளவினன், நீயோ பிசசையெடுப்ப
வன வாகனம், உனனை வினாவி உயிரொழிப்பேன” என வுரைத்
தது விடைத்தேவா பிரளயகாலாகக் கனிந்திராபோற பெருஞ்சின
முற்றுப் பேசத் தொன்றுமிவராய அககருடனடேரில், தமது நிகவா
ச உசவாசங்களைச் செலுத்தினா கருடன் அநநிகவாசத்தாற ககன
மாககத்திற கடுதூரமபோயும், உசவாசத்தால நந்திதேவரது நாசி
காபில் ததை யடைந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதி
த்த பிரசண்ட வாயுமேகத்தி ல்லயுஞ் சிறுதுருமப்புபோலத் துண்புற
றுத்தன துவல்லமைமயால உயிரிழைக்க உபாயமொன்று மில்லாமல்
விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா! கேசவா! மதுகுதனா! அபயம். அப
யம். எனது அஞ்ஞானத்தால ஸ்ரீநந்திபகவானுகுண்டாகிய கோபா
வேச உசவாச நிகவாசங்களில் உயிரொழியுந்ததியி லிருக்கின்றேன.
அத்துணபத்தை யகற்றி அடிபேனைக காககவேண்டும” என இறை
ச்சலிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செயதுகொண்டிருந்த திரு
மால, அதுமுறையிடும் இறைச்சலைச் செவியேற்ற, சிவபிரான சமு
கத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனா.

சிவபெருமான, தமக்கு மனைவியும் சததியும் அமபும பரமபதத்
ருமாகவுள்ள வீண்டு மனமவருநதி வாயவிண்டு விண்ணப்பித்தவற
றைத திருச்செவிசாததி, “ மாலை ! மாலுராமல நமது கட்டளையெ
ன்று நந்திபால நவின்று கருடனை விடுத்தி ” எனத திருவாயமலாக
தருளினா உவணகேதனன உள்ளங்களித்து ஒடோடிவிடைத தே
வாபாலவந்து விமலாகட்டளையை விளம்பி, “ ஐயனே ! அதன அறி
யாமையை மன்னித்து அருளபுரியவேண்டும் ” என்று பிராத்திக்க,
நந்திகேசவர “ என முன்னே இறைவரை இகழ்ந்துகூறிய இக்கரு
டனுயிரை இமைப்பொழுதின மாயப்பேன ” எனச்சினத்ததன் செ
ய்ப, நாரணை நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடையூதிபால விண்ணப்பி
க்க, சிவப்பான கருநதியெமபெருமானே விளித்துத் தமதுகட்டளே
யாத கருடனைவிடுவித்து உயிராகத்து, மாயனை மகிழ்வித்தனா

கருடன கருவங்கமுற்றுக கமீலகேளவனைச் சுமந்து பழயப
டியே பதுமநாபனுடன் பாற்கடல சேருதது ஈண்டு நந்திதேவரால
துன்புற்ற கருடனுகஞ்சசமீபித்தருளசெய்த காரணத்தால, கடவுளு
க்குக் கருடாநதிகழாததியெனப் பெயரெய்தியது

நந்திகோடி ஸ்தலமஹாத்மியம்.

உசவாஸேநஹருதஸ்தூணம யோஜநாநாலஸ்தாகத
நிசவாஸேநஸமாகருஷய வருஷநாஸாநதரமவிஸத இதயாதி
ஏநாமுகதிமஹேஸருதவா வருஷோவசனமபரவீத
அநேநாகாரிகோவீநத ஸிவநிநதாமஹாததரா
ஹரிஷ்யேவைநதேயாஸஞ நிதிவேகாதவருஷோபரவீத இதயாதி
ஸ்ருதவைநாமவருஷபஸ்யோகதிம மஹாவேகாதரியமபக :
கருடமமுஞ்சமுஞ்சேதி வருஷபஸநகரோப்ரவீத
வருஷோமுகதவாதகருடர வேகாதுகதம்விபோப்புர :
தஸ்மாந்மஹிபவத்தோஷ : இதிநிநதாஸமாருல:

ఋద్రకోటినుహత్త్యం.

ఉచ్ఛ్వాసేనహృతస్తూః-౦ యోజనానాంశతంగతిః ।
 నిచ్ఛ్వాసేనసమాక్రూర్య వృషనాశాంతరవిశత్ ॥ ఇత్యాది
 ఎ. ముక్తి హరేక్షత్వా వృషోవచనమబ్రవీత్ ।
 అనేనాకారిగోవింద శివసిందామహత్తరా ।
 హరిష్యేనైవేమోసూ నితిషగాద్వృషోబ్రవీత్ ఇత్యాది
 శ్రుత్వైవాంవృషబస్యోక్తిం మహావేగాత్రియంబరః ।
 గరుడంమంచముంచేతి వృషభంశంకరోబ్రవీత్ ।
 వృషోమక్త్యాభగరుడ వేగాదుక్తంవిభోఃపురః ।
 తస్మాత్సహభవద్దోష ఇతిచింతాసమాకులః ।

పద్మోరాత్తీర్ణమహా

‘కాగమవిశిష్టతా క్రూరణికకాయతతాని
 అనినానాకరణికప దినానామగ్రాహిణి.’”

క్రూరానికకాయతతయేన

—

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றடபலம்

ஐம்பதெட்டாவது

ப்ராஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முனரெநநாளிற் பொனமீலயாகிய மேருகிரியின மேலுள்ள ஒரு சிகரத்தில பிரமதேவனு ம விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கிலலாத தேவரும் முனிவரும் வந்து உணங்கிக் கைகுவித்து “ திரிமூர்த்திகளில் முசுனமையற்றோரும், ஆதிபத்தியாதமற்றவரும், சமஸ்தஜீவானமாக்களிடத்தம் அநதரிபாமியா யுள்ளவரும் யாவா ? நீங்கள் இருவருமாக இயம்புங்கள் ” எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனருளாலன்றிப் போதவில்லாத மையின் பிணிப்புற்று வருநதும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கனமவசத்தால இறுமாப்புற்றனர். அப்பொழுது அயன் ‘ அதற்கையபிரமம யான் ” என, நாமணன் “ நானே யுனைப் பெற்றேனாதவின நான்தான் பிரமம ” என, ஒருவரோடொருவா உரைத்து எண்ணிலகாலம் இகலமொழிபேசி எரிசிறத விழித்துத் தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவா முநிவா “ நமமாலிவா இதற்கைய பகைமைகொள்வானேன் ” என்று தத்தமிட்டு சார்தனர்.

தேவா முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாறாதவராய வழக்கிடஞ்ச சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவவேறுருக கொண்டுவந்து “ பிரமவிஷ்ணுக்களே ! வீணவாதெற்றுக்கு ? சாவபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம ” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவர அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியுருவாய நிற்க, இருவரும் ஏதோ கடொன்றிருக்க, எம்பிரான அதனநடுவே உமாதேவி

௨௪ பிரம்ஹரி, சேத முத்தி.

யாருடன் திருக்கயிலாயத்தில வீற்றிருப்பதாக வழிவகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூதியென றுட்கொண்ட நிலமிசைத்தாழந்துதித்து நின்றனன மலரோன மலமுதிசசியால மதியாமல நடுசசிரத்தால நககனை யிகழந்துபேசினன. எல்லாவுகங்களும இனமப்பில எரியு மேயென்று கருதி, சிவபெருமான சிறிதுஞ்சினங்கொண்டிலா. எண்கண்ணன இறுமாப்பொழியவும மரறையவானவா மதாபபு நீங்கவும மகாதேவன மனதிப பைரவக்கடவுளை வைரச்செய்தனா. “சிறுவனாகிய பிரமன சிவங்களைநில நயமையிகழந்த நடுசசிரத்தை நகறுதியாற கொய்து கரத்திலேநதி அவனுக்கு உயிர்ப பிசசையளித்தது, தேவாமுநிவா நகரங்கடோறுஞ் சென்று, உகிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா விறந்தோனா யெழுப்பி யாவரகந்தையையு மழித்து அண்டகடாகத்தினமே லடைந்திரு” என்று ஆஜஞாபித்து பரமன சோதியிறகடிப பண்டுபோல வீற்றிருந்தனா.

மங்கைபாகனருளபெற்ற பைரவக்கடவுள் வருதல நோக்கிய மாதவன வடுகதேவன மலரடிவணங்கி வைஞ்நதமடைந்தனன, பிரமன மரமபோல நிறக, பைரவா சினந்து தமது நகத்தினுல நாதன கட்டளைப்படி அவனது நடுசசிரங்கெ யதனா உதிரவெள்ளம உலகெலாமபரத்தலின் உயிர்பபுநீங்கி மலரோன மாயந்தனன. மேருவை சகற்றிய சோரிநீனா நுதலவிழியாலுலாததிப்பிரமனையெழுப்ப, நித்தி னாதெளிந்தோனபோல நிலத்தினினறெழுந்து நினமலராகியபைரவ னாவணங்கி “ மலைவிலவிகு யானசெய்த அபராதம வரையனாயிலலை. எனப்பதைமையைப்பொறுத்தி பெருமானே !” என்று திருவடியிலவணங்கி “ என சிரசைத தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திருக்கவேண்டுகிறேன் ; தேவரீரால அஞ்ஞானமொழிந்தேன்” என்று பிராரத்தித்தனன. பைரவா “ இனி நான்முகனென்னநானிலத்துறைதி” என விடுத்தது, மேருமலையினிறங்கித் திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி சென்றனா. தலையிழந்த பிரமன சதூமுகத்தொடு சத்தியலோகஞ் சாரந்தனன.

பரமமாண்டபுரானம்.

బ్రహ్మాండపు గాణం.

வா மநபுராணம்.

హామన ప్రరాణం.

ப்ரஹ்மஸுபிரசசேதஸூத்தயேநம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது
கூர்மசம் ஹார மூர்த்தி.

பண்டொரு பதுமகற்பத்தில, திதிமைநதரும அதிதிமைநதரு
மாகிய தேவரும் அசுரரும் தீராப்பகையாற பலகாலஞ் சமா புரிந்த
னா. இருதிறத்தவரிலும் எண்ணிலலா இறந்தனா, அதனால் அவா
கள் ஒருங்குகூடி, ஸ்ரீராபதி மாததனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிக
நாள ஜீவித்து அருமபோர ஆற்றவேண்டுமென்று, அகத்துட கொ
ண்டு, பதுமனுடன் கூறி அவனையு முடனபடுத்தி, அழைத்துக்கொ
ண்டு அசுரதனபாறசென்று அறைய, திருமால் “அவவாரேயாகுக”
வென்று, மந்தரமலையை மததாகவும் சந்திரனை அடைதூணாகவும், வா
சுதியைத் தாமபாகவும் அமைத்து, இருதிறத்தவரையும் இருபுடைநினை
று மாறிமாறி யீக்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாயந்தது அதுகண்ட ஐம்
படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவுகொண்டு பாற்கடலிற பாயந்தது,
தன்மேற்புறத்தை யிலக்கியோசனையிடமாகி வீழ்ந்த வெறபை யெ
ழுப்பி முதுகினமேற ஞாங்கி நின்றனா. அந்தரரும் அசுரருங் கடைய
அவவசலம் மீண்டும சாயந்தது. அதுகண்ட கமட வருககொண்ட
கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரந் தோன்றின. கரங்க பல ஓங்க
வின் உச்சியைப் பற்றி யூன்றின. பல கரங்கள பக்கத்திற சாயாமற்
பர்வதத்தைப் பத்திரமாய்ப் பற்றினின்றன. சில கரங்க ள தேவாசுரா
கடலகடைந்து கையுறாமல அவாகட் குதவியாய் நின்றன. அமரர்-
அசுரர்-அச்சுதன முதலானார் யாவரும் ஒருங்குகூடிக் கடைந்தமை
யால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச்சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல
சிறு திவலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாறகடல கடையப்புகடோ பரமசிவனபால விண்ணப்பித்து அவா கட்டளை பெறாமற் செய்த அபசாரத்தால, தாமபாகிய வாசுக்கி வருத்தந் தாங்காமல் தன் வாயவழி நஞ்சு கக்கியது வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாகவோடத் தலைப்பட்டனா, திருமால் அதுகண்டு “தேவாசுரர்களே ! சிந்தித்துமஞ்சனமின்” என்று அதனைத் தடுக்க முயன்று, விடவேகத்தால உடல் கருகித் தானுந் நிறகற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“எனனை யொப்பவ ராயிர கோடிய னொனினு
முன்ன ருங்கொடு விடத்தினை யெதிரப்பவ ருளரோ
பின்னல வேணிபன றிருவரு ளுளதெனிற பிழைப்பே
மன்ன திலலைபே லெங்ஙனம் பிழைத்துமென றறைந்தான்’
என்றபடியே “என்போன்றோ ஆயிரகோடிபொனினும், கினைத்த
றகு மரிய இவ்விஷத்தின் நோநிற்பா ருளரோ? சடைமுடி தரித்த
சங்கரரது திருவருளிநுந்தாற்பிழைப்போம், அஃதிலலையாகிற பிழை
த்த லருமை” என்று கூறினா அதனால் அமரர்-அசுரர்-அயிராணி
களவன்-அம்புயனாகியோர் அஞ்சி, அச்சதனுடன் வெள்ளிமலையை
விநாடியிலடைந்து, விடைத்தேவாபால விடைகொண்டு விமலா சந்
நிதிசோந்து “அரஹர் சங்கர ! அபயம் ! அபயம் !” என நலநிபழு
தனா, உமாபதி யொன்றுமுணராரா போன்று “உம்பர்களா ! உங்க
ளுக்குற்ற துன்பம் யாது?” என வினாவ, இமையவா யாவையும விண்
ணப்பித்தனா. இறைவா இமயவல்லியைக்கடைக்கணித்தனா ஈசன்
வரியார் “ஈசனே ! எவ்வாறானும் இவர்களைக்காக்கவேண்டும்” என
றிசைப்ப, முன்னோன் தமமுன் நின்ற கந்தரால அவ்விஷத்தை
வருவித்து உள்ளங்கையி லேற றுட்கொண்டு, உம்பர் ஓகாலத்தும்
அகந்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விரு
ப்பினபடி அவ்விஷத்தை யமாதினா.

நீலகண்டன இக்காரணத்தா லியம்புந் திருநாம மேற்ற நின்
மலர் “உம்பர்களா ! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி பாறகடலை யினி

மதித்து அமுதுண்பீராக" என விடையளித்தது விடுததனா. திருமால்
பிரமன் இத்திரன் வானவா தானவாமுதலானோ பெருங்களிப்பு
டன ஆவாரத்தது கூடாபதியை யடைந்து, விண்டு கமடவுருகுகொ
ண்டு மந்தரத்தைப் பண்டுபாற சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அஃது
சுழலும்படி வடாதுருபின்ன முதலி ழுதேவிதோன்றினள்; அவளை
புண்ணுக்களித்தனா தண்டுகமண்டலத்துடன் தன்வந்தீரியென
னுதேவமருத்தவன் தோன்றினன், உலகமுழுவதற்கும் மருத்துவ
ஞக விடுததனா. அறுபதுகோடி அம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனா
அவர்களை இத்திரமீலாகத்திற கேகவிடுததனா கூடா தோன்றியது,
அதனை வானவருண்டனா, தானவா நீத்தனா, அதனால் அவர்கள்
சுரனொன்றும் அசுரனொன்றும் பெயரெய்தினா. உச்சைச்சீரவம்என
னும் புரவி புதித்தது புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனா. கவுந்து
வமணி பிறந்தது அதனைக் கமலநாபன் மாபிலணித்தனன். பஞ்ச
தருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறந்தன இவற்றை
இத்திரனுக்கேதனா சந்திரன் ஜனித்தான, அவனை ஒளிசெய்யும்
படி ஆகாயத்திலனுப்பினா தாக்கணங்கு தோன்றினள், தாமோத
ரன் தனது தாரமாகக்கொண்டனன் இவையாவும் தோன்றிய பின்
னா அமிர்தம் பிறந்தது

அமரரும் அசுரரும் அமிர்தத்தைத் தமக்குத்தமக்கென்று ஒ
ருவரோடொருவா சமாபுரிந்து இருதிறத்தவரிலும் எண்ணிலலாதவா
இறத்தல கண்ட மாயோன ஓர் மாயகையால மோகினிவடிவேற்று
அசுரனைவஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளித்தனா. அ
வ்வானவத்தொருகியில மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருகியதானவ
ரிருவா, சூரியசந்திரரால் விஷணுவைக்குவளியிடப்பட்டனா. அசுரத்
ன அக்ஷணமே அளவிலலா வெருளிகொண்டு தன் கைச்சட்டுவத்தா
ல அவர்கள் சிரத்தையறுத்தெறிந்தனா. அவர்கள் அமுதுண்ட விசே
டத்தாலிறவாமலு, சிவாசசனைசெய்து இராகு கேதுவென்னுங் கிர
கங்களாயத் தமமை வெளியிட்ட செங்குளாவெண்களாகளைத் தீராத்

துயாசெய்து வருகின்றனா. இவையே கிரஹணகாலமாம் சுரா அமு
தருந்திதீககாயுவெயதி அசுரனா ஹதஞ்செய்து பொன்னுலகுசோ
நது வாழ்ந்திருந்தனா இதுநீறக,

மூதரமலையாகிய மத்தினைத தாங்கிநின்ற மாயவன அவதார
மாகிய யாமைகடலேழையம் ஒன்றுகூட்டி, அதனவெள்ளம் அவனி
யை யழிகுமபடி கலக்கி, சிந்துவைச சேறுபடுத்தி, இலக்கயோச
னை மேனமுதுகும காலகளிள்ளவைக கணக்கிட்டரிய ஏலாதவை
யுமாயியைந்ததாதலின், திமிங்கலமுதலிய ஜவராசிகளையெல்லாம்
புசித்தும் பசிதணியாமல ஜலததையும்குடித்துத் தனாதெரியுமபடி
சேறறையும் நக்கியது, அத்தொற கலக்கி வெள்படுத்திய கடலநீர்
யுகாரதவெள்ளம்போல எங்கும் பரவியது, தாமோதரனாகிய யாமை
தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையுந் தினனத்தலைப்பட்டது இதனை
யறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிறஞ்ஞனறிச செல்லுவ தஞ்சினா. உலக
மெங்கும் இருடபிழம்பாயது மகபதியும் மலரோனும் வையமழியு
மென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகையாமலையை யடைந்து திருநந்திதேவ
ரநுனுஞ்ஞால மஹாசநிதானத்தினுட சோந்து சிவபெருமானைச்
சேவித்துத் துதித்து நின்று “ எம்பெருமானே! எளிபேங்கடகு இடு
க்கணையதினால், அதனையகற்றி அருளசெய்வோர யாவா? அடைக
கலம்! அடைக்கலம்! அச்சதன யாமைவடிவுகொண்டு ஆகலியிலி
ருந்து அவனபுரியும் அல்லல அறைதற்பாலதோ? அநியார்போன
றிருப்பது தேவரீரது திருவருளுக கழகாகுமோ? வினாவில அதனை
விலக்கி என்களைக காகக்கேணும்” என்று குறைகூறி யாசித்தனா.

சிவபெருமான தேவமாநுடாகடகுத் திருவருளசெய்யத் திரு
வுள்ளங்கொண்டு, “ அமரனோ! அஞ்சனமின” என்று உடனவரக
கொண்டு உத்தியையடைந்து தமது திருக்கரத்திருந்த சூலப்படை
யால அக்காமத்தின உயிரைச்செருத்து, அதனுட லிறைச்சியைக்
குடைந்தெறிந்தனா. பாரத்துக்கொண்டிருந்த பண்ணவா, கனிகூர்
ந்து ஆர்த்து “ கருணாநிதியே! கமலகேள்வன மீண்டுங் கர்வமடை

யாமல அதன ஓட்டினை யுருதேவரீர்திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்
களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டி” என்று வேண்ட,
அடியவா அவாவிய அடையே அருளபுரியும் அண்ணலாராககூடாம
த்தின முதுகோட்டையுந் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக
ளின் சிரோமாலையுந் நடுநாயகமாக அணிந்து அமரர்கட்கு விடை
யளித்தனுப்பி, விடையூர்து வெள்ளிமலையோடு வீற்றிருந்தனா.

கூடாமவழிவேறற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனாற பண்டையவுணா
வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்ககாசசனை புரிந்து, தேவா
முனிவா கேட்கும்படி கூர்மபுராணம் ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன்
வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்திபானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனா.

பிருகுமுனிவாசாப்பபடி பின்னேகேள்வனுக்குற்ற கூடாமாவதா
ரத்தில, அககூடாமத்தின கொடுமையை யொழிக்கக் கொன்றெற்றிந்த
மையால, கொன்றை வேணியைக் கூடாமாரியெனக் கூறவேண்டுவ
தாயிற்று.

காளிகாகண்டம்.

தத .பராணயுபகாராய கூடாமஸமஹருதயகாவிதம
ததங்கமபூஷணதவேந தாரயமாஸஸங்கர ||

காலிகாண்டே.

ॐ: ப்ராஸ்யஸகாராய் காமஸம்ஸஹருதயகாவிதம் ।
ததங்கமபூஷணதவேந தாரயமாஸஸங்கர: ||

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரவாக்யம்

அதயாபிதவபஸ்யதவம கபாலங்கூடாமசூபிண:
ஹரஹாரஸ்தாமத்யே முக்தகஸ்மாநகபுதயஸே ||

ஸ்ரீமந்தம் வீரபுத்திரவாக்யம்.

அத்யபிதவபச்யத்யம் கபாலங்குமாரபிணம் ।

ஹர்ஹர்லலாமஹே மூர்த்தம் ஸ்ரீந்நயத்யம் ॥

கந்தபுராணம் கிருகீகம்.

“ மாலவனகமடத துருககொடுமநதர ததைவெரிநதனிற்

சாலவன றுபரித தனன கடறநத தநகமுதநதனை

நீலமாயன கநதைகொண்டுநிறைநதவேலையுழககவே

யாலமுண்டவனவந துபறறியவன றனவனமையழித தனன்

காஞ்சிப் புராணம்

“ மகரநதினை கருங்கடலேழுமலகககலகருமபசுந துளவ

முனைவிண்டலாதாராமையினபபறறிததகாதமுதுகொடு

நருவெண்டலைமாலிகையணிகருநடுநாயகமாககோத தணிநது

புகரின றுயாநதோதொழபபொலிநதபுத்தேளசெலவததிருவுருவ

காமசமஹாரமூர்த்ததேவநம:

—————

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

அறுபதாவது

மச்சம்ஹார மூர்த்தி.

சிவாக்ஷினையால அரக்காகுலத்திலே சோமுகாகர னென்னும்
நாமமுற்ற தீயோன ஒருவன ஜனிதது எம்பிரானே நோக்கி யியற்
ற்றகரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்களைப் பெற்று பராகிரமசாலியா
யத தனனை யெதிர்ப்போ தரணியிலிவாது தருக்கெய்தி, தோள்க
ளின் தினவுதீருமபடி மேருமலையை யெடுத்தப பந்துபோல வீளை
யாடினான். இயமனுமகண்டஞ்சுததக்க காலகாலன்போலவிருகஞ்
சோழகன், தனஞ்செய்யவல்ல சதுரா கவாகக மத்திய பா
தல மென்னுந தரிலோகத்திலு மொருவருமில்லாமையால், ஒருநாள
தானே சத்தியலோகமுற்றப பிரமதேவனுக்குமுன் தோன்றினான்.

அப்போது சதுமுகன் சோமுகனைக்கண்டபயந்தூறிக, இரா
ககதன் இவனவலி இவளவுதானோவென்று கருதி யிகழ்ந்து, மலர
வன வசத்திலிருந்த மறைகள் நான்கையுங் கையாற் பறித்துக் கட
லிற பாய்ந்து கனித்துலாவினான் அயனோ தனது ஆககற்றொழிலுக்
காதரவாகிய ஆரணம் நான்கும் அகரண கையி லகப்பட்டமையா
லஞ்சிச செய்வதொன்றுந தெரியாமல், திருமகள் கொழுகனபாற் செ
ன்று “பிதாவே! எனவசத்திருந்த எழுதாக்கினவியைச் சோழகன்
கொண்டுபோயினான்” எனக் கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கிர
சித்தராயப் பீரூழநீவர் சாப்பபடி மீனவடி வேற்றனர். எண்ணில்
லாத யோசனை கிளமுன்ன பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன, கட
லிற பாய்ந்து அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி வாயெடுத்த
தத்து நீர்த்துளி ஆகாயத்திற் படவும் அண்டச்சுவரில் மீனங்கள்

மோதவும் விசிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீனகளை அங்காட வா யினு லுட்கொண்டு வேதத்தைக் கவாநதொளித்த வெய்யோ னாகிய சோமுகனைக் கண்டு பின்சென்று துண்புறுத்தி அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயாறவுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவனவசத்திருந்த அருமறை நானகையுங் கைக்கொண்டு திருமபு கையிற் கமலயோனி கண்டு மாலோன மலரடிபணிந்து அச்சத்து டன கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யமபுயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார தனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும உதிரப்பெருககு உவரி யைச் செந்நீறமாககியது.

அப்பொழுது மேருகிரிபோலக் கடலைக்கலக்கிய மச்சங்களை களை யிடித்துக் கிழக்கு மேற்கு, தெற்கு வடக்கு ஆகிய நோததிசைக் ளொன்றில தலையும் பிறிதொன்றில வாலுமாகநின்று முதுகு நீரிலயி ழாத பேருருக கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மர க்கலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையுமழிகஞ் சத்தியிலிருப்பது தெ ரிந்து, தேவர்கள் புகவிடந்தேடித் திருக்கையாய்கிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச் சந்நிதானத்தினுட்கொண்டு ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெரு மானே! மாயோன மச்சவடிவாய் எழுகடலையுமொன்றுகூட்டி அதி லுள்ள சலராசிகளைப் புசித்தவின மாந்தா வருந்துகின்றனர். இனி யாவரிடம் வருவனோ தெரியோம. அண்டகடாகமுற்று மதாகின்றது, ஆதலின் அம் மாயமச்சத்தி னிறுமாபபை மாயக்கவேண்டும” என விண்ணப்பித்து வணங்கி கிறக, சிவபெருமான “அவ்வாறே யாகுக. அமரர்களே! அஞ்சல” என நயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பேருருவாயந்து, எழு கடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீச, மீனம் அதனு ளகப்படி, சங்கரர் அதன் விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவா இருடி யர் முதலானார் “இறைவனே! இததிருமால் இன்னு மொருநாள்

இததகைய விற்றமாப் பெயதாவண்ணம இவவிழியையும் தேவரீர்திரு
மேனியி லணிதல வேண்டுகிறோம்” எனப் பிரார்த்திக்க, அனபா
எண்ணியவாரே அருளபுரியும் அமலா தன கைவிரலமோதிரத்தில
அமைத்தணிந்து வெள்ளிமலை சோந்து வீற்றிருந்தனா. கண்ணிழந்த
நானமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணாசசியால அவவ
ழவை யொழிந்தது சிவராசசனைபுரிந்து மச்சபுராணமோதி வைகுந
தமுற்றனா

சிவபெருமான மச்சசங்காரஞ்செய்கையில் கொக்குருவேற்று
சசெனறதாய அதாவணவேதம் கோஷிக்கின்றது

மாயஞ்சிய மச்சத்தின் மமதையை மாயத்து, அதனைச் சங்க
ரித்தமையால, ஐயனுக்கு மச்சாரி யென்றோ திருநாமம் அறைதலா
யிற்று

அதர்வண வேதம்.

தரியமபகோடகோநாமருதா நாராயணஹிரசசங்கநாசகாத ||

அதர்வண வேதம்.

மூயம்பகோடகோநாமருதா நாராயணஹிரசசங்கநாசகாத ||

உபதேசகாண்டம்.

“எடுததுவீசியவலைகடலேழையுநிரப்பிப்

படுததிழுத்தனுவலையகப்பட்டதுபாரா

நடுககடற்புகுந்திருவிழிப்பறித்தன்னடந்தான

கடுததவெஞ்செருககழிந்ததுமீனமாககடவுள்.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘வானமபழித்தவலைமாககளவடிவுதாவகிவலமபுரிகை

மீனமபடுத்துவிழிருனறுவிரனமோதிரத்தினெவவுயிர்க்கு

ஞானமபயப்பகருவிந்தநலங்கேழமணிபோற்பதித்தணிந்த

காணம்படித்ததுசகரும்புளருங்கடுகைத்தொடையோன்றிருவுருவம்’

மச்சசம்ஹாரமூர்த்ததயேநம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

அறுபத்தொன்றாவது வரா ஹசம் ஹார மூர்த்தி.

தாமனாமலரில் வீற்றிருக்கும் சதுமுகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கீகள் பரந்த வுலகத்தைப் பாய்போற சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில வீழ்ந்து மறைந்தனன. தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணனை யடைந்து நடந்தது கூறி “ அடியேங்கடகு அடைக்கலம் வேறிலலை ” என்று வேண்டினா. தீருமால் “ அமரர்களே ! அவ வசுரனைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன் ” என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்நிரன பிரமன இருடியா முதலானா பணிந்தனா மாயோனவை யகத்தைக் கொணர வராகவடிவாயினா. அவவராகமோ நீலவெறபினும் இரட்டிப்புயாந்ததும், கால்களநடுவே ஆயிரங்காததூரமுள்ளதும், வால அசையுந்தோறும் திகளுகளிற்படுவதும், சுவாசத்தால அண்டத்தைக்குலுக்குவதும், உரைஞ்சால அண்டச்சுவரை யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற பாவையுடையதும், மூக்கினுற்றோண்டப் பாதலமுட்டுவதுமா யுள்ளது .பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங்கலகிச் சேறுபடுதற்பி பின்னா புழுதியாகி இரணியாக்கனைக்கண்டு, கொம்பினுலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின நுனியாற ரூங்கி யெடுத்தவனது ஆயிரம் முடிகளையுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில விரித்தனா.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெற்றியால் மமதை யுற்று, அட்டகுலபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களை யும் வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்ட கஜங்

கனம் அச்சமெய்தி நடுங்குமபடி ஆபடரிததுக காசசித்தும், காசி
னியைத் தாங்கும காசிபா பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சநடுங்குமபடி
தனையை மோதும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கடகடையில
ணுழித்தயைச் சிறதியும் உலாவியது. இக்கோலமாகியகோலத்தைக்
கண்டருசிய இமையவா கணகூச்சும மனக்கலக்கமு முற்று, இத
தகைய இடுக்கண விலகுமபடி வெள்ளிமலையை யடைந்து முதற்பெ
ருங்காவலாகிய நந்தியெப்பெருமான் கட்டளைபெற்றுத்திருச்சநிதி
யுட சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்தது சாஷ்டாங்கமாகப்
பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று “மகதேவா! மாயவன
வராகவடிவேற்று வையக் முழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப்
பொழுது கழியின இமையவ ருலகு மழியும். இரணியாகூழைச் சங்
கரிக்குமபடி திருமாலே துதித்தது இதீமையை விளைத்தது யாங்
கள துன்புறரூல, தேவரீரை யன்றி யதனைத் தீர்ப்போ யாவா?”
என்ப பஸ்வாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனா. விடையூதி அததேவ
முநிவா வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அவாகட கருளசெய்யத் திருவுள
ளஞ்செய்து ஓர் வேடுவவுருவேற்று வராகத்தை யடைந்து தமது
திருக்கரத் திருந்த முததலைவேலால, நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழு
த்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்

அக்காலத்தில அகநதைகழிந்த வராகம ஐயனைத் துதித்தலா
லஅருளகூர்ந்து மறறொருகொம்பையும் பறிகாமல மன்னித்து விடு
கக், தேவர்கள் “எம்பெருமானே! இன்னு மொருதரம் இதனைப்
போல மாயோன மாலோனாய மமதையுறாமல இதன் கொம்பையும்
தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளலவேண்டும்” என, சிவபெரு
மான அவவாறே அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திருமேனியிற்
றரித்துத் திருக்கலாயமலைக்கு எழுந்தருளினா தனக்குட்பீடுதழிவ
ரிட்ட சாப்பபடி பன்றியாகிய திருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணி
ந்து தேவரும்முநிவருங் கேட்குமபடி வராகபுராணம் கூறித் தனது
வைஞந்தபதவியைச் சோந்தனர்.

உருசு

சிவபராக்கிரமம்.

திருமாலாகிய வராகம இறுமாப்புறறு உலகிற றுனபுறுதது
கையில், தேவாவேணடுகோளுக்கிரங்கி அதன அகநதையை யழித்த
மையால மகாதேவருக்கு வராஹாரிமூத்ததியெனபதோர திருநாமம்
வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்.

“ உதபாடயதமஷ்டராமதஸையகாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம்
ஏகஸருங்கவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ . |

காலிகாண்டம்

ఉత్పాదయతమష்டరாமతస్యైకாம హరస్యోరసిభూషణం |
ఏకసరుంగవరాహోబూత తదాపరపరుతిమாதవ : ||

லிங்க புராணம்.

தருஷ்டவாஜகராஹதமஷ்டராமதாம விஷ்ணோஸசைவமஹாதமந்
பபரசமஹாதேவ . கூாமமபராந்தேபிசோரஸி
புதரபௌதரவருத ஸாவோவராஹஸசாபததபுவி
அதயாபிஸுகராகயாதம தோததருங்ககாதடேஸதிதம
ஸகந்தஸகதயாஹதோயதத வராஹாகயோமருதோஹரி |

லிங்கபுராணம்.

ఉత్పాదయతమష்டరாமతస్యైకாம హరస్యోరసిభూషణం |
ఏకసరుంగవరాహోబూత తదాపరపరుతిమாதవ : ||
పుత్రపౌత్రాన్మతఃసర్వో వరాహశ్చపతద్భువి |
అద్యాపిసూకరాఖ్యాత , తీర్థంగంగాతతీర్థితం |
స్కందశత్రూహతోయత్ర వరాహఖ్యోమృతోహరిః ||

ஷ லிங்கபத்ரவசநம்.

விஸ்மருதம்ததததஸேந தமஷ்டட்ரோதபாடேநபீடித :
வராஹவிகாஹஸ்தேதய ஸாகரோஸஸ்தேநஹேதுநா

வீரபுத்திரன்.

விந்நுதந்த துதன்சை தன்முத்திரை உதந்திதஃ ।
வராகுபுத்திரன் துதன்சை துதன்சை துதன்சை ॥

கந்தபுராணம்

“ கண்டு கண்டு தலவனமருபுபொன நினைக கரத்தாற
கொண்டு வலையிற் பறித்த லுமுணர்வு முன்குறுக
விண்டு மறந்தும் பறிப்பனிங் கிவனென வெருவிப்
பண்டு போலநின்றே தத்தலுமபொயினை பரமனை
அன்று கொண்டு தோமருபினை சினை மாவணிந்தா
னின் றுமங்கவன மாபிடைப்பிற் றென விலங்கு
மொன்று மறநிதி கேட்டனை நின்ற துமுனாபபா
நன்று தோநதுணாமறை கருமித்திற வினா ॥ ”

காஞ்சிப்புராணம்.

சுழிகுமபுனலேழகடலசுவற்றி மலைகளேழு நதிகளபடத்தீ
விழிகருங்கடவுடபனறியினை விறலவேடுருக கொண்டு நுதருளி
யழித்தங்கொரு வெண்கோடுபறித்த ணிநதுமறறையிடக்கோடு
பழிச்சுநதுதிக்கேட்டுள மிரங்கிவிடுத தபகவனறிரு வருவம் ”

வராஹசமஹாரஸூத்தையேநம.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்

அறுபத்திரண்டாவது பார்த்தநா மூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முத்திபயக்கத்தக்கதென்றிற்
மாந்திருந்த தாருவன முநீவா தவததையும், அவா பன்னியா கற்பை
யுமழிகக, சிவபெருமான பிக்ஷாடநழித்தீயாய, திருமால மோகினி
வழிவேற்று உடனவரக்கொண்டு தாருவனததைச சாரந்து மோகி
னியால முநீவா தவததைபெழித்தது, தாமே அவவிருஷிமாதா கற்
பையகற்றினா அதனா வெகுளிமீககொண்ட அந்தணா ஆபிசார
மேறாமொன்றியற்றி அதிறேனறிய பலபொருள்களையும் பரமன்
மேற பிரயோகிகக, இறைவா அவற்றை உடை படை-அணிபு தலிய
வாகக கொண்டனா அவர்களயாகாகினியிறேனறியமுயகலனைச
செலுத்த, முன்னோன, அமமுயலகன் முதுகில ஓர் திருவடியையு
றி ஓர் ஈடனஞ்செய்து முநீவாகடரு ஞானமளித்தது திருமாலுடன்
திருக்கலைசோந்தனா. [இச்சரிதங்கள் முறையே பிக்ஷாடன
மூர்த்தம் - சாரத்தூலஹதமூர்த்தங்களிற் கண்டு கொள்க]

இதனையறிந்த எமதன்னையாகிய கௌரியமமையா தாமசத்
தியாயிருக்கையில் இறைவா மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு
சென்றதும், தாம் உடனிலலாதசமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநட்
னஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓலீலாமாததியாயாய ஊட்
லகொண்டனா.

அதுகண்ட அருளவள்ளல “ஏகைஸாகதி பரமேஸ்வரஸ்ய
ப்ரயோஜநாதாய சதூவிதாபூத - போகேபவாநி புருஷேஷு விஷ்
ணு: கரோதேசகாஸீ சமஸோசதூகா” — என்றபடியே, “ உமையே !
எமது ஒருஸாகதியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால நானருவகையுற்று

விளங்கும் அதவே நீயும் - திருமாலும் - காளியும் - தூதகையுமாக
நிற்கும். அசாவது — மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில்
விண்ணெயும், குடோதமுறம்பொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் தூத
கையமாக விளங்குவிராதலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று இதற்
காக வெகுளி வேண்டியதில்லை” என்று தாமும் லீலாமாததினையா
யப பிராத்தித்தன.

தேவியாசினத்தணிந்து “தேவநாயகா! எளியேன அததிரு
நடத்தைத் தரிசுகும்படி திருவருளபுரியவேண்டும்” எனப் பிராத்த
திகக, இறைவா அகங்களிகூர்ந்து “அவ்வாதே ஆருக” என்று ஆண
கும் ஓதாண்டவர்க் செய்தருளினா அதனைக் *கௌரிதாண்டவம்
எனப்ா இறைவியாா ஈசனைப்பணிந்து “எளியேன பிழையை மன
னிககவேண்டும்” என்று பல முறை பணிந்து பண்டிதோல பரமன
பகதல்ல வீற்றிருக்கின்றனா.

இறைவா லீலாமாததினையாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லி
யைப் பிராத்தித்த அவசரம் பராதநாமூதத் மெனப்படும.

பராதநாமூதத்தயேகம்

—

* இதனை இனியச்செடப்படும நவதாண்டவம் எனனு தாலி
நன குணரலாம்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறைமபலம்.

அறுபத துமுனருவது ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரான யிகழநதுசிரித்த பிரமனது, * நடுதலைகளளிய
பைரவக்கடவுள் சிவாக்ஷினைப்படி உதிரப்பலியேறக, அப்பெருமானு
லஅநுகிரகிக்கப்பட்டகாலவேகன் கனன்ழகன் சோமகன் ஜூல
காலன் அதிபலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக
கும வனங்களும தவச்சாலைகளும்டைந்து அவாகளைச் சூலப்படையா
றகுத்திச சோரிநீனாககபாலத்தேற்றறு, உமபருலகடைந்து அவவாறே
உதிரமேற்று அவாகளுள் உயிர்துறந்தானா உடனேயெழுப்பி அகந
தையொழித்தது உலகமெங்குஞ்சஞ்சரித்தது மாயவனவாமும வைகுந்த
நகர மடைந்தனா.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்சவி
ட்டு முனசெல்ல, விண்ணின் சாருபமபெற்று, தண்டு கோதண்டம்
சங்கு கடகம் சக்கரங்கொண்டுவிடுவச்சேனென்னும்பெயருடை
ய முதற்காவலாளன் பைரவப்பெருமானது பிரதாபதையறியாமல,
சாமான்யமாகக் கருதி, முன் வந்துதடுத்தது எம்பிரான் கணத்துடன்
நிதத்துச் செருச்செய, பைரவா விசையுடன் சூலநதியில் விடுவச
சேனைககுத்தித் தோளமேறசாயத்து, பூமகள் நிலங்கள் இருபுறம்
பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திறப்படுத்த திருக்கண
வளருஞ் சீதராமுன் சிவகணங்களோடணுக, திருமால் இருமாதரு
டன் துண்ணென நெழுந்தது மணமிசை விழுந்தது மலரடிவணங்கி
“எம்பெருமானா ஈண்டுறறதென?” எனவினாவ, பைரவப்பெருமான்

* இச சரித்ததைப் ப்ரஹ்மஸூரிசசேதமூர்த்தத்திற் காண்க.

“ பலிகருவந்தோம், சிரத்திலிருந்திழியுஞ் செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக ”
என்றனர்.

நாரணன் நனநென நிசைந்து தன் நகத்தினால் நெற்றியிலு
ள்ள நரம்பொன்றைப்பிளந்து பரமன் கபாலத்திற்சோரி சொரியும்ப
டிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருககு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக,
மால மயக குற்றனன். கபாலத்திற் பாகியும் நிரம்பியதிலலை சீதரன்
சோரத்தால் மாதாக்கள் பைரவரை வணங்கிநிற்க, “மாதாக்களே ! அ
ஞ்சல” என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழுத திருவுள்ளஞ்செ
யது “ நகத்திருத்தி ” யெனவிடுத்தது திருமபுகைபிசு, விண்டு “ பண்
டுபோல விடுவச்சேனைத தலைவா பிலகாககத தயைசெய்யவேண்டு
ம ” என்று பிரார்த்திக்க, காரி குலத்திலிருந்த, விடுவச்சேனை
யிறக்கி யுயிரளித்தது விடுத்தப பின்னுமுள்ள தேவா முனிவா செரு
கையொழித்ததுச சேனா சமுத்திரஞ்சூழ அண்டங்கடோறுஞ் சென
றனர். இவா சாவசமஹாரகாலமாகிய யுகாந்தங்கடோறும், வேதமே
சுவாநமாகவர அதனமீதேறி அகமெழுதுவதுவா. இவ்வாறு தேவா
முதலானாறு உதிரத்தைப் பவியேற்றது அவர்கள் இறுமாப்பொழிக்
கவேயன்றிப் பிறிதொரு காரணத்திற்குமன்று.

இறுமாப்புற இமையவாபால இரத்தத்தைப்பவியேற்று அ
வர்கள் அகந்தையை அடக்கிவைத்தமையாற சிவபிரான்கு ரகதபி
க்ஷாப்ரதாநமூர்த்தியென வோரபெயர்வாள்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபூரணம்.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யந்ததபாரமேஸ்வரம்
நிவாரயதரிஸகுலாங்கம் தவாரபாலோமஹாபலம் | இதயம்
நிபிதயபாதயாமாஸ ஸகுலேநோரஸிதமபுவி
ததயாஜஜீவிதமத்ருஷ்டவா மருதயுவயாநிஹதோயதா.
அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யந்ததபாரமேஸ்வரம் |
நிவாரயதரிஸகுலாங்கம் தவாரபாலோமஹாபலம் || அசுரம்

நிபிஷ்ட்யபாதயாமாஸ சூரேந்ரஸிதஞ்சுவி ।
தத்யாஜஜீவிதஞ்சுஷ்ட்யமப்யுத்யாநிசுலோயதா ॥ ப்ரஹ்மஞ்ஞராணம்

ஸ்ரிவரஹஸ்யம்.

மஹாதாதேநகேவோஸமி மஹாதமயேநவிமோஹிதா
மாரஸு நம் இதாதாந காவகரஸதாஸஸம்ராஸம்ரா
பரஹமவிஷ்ணுமஹேந்தராதயாஸதாநஹரலீலயாமுஹம்
ரக்தபிக்ஷாடநவயாஜாதவீதகாவாநவிதாயச

சிவரஹஸ்யம்

மஹாநேந்ரேவ்ஸி மஹத்யேநவிமோஹிதா ।
மாநஜானந்திதாதாரம் ரஸ்யுந்ரஸுராஸுரா ।
ப்ரஹ்மஸுமபேந்தாந்யாஸுநஹ்லீலயாமுஹம் ।
ரக்தபிக்ஷாடநவயாஜாதவீதகாவாநவிதாயச ॥

ப்ரஹமாண்டபுராணம்

தேவாநாந்தாநவாநாஞ்ச ததாநயேஷாஞ்சமாதயதாம
ரக்தபிக்ஷாசசுலேநைவ காவகணமேஹராமபுஹம்
இதிநிஸிதபவிரவாதமா சசாரபுவநதரயம்—இதயாதி
ஜகாமவிஷ்ணோபவநம் யதாஸதேமதுஸுதந.—இதயாதி
ந்யவாரயததரிஸுலாநகம் தவாரபாலோமஹாபலம்—இதயாதி
விஷ்வக்ஸேநஇதிக்யாதோ விஷ்ணோமஸமுதபவ
ஸுலேநோரஸிநிர்பிதய பாதயாமாஸதமபுவி
விலேஸஸுலேநாதாய ததகனேபரமீஸ்வர —இதயாதி
திவயவாஷஸஹஸ்ரந்து கபாலேபரவஸ்யது
தயாபதந்த்யாவிப்நோந்த்ர தாரயாபரமேஷ்டிகம்
கபாலஸ்யலிஸாலஸ்ய நாதமப்யபிபூரிதம்
ரக்தஸ்யவிரஹாத்விஷ்ணு: பபாதபுவிமோஹித:.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறறமபலம்.

அறுபத்துநான்காவது சிஷ்யபாவமூர்த்தி.

ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவிளையாடல்கள் பலவியற்றி, தேவா
வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளாத திருவுள்ளங்
கொண்டு ஸ்கந்தகிரியில் எழுந்தருளி யிருந்து, நாரதமுநீவர் யாகத
திறஞோன்றிய யாடொன்று அமரருலகத்தை யழித்தவந்தாலஅந்த
ராதுகூற அதனை வீரவாதுதேவரால பிடிப்பித்து வாகனமாகக்
கொண்டு வீற்றிருந்தனா.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள, பிரஹ்மேந்திராதிதேவர்கள்
சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்ததுட்கொண்டு திருக்கையாய
மலையை யடைந்து தரிசித்ததுதிருமயி, குமாரக்கடவுள் வீற்றிருக்கும்
திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இளையபிள்ளையா இலக்ஷத்தொன்
பது வீரரும் புடைசூழ்ந்து நிற்க, பொன்மயமான முதற்கோபுரவா
லில் எழுந்தருளியிருந்தமையால், அவ்வமராகுழாமிடையே அவா
ட்குத் தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கணசாத்தி, “ஏ சதூமுக
நாணவேருக” எனவிளிக்க, பதுமன் அக்கடடனை மேற்கொண்
சமீபித்துச் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணியாது கைகூப்பி நின்றனன்
முருகக்கடவுள் “நீயாவன?” என்று வினாவ, அலரோன் “அணை
வாக்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்” என்றனன். அறுமுகக்
கடவுள் “அவ்வாறு இருட்டிசெய்வோனாகில உனக்கு வேதந்தெரியு
மோ” என, அம்புயன் “அண்ணலே! இறைவரருளிய எண்ணில்லா
வேதாகமங்களுட் சிறிதறிவேன்” எனச் செப்பினன். கார்த்திகேய

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

64 கிஷ்கபாவு முர்த்தி.

ன “கமலயோனியே! இருககுஓதுக” என, நானமுகன “நல்லது” என்று ஓம் எனப பிரணவத்தை யுச்சரித்துப் பின் வேதமோதத் தொடங்கினன.

முருகக்கடவுள் “இரு, முன்னோதிய ஓம் எனபதற்கு முதலில உரையுரைத்துப் பின்வேதமோதுக” எனப்பணிப்ப, அன்னவூதி அஃதறியாளுதலின் அறைதலொன்றுமில்லைய யோசித்துநின்றன. செவவேள சினமிகக கொண்டோராய “இதன் பொருளறியாதவுனது சிருடடித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாய்மலர் நதருளி அவனது நான்குமுடிகளுங் குலங்குமவண்ணங் குட்டி, நிலத்தினமேலேவிழ வுதைத்து, பரிசனங்களாற் கந்தகிரியிலே சிறையிடுவித்து, தாமே ஜெபமாலே - கமண்டலம் - அபயம் - வரதமேந்திய நான்குதிருக்கரங்களும் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் சிருடடிசெய்துகொண்டிருந்தனா சதுமுகனோடுவந்த வானவாபயந்து வள்ளலே வணங்கித் தத்தம் பதவியடைந்து பண்டு போல வாழ்ந்திருந்தனா. இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

பதுமன சிறையிருத்தற்காக, பன்னகசயனன தன் னுளமதனில இன்னலமிருந்து எண்கணன சிறையைவிலக்க டெண்ணி, அட்டிககிறைவா - எட்டுவசக்கள் - துவாதசாதித்தா - சந்திரனமுதலிய கோள்கள் - சத்தருஷிகள் - நவபிரமாககள் முதலிய தேவாமுநிவாகளைச் சிந்திகக அவர்கள் அக்கணமே ஐம்படைகருரிசிலபா லடைந்தனா. தீருமால் தேவாமுநிவரை யுடன்கொண்டு தீருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சநிதானத்தினுட் சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகூப்பி சின்றனா. உமாபதி ஒன்றுமறியாபோன்று லீலாமாதநிலையாய் “தேவமுநிவர்களே! ஒருகாலத்தமில்லாத பெருந்துயருற்றவந்தனிர்போலும்; என்னவிசேஷம்” என வினாவ, வானவர் கூட்டத்திலிருந்தமாதவன பணிந்து” மஹதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முரு

கபிரான பிரமணீபீபி'ணவபெ'ருளவிஞ்வி அவன்றியாமையாற
 சிறையிவிட்டுச் சிருடமையயுந தாமேசெயது மருகினறனா, வேள
 போல மே டனும தேவா கதனையாம, ஆதலின் சிறைக்க அருள
 புரியவேண்டும' என விண்ணப்பித்தனா எவபிரான நந்தியெமபெரு
 மாணை நீராகக் 'எமது கட்டளை யெக கூறிப்' மீனைச் சிறைவிடு
 விதமு' என, அவர் அவ்வாற்றெச்சு நறு சுபிரமணிடமு' ததிகளைத்
 தரிசி' த, ஆ னைய விண்ணப்பி' களவி', மேற்படையேந
 திய விமலா மெருளி யி' ' மேதலைய விடுதிலலை, வினாநது
 செல்லாதுநீதின் நனையுரு பிண்டமி'மீ' என' 'சு' நருளிச்செயய,
 நீந்திபகவான் அச்சமுறறு ஒன்றுங்கூருது உமப'ராயகரிட முற
 றுணாதமனீ'

பரமசுமன அதுக்கட்கிட புரணைகசெயது, சகரதேவருந தம
 மைப புடைசுழந்தலும் இடபவ கனத்தி லு'ராகணித்தது, ஸகந்தகி
 ரினய யடைநதுவிடைப'ரின நித்தது உள'ருதல்கண்ட உமபாசே
 ருபதி எதி'கூந்து இ'ம'து இருசரணங்கடீ'ட டணிந்து தமதுபீட
 ததினடேரி' வ'ந்நிறுக்கச்செயது ' நீதவ'ர' ண டெழுந்தருளிய
 தென்னகாரணம்' என விஞ்வி, பிறைநடிய பெருந்தகை ' பிரம
 ணை நீயிட' சிறையினின்று விலகருக ' என, ஸகந்தா சிரமசெத்து,
 ' பிரணவபெபாரு னறிய'த இவன் சிருடமிசெயவது அடாது.' எ
 னக் கூறினா, சிவபெருமான னெகக்கொண்டார்போன்று ' வேலவ!
 விதியை விடுது' என, அறுபுகககுரிசில டரிசனாகளாற பதுமணை
 விடுவித்தனா, பரமபதி அவ்வலரே'னுக்கு அருளசெயது ஆக்குந
 தொழிலிற பண்டுபோலிருக்கப் டணித்து விடுதது, மயூரவாகனனாத
 தொடை மேலிருத்தி ' பிரணவபெபாருள உனக்குத் தெரியுமாகிற
 செப்புக' என, குழகன 'கொனறைவேனியாய! அனறென தன
 ணைக் கருளிய ஞான்று பிறருணராது பேசியதன்றோ? அன்னநிங்
 கனைவரு மன்னியவிடத்தே மறைவிலா துணாததல மரபதுதானோ'

என மறுமாற்றம் வழங்கினா. ஈசன “ எனக்கு மறைவாகக் கூறுக”
என்று திருச்செவிகொடுக்க ஸ்ரீகபிரமணியசுவாமிகள் ஒம்என்னும்
பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தருளிச் சீவகுருநாதர் எனப்பெய ரொ
யதினா. சிவபிரான களிகூரத் தேவர்களுக்கூச செல்ல விடையளி
த்தது, விடையே ரி வெள்ளி நிலையடைந துவீரறிருந்தனா

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்குகொ
ண்டபொழுது சிவயுகோலமாக நிறநலின, சிவபெருமான சிவயப
வமூர்த்தியெனப் பெயரொயதினா

சிவயபாவமூர்த்தயேநம

வாழ்த்து

தண்ணூறுமுடிபுனைந்தசங்கரனுமலையரயனநருமபூங்கொம்பும
எண்ணூறுகரத்தானுமீராகரத்தானுமெண்ணிலகேளவி
நண்ணூற்றககனமகஞ்சிதைத்தானுமறைஞாளிநண்ணுவானுமீ
வெண்ணீறுங்கணமணியுமவாழகவிழைபராகிரமநூலொடுமிக்கம்மா

சிவபராக்கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

மகாசக்திபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூலநிலையம்

தூண்டியாறு, உசுள-20
பரமப்தயேநம: